

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNDERWORLD
KINGS

THE *Fixer*

ELLIE ISAACSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜZELTİCİ

ELLIE ISAACSON

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Tetikçi

Ayrıca Ellie Isaacson

Teşekkür Yazar Hakkında

Copyright © 2021 by Ellie Isaacson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Kapak Tasarımı Cormar Covers tarafından yapılmıştır.
Editing by Hearts Full of Reads Editing Services

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik veya gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Baskı ISBN: 978-1-952606-15-1
e-kitap ISBN: 978-1-952606-14-4

T ENSİYON, havada ağır ve acı bir şekilde asılı duran puro dumanı gibi etrafımda dönüyordu. Teğmenler aileleriyle birlikte toplanmıştı, her biri omuzlarımı saran ve boğazımı daraltan gerginlikten habersizdi.

Karşımda Adalberto Vinci küçük ve güzel ailesiyle dururken, ben de kendi ailemle kalakalmıştım.

Buna benim başarısızlıklarımın neden olduğundan emindim. Yanlış yaptığım, üzerinde kontrolüm olmayan her şey. Suçluluk ve pişmanlık duygusuyla birlikte her şey üstüme yığıldı.

Yerimden kalkarak Paulo D'Angelo'nun odanın içinde dolaşmasını, erkeklere elini uzatmasını, kadınların yanaklarını öpmesini izledim. Zengin yemek salonunun girişinde durdum, keşke dönüp kaçabilseydim ve bir daha arkama bakmasaydım. Ama baktım. Odanın öbür ucuna, daha önce bulunduğum yere baktım. Mahkûm edildiğim dünyadan karışmak istediğim dünyaya.

Paulo babamla el sıkışırken yüz hatlarımı düzene sokmak zordu. Boynumun derisini parmaklıyor, her nefes alışımında gerilen görünmez ilmiği gevşetmeye çalışıyordum.

"Ne oldu?" Mateo Medina yanımda durdu, sesi neredeyse beni sıçratacaktı. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki yaklaştığını görmemiştim.

"Ne nedir?" Arkadaşıma zar zor bakarak sordum. En iyi arkadaşlarımdan birine.

Kardeşlerimden biri.

Neredeyse öldürmek üzere olduğum bir adam. "Seni rahatsız eden ne, ahmak."

"Hiçbir şey."

Odanın diğer ucundaki D'Angelo babamdan uzaklaştı ve Zeno Fierro'yu düşüncelerinden uzaklaştırmak için eliyle adamın omzuna hafifçe vurdu. Doktor D'Angelo'ya sıkı bir gülümseme verip elini sıktı, dudakları sadece D'Angelo'nun kızı Queenie yanına geldiğinde ayrıldı.

"Saçmalık." Mateo'nun sesi sert bir fısıltıydı ve daha önce durduğu karşı taraftan geliyordu.

Bakışlarımı D'Angelo ve misafirlerinden çevirerek Mateo'ya uyarıcı bir bakış atmaya çalıştım.

Adam tek kaşını kaldırmış beni izliyordu, koyu mavi gözleri gözlüklerinin kalın siyah kenarlarının ardında parlıyordu. O gözler, göğsümde düzelttiğim elimi takip ederek daldı.

Elimi sabit tutmaya zorlayıp gözlerimi ona diktiğimde, "Saçmalık," diye tekrarladı. "Bu kadar açık konuşmasaydın daha iyi bir poker oyuncusu olurdun."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve ciğerlerimden bir iç çekiş çıkarken bakışlarımı kaldırıp odayı taradım.

"Ne istiyorsun Medine?"

"Seni neyin yiyip bitirdiğini bilmek istiyorum. Sevgilinmiş gibi göğsünü okşamana ve ıslak bir kedi gibi kollarınla oynamana neden olan şey ne?"

Bakışlarım tekrar ona döndü ve gözlerim büyüdü. "Sesini alçalt."

"Ne?" Mateo omuz silkti, dudaklarında boktan bir sırıtış belirdi. "Kovulacağım mı korkuyorsun? Artık kim olduğumu unuttun mu?"

Unutmamıştım.

Sorun da buydu.

Boğazımı sıkkan gerginliğe karşı yutkunarak arkadaşımın bakışlarıyla yüz yüze geldim. Dikkatini çektiğimi anladığımda gözlerimin tavana doğru gidip gelmesine izin verdim. Elim kaşınıyormuş gibi kulağımı ovuşturdu.

"Sevgilinin yanına dön Medine." Elim kulağımdan uzaklaşıp yüzümü ovuşturdu. "Shaw'a selamımı söyle."

Mateo'nun kendine ait çok az numarası vardı ve konu poker olduğunda hiçbirini bulamamıştım. Ama çenesini hafifçe kaldırması arkadaşımın mesajımı aldığını gösteriyordu. Başını hafifçe eğmesi, tek kişinin o olmadığını anlamamı sağladı.

Adam uzaklaşmadan bir başkası yanımıza geldi. Lorenzo Giordano omzumu sertçe sıktı, sonra elini benimkine doğru uzattı. D'Angelo'nun teğmeni benimle ve Mateo'yla sohbet ederken aklım bir başka başarısızlığımaya kaydı. Giordano'nun oğlu Rolly şu anda Vinci'nin çocuklarıyla konuşuyor, eliyle kalbinin hemen üzerinde bir kurşunun delip geçtiği yere masaj yapıyordu.

O silah sesi, ters giden pek çok şeyden sadece biriydi. Bırakmam gereken birçok şeyden biri.

Sohbetimiz bayatlayınca Giordano müsaade isteyip yoluna devam etti. Masaya doğru bir hareketlenme oldu, vücutlar yer değiştirdi, tıpkı bir akşam yemeği gibi.

zil çalmıştı. Arkadaşıma sırtımı döndüm, bakışlarım D'Angelo'ya kaydı, bir saat önce konuşmamı yasakladığı adamla konuştuğumu görüp görmediğini merak ediyordum.

Mateo yanımdan ayrılmadan önce, "Sonra konuşuruz," diye mırıldandı. O görmese de ben başımı salladım.

Sonra konuşmazdık.

Çünkü D'Angelo onunla konuşmamı yasaklamıştı.

Ve kimse Paulo D'Angelo'nun isteklerine karşı gelip yaşamadı.

Mateo, Queenie'nin yanına gitti ve onu Paulo'nun sağındaki koltuklarına götürürken elini onun sırtına koydu. Yaşlı adam Cosimo Provenza, karısını arkadaşımın karşısındaki masaya oturturken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Hoşnutsuzluğunun, bu yılın başlarında Silvalara karşı açtığımız savaşta yanlış tarafı seçmesinden kaynaklandığına şüphe yoktu. Onun yolundan gitseydik asla kazanamazdık ve ölenler onların değil bizim insanlarımız olurdu.

Giordano ve ailesi Arik David ve ailesinin yanına oturdu, Arik'in kız kardeşi Jael ise dışarıda oturuyordu. Masayı yuvarlayarak sona doğru ilerledim, ailemin, teyzemin ve eniştemin yanından geçtim ve burada ailesi olmayan tek kişinin yanında boş bir yer buldum.

Zeno başıyla kısa bir selam verdi, avuçlarını masanın altında uyluklarının üzerinde gezdirirken dudaklarında kırık bir gülümseme belirdi. İçime bir rahatlama yayıldı; adam da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. İlk defa kendimi çocuk masasına gönderilmiş gibi hissetmiyordum. Zeno'nun yanında Clara Vinci ve ağabeyi Stephano oturuyordu. Üç yaşındaki Chaya David dışında, bu gece burada bulunan en genç insanlar onlardı.

Ben daha bir şey söyleyemeden Paulo'nun çalışanları mutfaktan içeri daldı, masanın etrafına ittikleri metal arabaların üzerinde şarap şişeleri şingirdiyordu. Bardakları doldurmaya başladıklarında, Serafina teyzemi görüş alanımdan çıkararak yerimde kıpırdandım ve dikkatimi son birkaç yıldır bana o kadar çok yardım eden adama yönelttim ki, onunla daha fazla konuşmamış olmam bir mucizeydi.

"İşler nasıl, Zee?"

Bakışları solundan bana döndü ve gözlerini kırıştırdı, ancak bir an için donmuş gibiydi. Sonra bir parmak eklemine çenesine sürttükten sonra, "İyi. Ben iyiyim. Her şey harika."

"Öyle mi?" Bakışlarımın bir an için odada dolaşmasına izin verdim ve D'Angelo'ya yöneldim. Arkadaşım yerine teğmeniyle konuştuğumu görsün. "Meşgulsün, ha?"

Zee nefes nefese kaldı. "Her zamankinden daha yoğun."

"Son göründü." Gizemli olmak istememiştim ama gerçek buydu.

Değişiklikler henüz tam olarak duyurulmamıştı.

Zee mırıldanarak onayladı, avuç içleri bir kez daha uyluklarını ovuyordu. Omzumun üzerinden bir bedenini yaklaştığını hissettim. İçki dolduran personele yer açmak için döndüğümde Serafina'nın muzip sırıtışıyla karşılaştım.

"Siz çocuklar çok sessizsiniz."

Yorumuna sinirlenerek, hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım. Sanki bir *erkek* olarak görülmek beni rahatsız etmiyormuş gibi. Sanki hayatımın amacının altımdan çekilip alınması ve beni hiç ama hiç istemediğim bir şeyin içine atması beni rahatsız etmiyormuş gibi.

Omzumun üzerinden bir şarap kadehi göründü ve memnuniyetle alıp teyzeme doğru kaldırdım. "Sadece bir içki bekliyorum, Zia Sera."

Kolumu okşadı ve elini orada bırakarak çok ihtiyaç duyduğum bir yudumu almamı engelledi. Bakışlarını Zee'ye çevirdi. "Zeno, seni tekrar görmek güzel. Antrenmanların nasıl gidiyor?"

Zee onun adını duyunca sıçradı, bakışları önündeki boş masadan fırladı. Boğazını temizledi ve ruhumda hissettiğim acı dolu bir gülümseme verdi. "Harika. Çok iyi. Daha iyisi olamazdı."

"Doktor kendine bir çırak buldu."

"Ah?" Sera'nın eli kolumda sıkılaştırmak masanın karşısındaki Stephano'ya baktı. "Tebrik ederim! Tıp alanına girmek istediğini bilmiyordum."

Stephano başını salladı, dudaklarında ukala bir sırıtış belirirken başparmağını kız kardeşine doğru savurdu. "Ben değilim. Onun takılıp kaldığı kişi bu."

Clara'nın gözleri şarap kadehinin dudağının üzerinde genişledi. Stephano nefesinin altından tısladı.

"Tanrı aşkına, velet," diyerek Clara'nın bardağını elinden kaptı ve neredeyse ulaşamayacağı bir yere koydu. "Sarhoşluk sana hiç yakışmıyor."

Clara ellerini kucığında kavuşturmuş, sadece Sera ona hitap ettiğinde başını kaldırmıştı.

"Zeno için mi çalışacaksın? Canım, daha çok gençsin."

Kız sırtını dikleştirdi, güzel kahverengi gözleri parlarken çenesi kalktı. Sesinde gururlu bir ısırık vardı, "Zeno'nun beni doğurup işe başladığı zamankinden çok daha genç değilim," dedi.

Sera'nın kolumdaki tutuşu gevşedi ve zehirli bir yılandan kaçır gibi kolunu geri çekti. Dudaklarımı bir sırtış kapladı ve şarap kadehimi kaldırarak gülümsememi bir içkiyle kapattım.

Ondan hoşlanmıştım. Henüz yirmi yaşında bile değildi ama içinde hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir mücadele vardı.

Gülümsemem düştü. Tek umudum onun hayallerinin de benimkiler gibi yıkılmamış olmasıydı.

Görevliler parlak gümüş kubbelerle kaplı yemek tabaklarını getirip önümüze koyarken Sera Teyze arkasını döndü. Masanın bizim tarafındaki konuşmalar, kubbeler kaldırılıp krallara layık bir akşam yemeği ortaya çıkınca sustu.

Ya da son bir yemek.

Tavuk spiedini'yi kestikten sonra çatalımı çevirerek melek saçı makarna ve amogio sostan biraz topladım. Yanımda Sera, diğer tarafındaki amcam Saul'la gevezelik ederken, Zee sessizce yemeğini yiyor, Clara ise şarap kadehine özlemle bakıyordu. Bir an için herkes sessizleşti, yemeklerini yiyorlardı. Sonra masanın başına yakın bir yerden Mateo keskin bir nefes çekti, ardından bardağını yere koymaya çalışırken yüksek sesli, ıslak bir öksürük duydu.

Zee bir anda sandalyesinden kalktı, Clara da içkisini unutarak onu takip etti. Eliyle göğsünü kavrayan Mateo öksürürken tüm gözler ona çevrildi. Ve tüm zihinler kesinlikle sadece iki ay önce onu oradan delip geçen kurşuna döndü. Durduramadığım kurşuna.

Paulo yardım etmek için sandalyesinden kalkarken Queenie ve Lorenzo arkadaşşıma uzandılar. Ama herkesin dikkati onun üzerindeyken Mateo'nun sulu gözleri bana döndü.

Bakışlarımız kilitlendi ve bildiğini anladım.

Elini göğsünden kaldıran Mateo dikkatini benden çekti, diğer eli kulağında saklı olduğunu bildiğim kulaklığa uzanırken masadakileri iyi olduğuna dair sessiz sözlerle yatıştırdı. Kulaklığı ayarladı ve herkes yerine otururken gözlerini bir iki kez bana çevirdi.

Mükemmel kalite ve lezzete rağmen tabağımdaki yemek için hiç iştahım yoktu. Tek istediğim taşraya, Medinas'ın artık yaklaşmama izin verilmeyen deposuna gidip biraz stres atmaktı. Bunun dışında, üzüntülerimi bir şişe viskinin dibinde boğmaya razı olacaktım.

Mateo temizlenmek için masadan kalktı, ben de yemeğimi tabağımda kaydurdum ve uzun yudumlar arasında küçük ısırtıklar aldım.

Şarap. Etrafımdakiler yemeklerini bitirip çalışanlar tatlı için tabakları toplamaya başladığında Paulo masanın başındaki yerinde durdu. Mateo'ya anlamlı bir bakış attı ve adam yerine otururken başını salladı.

Çok az kişi bu baş sallamanın ne için olduğunu bilirdi. Yıllar önce, D'Angelo'nun sendikası için en iyisini istemeyenlerin dinlemesine izin verebilecek böcekler için evi süpürme yardım etmesi için bana emanet ettiğim kişinin Mateo olduğunu çok az kişi biliyordu. Yaşanan değişikliklerle birlikte, başarımın ardında Mateo'nun olduğunu bilen Paulo, kontrolü benim ellerimden alıp doğrudan Mateo'ya vermişti.

Paulo masaya döndü, sonra çatalını şarap kadehinin çanağına vurdu.

"Ailem, arkadaşlarım. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Masamdaki her bir kişi olmasaydı bugün bulduğumuz yerde olamazdık."

Adam kadehini dudaklarına götürmeden önce odadakilerin şerefine kaldırdı. Devam ettiğinde yüzü ciddi görünüyordu.

"Bir savaştan geçtik. Kazandığımız bir savaş. Bana, her birinize ve müttefiklerimize yönelik en büyük tehditlerden birini ortadan kaldırdık. Canlar alarak sayısız canı kurtardık. Bazılarımız acı çekti," dedi, bakışları önce Mateo'yu, sonra Rolly'yi buldu ve masanın benim tarafıma kaydı. "Ve bazılarımızın yapması gereken daha çok fedakârlık var. Ama bunun için daha güçlü olacağız."

Masada toplananlar aynı fikirde olduklarını mırıldandılar, bazıları şarap kadehlerini havaya kaldırırken diğerleri dudaklarına götürdü. Boş kadehimin sapını parmaklarımın arasında döndürdüm, bir kadeh şaraptan çok çok daha güçlü bir şey diledim.

"Silvalar'la olan savaş başarılı olsa da, bizi bir bütün olarak yetkililerin dikkatli gözleri altına soktu. Bu nedenle, buradaki herkesten ve Sendika'daki herkesten dikkat çekmemek için mümkün olan her şeyi yapmalarını istiyorum. Tüm bu olanlardan sonra daha fazla dikkat çekmeyi göze alamayız."

Paulo bakışlarını masaya indirdi. Queenie onun koluna uzanırken kızına baktı. Onun gülümsemesine kendi küçük gülümsemesiyle karşılık verdi, sonra durduğu yerde doğruldu.

"Uyanık olun," dedi odadakilere. "Gözlerinizi açık, ağzınızı kapalı tutun. Sanki savaş sizi etkilemiyormuş gibi hayatınıza devam edin ve

kimseye aksini söylemeyin. Bunu atlatacağız ve Marius ile Carlo Silva'nın sonunu getirdiğiniz için dünya daha iyi bir yer olacak."

Tatlıma dokunmadım. Etrafımdaki sohbete ve kutlamaya katılmadım. Kadehim yeniden doldurulurken, şarabım bitene kadar üzüntülerime boğuldum. Masanın benim tarafımdaki sessizliğine ne kadar şükretsem de, bu garip sessizlik bana fazla geldi.

Elimden geldiğince çabuk masadan kalktım ve vedalaşmaya başladım. Yapmam gereken şeyler vardı. Konuşmam gereken insanlar vardı. Yok olmadan önce bir an daha içinde yaşamam gereken bir dünya. Vedalaştıktan sonra ön kapının yanında toplanan kalabalığa doğru ilerledim.

Bir el omzumu kavradı ve tutamağa uzanmamı engelledi. Mateo beni geri çekti, yakınımı eğildi, sesi sessiz ve bilgili.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı, tüm cevaplara sahip bir adamdı ve gecenin boğazımda bıraktığı acıyla sertçe yutkundum. "Yapman gerekeni yapacaksın, tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Sadece bunun doğru olduğunu umabilirdim.

Asla istemediğim her şeydi. Hafif küflü havayı kaplayan asidik kimyasal kokusu. Bir asırlıklmış gibi hissettiren duvar kâğıtları ve perdeler, daha yeni ama bir o kadar yıpranmış halı, her şey silinmeyi reddeden eski bir tozla kaplıydı. Bir de ortalıkta dolaşan, kederlerini koyacak bir yer arayan ve her biri kendi kederleri diğerlerinden daha büyükmüş gibi davranmaya çalışan insanlar vardı.

Cildim kaşınmaya başladı. Sanki koku vücuduma işlemişti, buradan ayrıldığımda da beni terk etmeyen bir tahriş vardı. Sanki bu koku henüz gelmemiş olan cehennemin habercisiydi.

Sahte gülümsemeler ve yan bakışlar. Sıkılan eller ve dikkatle tartılan kelimeler. Kabul etmem ve sevmem gereken bir hediyeymiş gibi bana sunulan bahaneler ve basmakalıp sözler.

Beklentiler.

Yükümlülükler.

Her bir zerresi omuzlarıma yükleniyor, beni bataklık kumu gibi boğuyordu.

Bu ölümden de beterdi. Sıkışıp kalmıştım. Yaşamak yoktu, çürümek yoktu, bu hayata devam etmek yoktu.

Hüküm giymiştim, yargıcım, jürim ve infazcım aynı adamdı: Paulo D'Angelo.

"Silvalarla olan savaş bize karşılayamayacağımız bir ilgi getirdi."

Kravatımın düğümünü çekiştirdim. Gözlerim kız kardeşimin gözleriyle buluştuğunda bir elimi göğsümde gezdirdim. Gülümsemesi zorlukla gizlenmiş bir yüz buruşturmaydı ve yanımdan hızla geçip odanın diğer tarafına doğru ilerlerken başını eğdi. Açık tabuta doğru. Siyahlar giymiş yas tutan grup, merhum artık duyamayacağı için dedikodu yapıyordu.

"Mürettebatını geri çağıracaksın. Onlara artık öldürme olmayacağını söyle. Daha fazla kaybolma olmayacak. Ne kendilerinin ne de benim dikkatimi çekmek yok."

D'Angelo'nun sözlerinin hatırası bile nefes borumu ezen bir el gibi boğazımı sıktı. Bunun tek iyi yanı, küflü havanın ciğerlerime sızmasını engellemesiydi.

Odanın karşısında, benimle kız kardeşimin kaybolduğu yerin arasında, babam ellerini önünde kavuşturmuş duruyordu. Yanında kuzenim Edoardo ve bir başka yas tutan kişi konuşuyorlardı.

Kaşıntı büyüdü, tenim yanıyordu. Giysilerimi yırtıp atma, kendimi soğuk bir kış gününe bırakma ihtiyacı imkansız olduğu kadar şiddetliydi de. Ağustos öğleden sonrasının sıcaklığı ve nemi sırtımdan aşağı ter damlaları bırakırken olmazdı.

"Onlara son emirlerini verdikten sonra mürettebatınızla temasa geçmeyeceksiniz. Medinas'la temas kurmayacaksınız. Sendikamla bağlantılı herkesten uzak duracaksınız. Şu an için yapılması gereken her şey Harabe'ye gitmek zorunda kalacak."

Yakamı tekrar çekiştirdim, nefes almaya çalıştım, yanan tenimdeki ısıyı biraz olsun uzaklaştırmaya çalıştım.

Sırtına dökülen gümüş rengi saçları dümdüz ve zarif olan bir kadın tabuttan döndü ve uzaklaşırken topuklarının üzerinde yalpaladı. İnce eliyle yanaklarını silerken gözyaşları çenesinden aşağı süzülüyor, bakışlarını etrafta toplanan diğer yas tutanlardan kaçırmaya çalışıyordu. Ona doğru ilerledim, yardım teklif etmek niyetindeydim, gizlenmesine, saklanmasına ya da temizlenmesine yardım etmek niyetindeydim. Düzeltilmesi gereken ne varsa düzeltmek için. Ancak yoluma yarım adım kala babamın iki çalışanı kadının önünü kesti; biri elinde bir kutu mendil, diğeri ise uzatılmış bir kolla.

"New York'taki cenaze evinde baban için çalışacaksın."

İlk yas tutanlar ortaya çıktığından beri durduğum yere geri yerleşerek, belimin hemen üzerinde biriken ter damlalarını kaşıdım ve biraz hava almak için takım elbise ceketimin arkasını kaldırdım.

D'Angelo'nun benimle ilgili planında bir sorun vardı. Babamın evde yardıma ihtiyacı yoktu. Tam kadro çalışıyordu ve masada başka bir adamın olması, güvendiği çalışanlarının ağzından yemek alması yapmayacağı bir şeydi.

İşte buradaydım. Mutfğa ve tuvaletlere giden koridorun başında durmuş, babamın çalışanlarının yapmak için işe alındıkları işleri yapmalarını izliyordum. Bana ihtiyaç yoktu. İstenmiyordum.

İçine atıldığım bu ölümün yası tutulmadı.

D'Angelo'nun sözlerinin mahkûm ettiği sadece benim hayatım değildi. Adamlarım, mürettebatım da acı çekiyordu. Ona söylediğimde Santini'nin gözlerinde gördüğüm acıyı unutamıyordum. Onunla son bir içki için buluştuğumda, D'Angelo'nun her şeyi sona erdirecek bir telefon görüşmesi için verdiği sözsüz emre karşı gelmişim.

Bunu arkadaşına yapamazdım.

Ve çıkardığı acı dolu sesi aklımdan çıkaramadım.

"Nereye gideceksin?" Elindeki viski bardağına bakarken ona sormuştum, kusacakmış gibi görünüyordu.

Bardağını dudaklarına götürürken eli de neredeyse başı kadar titriyordu. "Bilmiyorum." Uzun bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Sonra bardağı bitirdi. Omuzları kamburlaşırken bakışları benimkilere döndü. "Sanırım restorana geri döneceğim. Gerçi bu yapmak istediğim son şey."

Bu duyguyu biliyordum. D'Angelo hayatıma bombasını bıraktığından beri içimde dönüp duran duyguyla aynıydı.

Angelo Santini'nin amcasının bir restoranı vardı. Arkadaşımla çalışması gereken bir restoran. Yıllardır adımını atmadığı bir restoran. Ve onun gözlerinde gördüğüm sorular kesinlikle benimkilere de yansımıştı.

Bizim yaşadığımız hayatı yaşadktan sonra nasıl sıradanlığa geri dönebilirsin?

Yaptın mı?

Amcasının restoranında çalışmaya nasıl geri dönebilirdi? Nasıl olur da Cenaze evine geri mi döneceğim? Bildiklerimizden sonra böyle bir değişim nasıl mümkün olabilirdi?

Kendimi bildim bileli yapmak istediğim tek bir şey vardı: Paulo D'Angelo için çalışmak. Onu her gördüğümde peşinden giderdim, küçük bir çocukken sallantılı bacaklarla, gençken sessiz adımlarla. Ona yardım etmenin bir yolunu arıyordum. Düzeltmesi gereken şeyleri düzeltmek için. Beni içine doğduğum hayattan çıkarıp, kaderimde olan hayata sokmak için.

Onun emirlerini yerine getirdim. İhtiyaçlarını önceden tahmin etmeyi öğrendim. Ben bitirene kadar yapılması gerektiğini bilmediği işlerle ilgilenmeye başladım.

Sonra on beş yaşına girdim.

Paulo'ya olan bağlılığımın sarsılmasına neden olan tek bir şey vardı. Benim için biçilmiş hayatı yaşayıp yaşamadığımı merak etmeme neden olan tek bir şey. Duygulara gömülmüş, kontrol için savaşılan hormonlar tarafından hırpalanmış, her zaman istediğimden daha iyi bir şey olduğuna inanmaya zorlanmıştım.

Sonra babam geldi ve onu elimden aldı.

Bakışlarım odada sürüklendi, yas tutanların yüzlerinde gezindi, büyük pencerelerin etrafındaki kalın perdelerin üzerinden kayarak sıcak öğleden sonra güneşinde kaldırımda sallanan kafaya gitti.

Evin makyözü Courtney, her şey olup bittikten sonra benim gençken yaptığım şeyi yaptı. Arkasına bile bakmadan cenaze evinden ayrıldı.

Keşke tekrar yapabilseydim.

"İyi misin?"

Babamın sağ kolu Jacob Riser yanımda durmuştu. Ellerini sıkıyordu. Dudaklarında sahte bir gülümseme. Sanki benimle konuşmak ona acı veriyordu. Sanki yas tutanların kalkan gibi takındıkları keder beni de kaplamıştı.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla nedenden dolayı öyle olduğunu sanıyordum.

Ama onlardan birini tanıyordu. Babam o odaya girdiğinde, yıllardır neler olup bittiğini gördüğünde ve buna bir son verdiğinde o da oradaydı.

"Peki," dedim boğazım düğümlenerek. Yakamı çekiştirdim. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gülümsemesi önce durakladı, sonra düştü. İnce alt dudağı dişlerinin arasında sıkıca çekilmişti. Gözleri benimkilerden odanın diğer ucuna, babamın durduğu yere, tabuta, kederlerine karışan yas tutanların üzerine kaydı. Dikkatini tekrar bana verdiğinde, yüzünü kaplayan ifade daha o konuşmadan cevabının ne olduğunu söylüyordu.

"Özür dilerim, Junior. Doğru bir şey yok-"

"O Jet," diye tersledim, kelimeler keskin ve acıydı ve bir ömür boyu hayal kırıklığı, tatminsizlik ve pişmanlıkla doluydu.

"Evet, efendim." Geniş gözler daha da büyüdü. Elleri daha da sıkıldı. Alnında boncuk boncuk biriken ter çizgisinde ve teninin kül rengi tonunda korku vardı. "Özür dilerim, efendim."

Odaya göz gezdirmeden önce çenemi kaldırdım. Kıpırdanma ya da kıyafetlerimin altında saklı duran silahıma veya bıçağıma uzanma dürtüsüyle savaştım. "Bunu bir daha yapma."

"Elbette hayır, efendim." Geriye doğru bir adım attı. Durdu, sonra olduğu yerde sallandı. Gözlerinde dans eden belirsizliği görmek için onu izlememe gerek yoktu.

Oradaydı, gün gibi açıktı.

Gözünün kenarından düşen bir damla yaş gibi yanağının kenarından süzülen ter kadar berrak.

"Git."

Kuvvetle başını salladı. "Evet, efendim. Elbette, efendim." Adam kaçtı, korkusu nefesimi boğan durgun havada kaldı.

Ve onu içime çektim, ciğerlerimi doldurmasına ve ruhumu temizlemesine izin verdim. O eski arzular içimde bir engerek yılanı gibi yükselirken bile, yılların acısını ve zorlamasını yıkamasına izin verdim.

Dikkatimi dağıtmaya

ihtiyacım vardı.

Rahatlamaya

ihtiyacım vardı.

Topuklarımın üzerinde dönerek mutfağa doğru adım attım, içimdeki her şey arka kapıdan çıkıp arabama atlamaya niyetliydi.

İşimin canı cehenneme.

Uzun süreli ölümden başka bir şey gibi hissettirmeyen bu yeni hayatın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Bir şeye çarptım, yeşil ve kırmızı bir bulanıklığa. Tökezleyerek ilerledim, ellerimi uzattım, bir silaha, bir duvara, beni koruyacak ve düşüşümü durduracak herhangi bir şeye uzandım.

Yakaladığım şey bir vücuttu. İpeğe sarılmış pürüzsüz bir ten. Bunun ağırlığı, suçluluk duygum, kederim ve hayatımla ilgili endişelerim beni aşağı çekti, duracağından emin olmadığım bir girdabın içine çekti.

O ince bedeni sıkıca kavrayıp kendime doğru çekerken ve zaten baş aşağı dalmakta olduğum düşüşten korunurken bile dizim yere çarptı.

"Aman Tanrım." Kızıl saçlarının altından fısıltıyla okşayan bir ses yükseldi. Vücudumu kavrayan ve kıyafetlerime dolanan eller gevşedi, ancak biri hala sıkı tutarken diğeri yüzünü görmemi engelleyen saçları kenara itmek için serbest bıraktı.

Ve ne yüzdü ama.

Baharat serpilmiş kremi, şeftali rengi bir ten. Altın rengi beneklerle süslenmiş sütlü çikolata gibi gözler. Omuzlarına ve göğüslerine hafifçe dökülen uzun, gevşek bukleli kızıl saçlar. Yeşil ipekle örtülü göğüsleri, parmaklarımın altındaki kumaş da teni kadar pürüzsüz.

Ellerimde cennet gibi hissettim.

Özlemini duyduğum o soğuk kış soğuğu üzerime sıçradı, tenimdeki her kaşıntıyı, yıpranmış her siniri ve midemdeki çalkantıyı yatıştırdı, boğazımdaki ve göğsümdeki darlığı gevşetti. Kollarım onun ağırlığını taşıırken bir ayağımı yere sağlamca bastım, zonklayan dizim onun diğer tarafında yerde duruyordu, uyduğum belinin kıvrımına bastırıyordu.

Kırmızı dantelden bir parça yakasının hatalı eğiminden dışarı fırlamıştı; uzun altın zincir, olgunlaşmış boynunun arasına dalmadan önce ışığı bir parıltı gibi yansıtıyordu.

yeşil ipeğin altında gizlenmiş şişer.

Bakışları erimiş çikolata gibi yüzümden ve göğsümden aşağı damlıyor, soğuğu kovup yerine hafif bir sıcaklık bırakıyordu. Eli ceketimin buruşuk yakasını düzeltti, tutmadan önce tekrar içeri kıvrıldı. "Ben..." Dudaklarını yaladı ve ben de bu hareketin peşine düştüm, bakışlarım çillerinden birine takıldı, bu çil ağzının köşesinde duruyordu. Aklım orada takılı kaldı, acaba tadı da onunki kadar güzel miydi?

baktı. "Çok özür dilerim. Seni orada görmedim."

Beni içine çeken o bataklık ağzımı tozla doldurmuştu. Sertçe yutkundum. Dudaklarımı yaladım. Bir bardak su ya da viski diledim; hiç konuşmayan bir aptal gibi görünmeden konuşabileceğim anlamına geliyorsa bir bardak sirke diledim.

"Bu senin hatan değil." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve bakışları dudaklarıma odaklandığında ağzımdaki son nem damlası da kurudu.

Kendi dudakları parlaticısız ya da rujsuzdu. Yanakları altın bir şeftali gibi kızarmıştı. Doğal güzelliği pudra ve iksir katmanları tarafından engellenmeden parlıyordu. Yüzü, bir ısırik alma isteği uyandıran o lanet çillerle tozlanmıştı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Ağzının kenarları yukarı doğru çekildi ve sağ yanağındaki hafif gamze dikkatimi çekti.

"Elbette," dedim, ona söyledim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ayağa kalktım, onu kendimle birlikte çektim, yerden yüksekte durduğu yerden kendi ayakları üzerinde durana kadar sürükledim. "Benim için zevkti."

Onu bırakmadım, bırakmadım, ellerim gevşemek istemedi, kollarımdaki kaslar sıkıca kilitlendi. Onu ayağa kaldırdığımda ciyakladı ve sesi doğrudan sikime gitti. Kıpırdarsam bunu hissedeceğinden emindim. Gizli tutmaya çalıştığım, bastırmaya çalıştığım dürtüler içime hücum etti. Boyun eğdirmek için dövdüğüm ve nadiren dışarı çıkmasına izin verdiğim dürtüler.

Dişleri dudağını yakaladı ve boğazından bir uğultu çıktı, bu görüntü ve ses bağırsaklarına bir tekme gibi geldi. Bu dürtüler çok güçlü hale gelmesin diye onu kavrayışım gevşedi.

Ama hareket etmedi. Geri çekilmedi. Onun yerine, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutundu. Parmakları ceketimin kumaşında kıvrılmıştı. Vücut ısısı elbisesinin ince kumaşından yayılıyordu.

Ellerimi sırtında gezdirdim, kollarının yumuşak, çıplak tenini sıyırdım. Ve bu hareket kızın içine düştüğü büyüü bozdu. Kız gözlerini kırıştırtarak bana baktı, dudaklarının kenarındaki gülümseme büyüüyordu.

Yanakları parlıyor, gamzesi çöküyor ve bir avuç çili de beraberinde sürüklüyordu.

Ellerini bıraktı, parmakları yakalarımın üzerinden geçip kumaşı göğsümde düzeltirken gözleri hareketi takip etmek için düştü. Ellerini indirip takım elbisemin ceketini bedenime tam oturacak şekilde ayarlarken karın kaslarım sıkıştı.

"Ben Eliza," dedi bana, muhteşem gözlerinin ışıltılı derinliklerinden saf bir masumiyet yayılıyordu.

Tanrım, çok güzeldi. O yeşil ipekle örtülü parlayan teni, hemen altında hâlâ görünen kırmızı dantel ipucu. Bir Noel hediyesine benziyordu, tadına varılması gereken bir hediye. Ve ben onun paketini açmak, ona değer vermek, her santimini tüketene kadar yutmak, cildinin her görünür, lezzetli onsunu kaplayan baharatlarla kaplanmak istedim.

Elbisesinin kumaşını göğüslerinin üzerinde düzelttim ve parmağım kırmızı dantelleri sıyırırken tenimiz birbirine değdiğinde çıkardığı küçük nefes, aletimi sarsmaya yetti.

"Jet," dedim ve yüzünü bana doğru çevirirken alnındaki kırıxık deriyi yatıştırmak istedim. "Benim adım," dedim boğazımı temizlemeden önce. "Ben Jet."

Gözlerindeki altın benekler parlıyordu ve simsiyah saçlarıma doğru yükselip yüzümdeki kırıxıklıklara doğru inen bakışlarını bir okşayış gibi hissettim. "Bu ilginç bir isim."

Omzumdaki tüyleri temizlerken ona "Bu bir lakap," dedim.

"Hoşuma gitti. Çok uygun." Yüzünde eğlence dans ediyordu. O kadar yakın duruyorduk ki, kolu benimkine sürtündü. "Neyin kısaltması bu? Jedidiah? Jethro?" Yüzü buruştu. "Bana Jethro'nun kısaltması olmadığını söyle?"

Başımı sallayarak çenemi ovuşturdum ve kendimi dişlerimi sıkmayı bırakmaya zorladım. Ben daha konuşmadan Eliza elini koluma atarak beni durdurdu.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Hayır, sorun değil," dedim ona, hâlâ yüzümü buruşturuyormuş gibi hissettiren bir gülümsemeyle. "Sorun yok. Bu... Giraldo."

"Ah." Gözlerini kırptırdı, kahverengi kirpikleri çikolata rengi gözlerinin üzerinde dalgalanıyordu. "Benim, bu-"

"Bu kötü."

"Hayır! Değil-" "Bu kötü. Kabul et."

Gülümsemesi utangaç ama ısıltılıydı. Başını çevirdi, yüzünü önce tavana, sonra da solundaki duvara çevirerek gamzesine bir kez daha bakmamı sağladı. Yanaklarına renk gelmişti. "Tamam. Haklısın." Başını eğdi, daha yakına eğildi ve omuz silktilti. "Belki biraz kötüdür."

"Bu çok kötü."

Kahkahası Noel'deki çanlar gibi yükseldi. İnce elini göğsüne bastırdı, parmakları boğazının üzerinde çırpınıyordu. "Çok kötüsün."

Boğazımdan bir uğultu geçti. "Keşke bilseydin."

Kolumu sıkıca kavradı ve gözleri bitter çikolata rengine dönüşmeden önce kahkahası kesildi. Dişleri alt dudağını ısırды ve içinden geçen ürpertiye hayal mi etmiştim yoksa sadece orada olmasını mı ummuştum emin değildim.

"Peki ya sen?" Başımı eğerek ona korkacak bir şey olmadığını gösterdim. "Eliza?"

"Elizabeth'in kısaltması."

"Ne kadar da Alexander Hamilton'cısın."

Gülüştü, o utangaç küçük gülümsemesiyle birlikte geri döndü. "Ne diyebilirim ki?" dedi omuz silkerek. "Babam finansı gerçekten severdi."

Tekrar mırıldandığımda gözleri boğazıma kaydı. Yutkundugumda alçaldılar, bir kez daha yüzüme doğru yükselmeden önce Adem elmamı takip ettiler.

"Çok güzel bir isim." Güzel bir kız için güzel bir isim.

Ve o kız kızardı, yanakları o çok iyi giydiğı muhteşem şeftali renginin ötesinde kızardı ve düşüncelerimi duyup duymadığını merak etmek zorunda kaldım. Ya da güzelliğı beni o kadar etkilemişti ki bu sözleri yüksek sesle söylemiştim.

Bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sanki konuşacakmış gibi görünüyordu. O konuşmadan önce arkamdan gelen bir ses, çarpıştığımız anda kendimi içine hapsettiğim küçük dünyama girdi.

"Eliza? İşte buradasın. Nereye kayboldun?"

Eliza'nın eli geri çekilmek, uzaklaşmak ya da beklediğim herhangi bir şeyi yapmak yerine bir kez daha koluma uzandı ve yardım istercesine sıkıldı.

"Öylece kaçıp gidemezsiniz," dedi adam, gözlüklü gözleri bağlı olduğumuz yere kaydı. "İnsanlar seni bekliyor. Neden bu adamla burada duruyorsun?"

Eliza nefesini içine çekti, gözleri ona dönmeden önce bana kaydı. "Bağışla beni Niles, banyodaydım." Adamın kaşları kalktığında pembe dudaklarından aceleyle sözcükler döküldü. "Çıkarken tökezledim ve Jet" - kolumu sıktı- "düşüşümü durdurdu. Ben de ona teşekkür ediyordum."

Niles'in başı telaşla sallandı, genellikle dinleme zahmetine katlanmayan birinden gelen türden bir onaylamaydı bu. "Elbette, elbette. Hazır mısın?"

Eliza gibi bir kadın bana tökezlediğini ve neredeyse düşmek üzere olduğunu söylese, onu yoluna devam etmesi için zorlamazdım. Onunla istediği kadar kalır, kahkahaları çınlayana ve gözleri güneş ışığında parlayana kadar onu dinlerdim.

Ama bu adam, bu çok daha yaşlı adam, kıvrıcık gri saçları ve kemerinin üzerine sarkan göbeğiyle böyle bir şey yapmadı. Elini kaldırdı ve onu yanına çağırırken parmaklarını hızla kıvırdı.

Onu ezmek istedim. Onu binadan dışarı atmak ve bir daha asla geri dönmemesini sağlamak. Eliza'yı yanımda tutmak, onun güzel kahkahasını duymak, muhteşem gülümsemesinin sıcaklığının tadını çıkarmak, çillerinin tadının bana hatırlattıkları tarçın gibi olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Eliza," dedi Eliza onun hızına ayak uyduramayınca. "Babana veda etme vakti geldi. Herkes seni bekliyor."

Hoşça kal de.

Hoşça kal de.

Dikkatim yüzüne yöneldi ve midem karnımda birkaç takla atmadan önce düştü.

Tanrım, bunu daha önce nasıl fark etmedim?

O göz kamaştırıcı çikolata gözlerin kenarları kırmızıydı. İpeksi elbisesi o kadar koyu yeşildi ki, bazı ışıklarda siyah gibi görünebilirdi. Desteğe ihtiyacı varmış gibi bana sarılışı, tıpkı sevdiklerinin cenazesini beklerken yas tutan pek çok kişinin babamın personeline yaptığı gibi.

Yas tutan biriyle flört ediyordum.

Merhumun kızıyla. Babasının lanet cenazesinde.

"Eliza?" Adı dilimden bir fısıltıyla döküldü.

Gözlerinden yaşlar süzülürken bile bana küçük bir gülümseme armağan etti. "Teşekkür e d e r i m Jet," dedi ve kolumu sıktıktan sonra yavaşça geri çekiliyor. "Her şey için."

Yaşlı adam Niles'in kolunda gitti. Onu takip etmek istedim. Orada, onun yanında durmak. Bana gösterdiği o muhteşem gülümsemeyi geri getirmek, onun her bir narin santimini açmak ve onu benim yapmak.

Onun yerine, babasının cansız bedeninin üzerine kapanmasını, şeftali rengi yanaklarından gözyaşları süzülmesini, ellerinin ödünç alınmış bir tabutta yatan adamın ellerine uzanmasını izledim. Tabutun kapağını kapatıp babasını odanın önüne getirdiklerinde Niles'in omzunda ağlayışını izledim.

Orada durup izledim, işaretleri nasıl kaçırdığımı merak ettim.

Bunun düzeltebileceğim bir şey olmasını diledim.

CROSSTOWN TRAFİĞİ AYI GİBİYDİ, arabalar tampon tampona, kornalar bangır bangır ve şehrin keskin kokuları çatlak camlardan sedanın arka koltuğuna sızıyordu. Aklımdan geçen birçok şey yüzünden zaman benim için çok az şey ifade ediyordu. Arabalar ve otobüsler salyangoz hızıyla ilerliyordu ve pencereden dışarı her baktığımda gördüğüm tek şey araç kuyrukları ve kalabalık kaldırımlarda yürüyen, her biri kendi hayatlarına devam eden yüz­süz insan ordularıydı.

Sedan binamın önünde durduğunda zihnim o kadar hızlı dönüyordu ki hasta olabileceğimi düşündüm. Kaldırıma çıktığımda başım dönüyordu, şoför ücretimi ödemem için beni geri çağırdığında düşecek gibi oldum.

Tek istediğim yatağıma tırmanmak, baş dönmesi geçene ve babamın ölümünden beri içinde yaşadığım kutsanmış hissizlik geri gelene kadar bir topun içinde kıvrılmaktı.

Lobiden asansöre doğru geçerken gözlerimden yaşlar dökülmeye başlamıştı bile. Ama üst kata çıktığımda uyuşukluk çökmüştü ve sallanan bacaklarımın üzerinde tökezleyerek kanepeye uzandım. Bir yastık kaptım ve etrafına kıvrıldım, başımı döndüren hareketi durdurmaktan memnun oldum.

Bunu bana nasıl yapabildi?

Babam beni terk edip, sonra da *bunu* nasıl bırakabilir?

Babama ihtiyacım vardı. Bana her zaman verdiği teselliye ihtiyacım vardı. Düzgün bir kafa ile verdiği tavsiyelere.

Onun rehberliğine ihtiyacım vardı ve o da bunu bilmeliydi. Bana kaldırılabileceğimden fazlasını vermemeliydi.

Ama o yaptı.

Güneş gökyüzünde alçalıyor, odanın etrafına hayalet gölgeler düşürüyordu. Acıyı hafifletecek bir uyku iyi olurdu ama küçük bir çan odanın içinde hareket ederken şingirdadı. Beni uykunun sisinden çekip çıkarmaya, ıstı­rabımı ve kalp ağrımı hatırlatmaya, artık sahip olduğum sorumlulukları hatırlatmaya yetti.

Yine de yerimden kıpırdamadım. Ta ki kapıma vurulup neredeyse koltuktan fırlamama neden olana kadar. Sessiz kaldım, kim olursa olsun dua ettim.

geçeceğini düşündüm. Ama babam öldüğünden beri şans beni terk etmişti ve yumruklar yine gelmeye başladı.

"Elizabeth Dawn Westbrook, orada olduğunu biliyorum. Aç şu lanet kapıyı." İnledim ve yüzümü göğsüme bastırdığım yastığa gömdüm. "Beni kandıramazsın, seni duyabiliyorum!"

"Git buradan," diye mırıldandım onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bunu yapamazsın."

"O zaman anahtarını kullan," dedim ona, sırt üstü dönerek.

"Bunu da yapamam."

"Kendini kaybettin, değil mi?" Yastığı yere attım ve titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum, sonra destek için mutfak tezgahını ve masayı kullanarak odanın karşısına geçtim. Kapıyı açtığımda, en iyi arkadaşım Brooke kollarında bir kutuyla içeri daldı.

"Kaybetmedim, yanlış yere koydum." Sonra nefesinin altında, "Yine" diye mırıldandı.

"Bunu Eric'e vermelisin," diye önerdim onu mutfak adasına kadar takip ederken, hem yardımcı olmaya çalışıyor hem de nişanlısının habersiz gelmesini engellemesini umuyordum.

Brooke kutuyu tezgâhın üzerine itti, gözleri tavana doğru yükselirken yüzü çarpıldı. "Biliyor musun, sanırım belki de ben yaptım." Başını salladı ve kutuya uzanarak eşyaları teker teker çıkardı. "Her iki durumda da, şu anda buradayım ve senin koltuktan kalkman gerekiyordu."

"Kanepede değildim," diye yalan söyledim.

Kutuya geri dönmeden önce bana sert bir bakış attı. "Yanağında minderden kalma çizgiler var. Al bakalım." Tezgâhın üzerinden bir kova kızarmış tavuğu bana doğru itti. "Yemek yemelisin."

"Oh. Yaşasın. Daha fazla tavuk," diye mırıldandım, kovayla birlikte buzdolabına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. İçeride üç kova daha tavuk, dört farklı çeşit güveç ve mayonezden havuca, siyah zeytine kadar her şeyle doldurulmuş iki plastik kaplı jöle tabağı vardı.

Brooke dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Vay canına. Babanın hayranları seni iyi stokluyor."

Boğazım düğümlendi ve dizlerim titredi. Brooke koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı, beni sımsıkı tutarak çaresizce ihtiyaç duyduğum desteği verdi.

"Tatlım, her şey yolunda," diye mırıldandı ve elini başımın arkasında gezdirdi. "İyi olacaksın. Her seferinde bir gün al. Burada olduğumu biliyorsun."

tek yapmanız gereken istemek."

Sorun yaşadığım kısım sormaktı. Kendime destek olmak istedim. Yoluma çıkan şeylerle başa çıkmak istiyordum. Kimseye bağımlı olmak istemiyordum.

Artık değil.

Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemişim gibi, Brooke derin bir iç çekti. "Seni gerçekten çok hırpaladı, değil mi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Dikkatim tezgâha, Brooke'un kutusundan çıkardığı şeylere kaydı. Bir kutu süt. Kahverengi kâğıt torbasından çıkmış bir baget. Ve... "Bu Fransız soğan çorbası Gaspard'dan mı?"

Uzaklaşırken sessizce kıkırdadı. "Bunu diğer eşyalarla birlikte ön masadan kaptığımda Yaşlı Fred'in gününü mahvettiğime eminim. Sanırım paketlediğimde bana kötü kötü baktı."

"Bu onun da favorisi." Tezgâhın diğer tarafına doğru bir adım attım ama bir baş dönmesi dalgasıyla dizlerimin bağı çözüldü.

"Liza!" Brooke düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı ve adanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru sürükledi. "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu beni oturtuktan sonra.

Tezgâha yapışmış bir parça kurumuş tavuğu kaşıyarak omuz silktim. "Muhtemelen dün gece Bay Jingles'ı beslerken olmuştur."

"Eliza." Bu kelimede azarlama kadar acıma da vardı. Brooke az önce buzdolabına tıktırdığım bir kova tavuğu alıp bana getirdi. "Yemek yemen gerek."

Kovaya kaşlarımı çatarak baktım ama ılık bir göğüs yakaladım ve parmaklarımla parçaladım. "Tavuktan bıktım."

Daha önce uykumu kaçırın zil tekrar çaldı ve minik ayaklar bacağımı tırmaladı. Elimini indirdim ve et parçası parmaklarımla arasından iki hızlı ısırıkla kayboldu.

Brooke kaşlarını çatarak bana baktı, elleri kalçalarında. "En azından buralarda birileri yemek yiyor."

Bay Jingles bana dikkatle baktı, bakışları sol elimdeki tavuk göğsü ile sağ elimdeki boş parmaklar arasında gidip geliyordu. Öne doğru eğildim, hareketlerim yavaştı ama fark etmedi. Kedi arka ayakları pürüzsüz ahşap zeminde kayarak benden uzaklaştı ve pencerenin önündeki eski koltuğun altına daldı.

İç çekerek adaya ve arkadaşşıma döndüm. "Onu en az benim kadar özlüyor."

Brooke tezgahın karşısına uzandı, elini koluma koydu. "Sana ısınacaktır, tatlım. Sadece ona biraz zaman ver."

Hüzünlü bir gülümsemeye zorladım kendimi. Gerçek şu ki, Bay Jingles babam ölmeden önce bile bana hiç ısınamamıştı. Babam onun sevdiği, hatta tahammül ettiği tek kişiydi. Şimdi o gitmişti ve benimle baş başa kalmıştı.

Ben farkına bile varmadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Damlacık kucağıma düştüğünde Brooke tezgâhın etrafından dolandı ve beni bir kez daha kollarıyla sardı.

"Onu özlüyorum," dedim omuzlarım titreyerek. "Gittiğine inanamıyorum. Daha da kötüsü, şirketini bana bıraktı."

Arkadaşım durdu, sonra geri çekildi. "Şimdi ne yaptı?"

Bir parmak eklemimi gözümün altına sildim. Brooke'un rulodan koparıp bana uzattığı kâğıt havluyu alıp yüzümü kuruladım. Ona tekrar baktığımda, geniş kahverengi gözleri beni izliyordu, kara kaşları kalkmıştı.

"Şirketi bana bıraktı. Her şeyi. Artık Westbrook ve Murphy Finansal Hizmetler'in yüzde doksan dokuzunun gururlu sahibiyim."

"Ama..." Brooke başını sallamadan önce hızla gözlerini kırıştırdı. "Peki ya Niles?"

Bir iç geçirdim. "Niles yıllar önce mali sıkıntıya girdi ve babam onu satın aldı. Yüzde biri hariç hepsini, ona bir şey olursa faturalarını ödeyebilsinler diye. Babam onu şirkette tuttu, iş ortağı olarak işlerin yürütülmesine yardımcı oldu ama geri kalan her şeyin sahibi oydu."

"Oh. Vay canına." Etrafımda dönerek adadaki diğer sandalyeye oturdu. "Niles'a bir şey bırakmadı mı?"

"Onun plak koleksiyonu ve..." Dudağıımı ısırdım, yüzümü buruşturdum. "Ve Thunderbird."

Brooke ırkıldı. "Ah."

"Evet."

Babamın plak koleksiyonu çok güzeldi. Üniversitede, Niles'la ilk tanıştıkları zaman başlamıştı. İkisi müzik ve finans sevgisiyle birbirlerine bağlanmış ve o zamandan beri en iyi arkadaş olmuşlardı.

Ve araba.

"Niles nasıl karşıladı?"

Brooke beni zihnimin daldığı sarmaldan çekip çıkardı. Başımı salladım, sonra bir omzumu silktim. "Çok yardımcı oldu. Destekleyiciydi,

Her zamanki gibi. Bana mali sorunlardan bahsetti. Ona şirketi satmayı teklif ettim ama parası yokmuş. Babamın istediği şeyin bu olduğunu ve bunu benden alamayacağını söyledi."

"Ama nasıl yapacaksın..."

"Bilmiyorum." Bay Jingles'ın zili tekrar çaldı ve bakışlarımın takılı kaldığı tezgâhtan başımı kaldırdım.

Finans sektöründe değildim. Üniversitedeki derslerimde başarılı olsam da, hayatım farklı bir yöne gitmişti, olmam gerektiğinden emin olduğum bir yöne: istismara uğrayan kadınlara yardım etmek için bir kadın sığınma evinde çalışmak. Bana ihtiyacı olan insanlara sırtımı dönemezdim.

Ama babama sırtımı dönemezdim.

Brooke'un eli benimkini sardı ve ben de aramızdaki boşluğa doğru eğilerek başımı onun omzuna koydum. Başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce, "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "Niles sana yardım edecek. Ve belki, bilmiyorum. Belki Niles seni satın alabilir ya da satacak başka birini bulabilirsin. Niles sana yardım edebilecek birini tanıyor olmalı."

"Evet. Biliyorum. Oraya gideceğim."

"Her seferinde bir gün." İkimiz birlikte söyledik, sonra birbirimize döndük ve bir kahkaha attık.

"İşte benim güzel arkadaşım. Başını dik tut, balkabağım. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Teşekkürler, Brooke. Ben de seni seviyorum."

"Bu gece iyi olacak mısın?" diye sordu, ocağın üstündeki saate bakarak.

"Geleceğim. Gitmen gereken bir yer mi var?" Omuz silkti ama dudaklarını süsleyen gülümsemeden gözlerinde neden bu kadar heyecan dans ettiğini anladım. "Eric'le planlarınız var, değil mi?"

Bir şekilde gülümsemesi arttı. "Eric bana bir tatil sürprizi yaptı. Beni bir haftalığına Bahamalar'a götürüyor."

"Ve sen bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Gala yaklaşırken?" Brook başını salladı. "Önce Meg ile görüştü. Daha önceydi..."

Daha önce. Babam ölmeden önce. Yas tutmak ve hayatımı bir araya getirmeye çalışmak için işimden uzaklaşmadan önce.

Arkadaşım için mutlu olmaya çalışarak bencilce endişelerimi bastırdım.

"Ve hâlâ sana izin veriyor mu? Bu inanılmaz!"

Tekrar başını salladı, geniş gülümsemesi güvence vermeye çalışırken yumuşamıştı. "Gala için zamanında döneceğim. Birkaç küçük şey dışında her şey hazır."

ve Meg bunu kendi başına halledebileceğinden emindi. Sadece ben ve Eric olacağız ve bol bol güneş ışığı ve rahatlama. Benim buna ihtiyacım olduğunu söyledi ama sanırım onun da var."

"Siz ikiniz acınacak kadar tatlısınız. Bu arada çok tatlısınız. O kadar tatlısınız ki midem bulanıyor."

"Bu benim Eric'imın sesine benziyor."

"Bu da sana benziyor. Kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Ben."

"Elbette, tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver yeter."

Hızlıca başımı sallayarak uzandım ve arkadaşşıma sarıldım. O da Tezgâhtan çantasını alıp getirdiğı yiyecek kutusunun yanına koydu, sonra bana döndü.

"Biraz dinlen. Biraz yemek ye. Yarın beni ara ve nasıl olduğunu söyle, tamam mı? Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Eric'e selamımı söyle." "Söyleyeceğim. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum," diye seslendim arkasından, koridora adımını atarken.

Bay Jingles'ın zili tekrar çaldı ve ben kapıyı kapatırken onu koltuğun altına kaçarken buldum. Tezgâhın üzerinde duran tavuk göğsüne geri döndüm ve parçalara ayırdıktan sonra tabağı koyup kedimin yemesi için yere bıraktım. Mutfağım darmadağındı, Brooke'un bana getirdiğı yiyecekler bir haftalık çöpün yanında duruyordu. Yiyecekleri kaldırdım, sonra dolaptan bir tencere aldım ve Fransız soğan çorbasını yeniden ısıtmaya başladım. Çorba ısınırken mutfak tezgâhını, üzerini kaplayan kirler gidene kadar ovaladım.

Aklım günün erken saatlerine, vasiyetin okunmasına gitti. Okuma bittikten sonra onu kenara çektiğimde Niles'in hüzünlü gülümsemesi ve duyduklarımın doğru olduğunu benim için teyit etmesi.

Kendi başıma yönetemeyeceğim bir şirketin sahibiydim. kendi.

Üniversite boyunca babam beni iş hayatına atılmam için teşvik etti. derslerinin yanı sıra seçtiğim alan için ihtiyacım olan psikoloji derslerini de aldım. Bunu sadece babamı mutlu etmek için değil, ufkumu genişletmek, kendime bir gün işime yarayabilecek bir altyapı kazandırmak için yapmışım. Ama bunu planlamamışım. Babamın bebeğini devralmayı planlamamışım. Annemle evlenmeden önce kurduğı şirketi yönetmeyi.

Bir gün dizginlerin bana teslim edileceğini hiç düşünmemişim.

Kepçemi bulamayınca tencereyi ocaktan aldım ve çorbamı seramik bir ramekine döktüm. Ama aklım bir milyon mil ötede, binlerce yöne koşarken, kapının gürültüyle çalınmasıyla irkildim. Tencere çıplak ellerimden kayarak ramekinin üstüne düştü ve kase ocaktan fırlayıp yere düştü. Sıcak çorba çıplak bacaklarıma sıçradı ve geri sıçradım, bir elim tencereyi bıraktı, sadece uzanıp düşmesini önlemek için sıcak metali tuttu.

"Lanet olsun!" Tencere yine de düştü, çorbanın geri kalanı yere dökülürken ben haykırdım ve yerimde döndüm, yanmış elimle kendimi yakalamadan önce neredeyse ıslaklıkta kayıyordum. Tekrar ağladım, yaralı elimi göğsüme bastırdım ve derin bir nefes alarak hepsini dışarı verdim.

"Açık!" Yaralanmamış elimle musluğu açarken sıkılmış dişlerimin arasından seslendim. Elimini akan soğuk suyun altına soktuğumda kapı tıkırdayarak açıldı. "Eric'le planlarınız var sanıyordum. Senin olman gerekmiyor muydu?"

Düşündüğüm kişi değildi. Beklediğim gibi Brooke değildi, aşağıda bulunduğu son bir şeyi bana getirmeye, iyi olmadığını bildiği için beni bir kez daha kontrol etmeye gelmişti. Gelen Brooke değildi ve ondan başka birini görmek beni en az kapının çalınması kadar şaşırttı.

Atladım.

Ayaklarım yerde biriken çorbanın üzerinde kaydı.

Yere düşmeye başladım, ayaklarım altımdan kayıyor, kollarım çırpınıyor, bir şeylere tutunmaya çalışıyor ama hiçbir şey bulamıyordum.

Yolun yarısına gelmişim ki birden havada süzölmeye başladım, iki güçlü kol beni sarmış, zarar görmemi engelliyordu.

Bu oydu.

Tekrar.

"Jet." Bir fısıltı gibi çıktı. Beni kaldırıp dikleştirirken, kucağına alırken ve kapıya doğru ilerlerken bir nefes. Mutfakta yarattığım karmaşadan, çorbadan, kırık tabaktan, babamın ölümünden beri dört gözle beklediğim tek şeyden uzağa.

Jet beni hafifçe masanın üzerine bıraktı, kolları hâlâ bana sarılıydı, beni kendine yakın tutarken vücudu dizlerimin arasına sıkışmıştı. Onunla tanışmadan önce hiç görmediğim garip gümüş grisi rengindeki gözleri yüzümde gezindi ve sonra benimkilere kilitlendi.

"İyi misin?"

Uzuvlarım ağırlaştı. Başım hafifledi. Beynim çalışmayı bıraktı, ancak tekrar çalışmaya başladı, bir kez daha kararmadan önce aşırı ısınmış duyguların karışımına girdi.

Cevap veremeyince Jet geri çekildi, gümüş rengi bakışları üzerimde gezindi. Sanki beni değerlendiriyormuş, yargılıyormuş, değerimi belirliyormuş gibi bir karıncalanma hissettim. Beni yakın tutan eller sağ bacağımı kaldırdı, beni incelerken gümüş okşadı, cildimdeki yanıklara ve ayak bileğimdeki kan sızan küçük çentiğe odaklandı. Diğer bacağıma geçti ve Tanrım, o bacaklarımın arasında dururken bacaklarım açık bir şekilde otururken kendimi müstehcen hissettim. Ve tenimdeki karıncalanma onun görmediği her yere yayıldı.

Göğsüme yasladığım yaralı elime döndü. Elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımı nazıkçe açarak yanıklara baktı. Elini kaldırıp çenemi kavramadan önce bir kez başını salladı. Yüzümü çevirdi, beni bir o yana bir bu yana hareket ettirirken tekrar değerlendirdi. Bıraktığında parmakları boğazımdan aşağı kayd, hem tehlikeli hem de baştan çıkarıcı hissettiren baskı beni kıvrandırdı.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. Sanki dilimden dökülseler kelimeleri kaçıracaktı gibi. Ben cevap veremedim tekrar konuştu: "Elinden başka bir yerin acıdı mı?"

Başımı salladım ve elini bıraktığında boğazım sıkıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yapabildiğim en fazla şey buydu ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimden nefret ettim. Jet bir adım geri çekildi ve onu çevreleyen yoğunluk bir bulut gibi üzerimde asılı kaldı. Kara kaşları bir an için aşağı indi, sonra kendiliğinden düzeldi. Çenesi mutfak tezgahına, daha önce Brooke'un kutusunun bulunduğu boş alanda duran karton kutuya doğru sarsılırken bir elini göğsünde gezdirdi.

Gözleri düşerken dudakları yukarı kıvrıldı ve yanaklarına renk gelirken içimde bir şeyler kelebek kanatları gibi çırpındı. "Ben..." Çenesini kaldırdı ve tepedeki ışıktaki gümüş rengi parıltıladı. "Sana babanın küllerini ve eşyalarını getirdim."

"Oh." Dikkatim kutu ile onun arasında gidip gelirken başımı geriye attım. "Gelip onları almam gerektiğini sanıyordum."

Tekrar geri adım attı ve içimdeki tüm o çırpınışlar midemdeki bir kaya gibi düştü. Ama tekrar döndüler, dudağını dişlerinin arasına çekerken kalktılar ve döndüler, erimiş gümüş bakışları

ve beni ısıtıyordu. "Bunu kendim yapmak istedim. Seni kontrol etmek için. Olanlardan sonra."

Kekelemesi beni gülümsetti, yanaklarındaki pembe renk benimkilere de sıcaklık kattı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Ve Tanrım, bana verdiği gülümseme hıncır ve tehlikeliydi ve içimdeki her şeyi sıkıştırdı. "Benim için zevkti." Bir adım öne çıktı. Kalbimin durduğundan emin olana kadar içimdeki her şey kasıldı. "Tekrar."

Küçük bir kahkaha patladı ve yaralı elimle yaptığımı fark etmeden önce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına fırçaladım. "Ah!"

Jet bir anda önümdeydi ve sanki bir şekilde daha fazlasını alabilecekmış gibi elimi tutarken dizlerim ona yer açmak için ayrıldı. "Bu işi halletmemiz gerekiyor."

Biz.

Ben onu durduramadan mutfağa girmiş ve lavabodaki suyu akıtmaya başlamıştı. Döndü, tezgahın altındaki dolaba uzandı ve durdu. "Bir kediniz var."

Etrafına baktım. Bay Jingles mutfağın ortasında durmuş çorbamı içiyor, Jet'i sanki orada değilmiş gibi görmezden geliyordu. "Tanrım."

Masadan zıpladım ama bir adım daha yaklaşmadan Jet'in sesi sert ve talepkâr bir şekilde yükseldi: "Olduğun yerde kal."

Sözlerin şiddetiyle geriye doğru sendeledim, popom sandalyeye çarptı, sonra el yordamıyla sandalyeyi çekip oturdum. Jet, Bay Jingles'ı uzaklaştırmaya çalıştı ama tabii ki kedi, babamdan başkası etrafta olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapmayı reddetti.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım, her şeyden çok kendi kendime.

"Mr.

Jingles herkesten kaçır. Ama senden değil."

"Benden çok yemekle ilgili olabilir. Yemeyi bırakmıyor," dedi Jet, bir kez daha kediye uzaklaştırmaya çalışarak.

"Kadın," diye düzelttim.

Jet elinde bir kâse ve tek kaşını kaldırmış halde yanıma geldi. "Kız mı?"

Başımı sallayarak Jet'in elimi göğsümde tuttuğum yerden çekip parmaklarımı açarak kâsedeki soğuk suya daldırmasını izledim. "Bunun bir hikâyesi var. Bu çok soğuk değil."

"Soğuk su yanıklar için soğuktan daha iyidir." Gümüş gözleri cıva gibi parladı ve benim ateşim de onunla birlikte yükseldi. Sanki sadece bir bakışıyla beni ısıtıyor, pişiriyor, içine dalmaya ve hiçbir şey kalmayana kadar beni yutmaya hazırlanıyordu. "Bırak elin ıslansın."

Jet mutfağa döndü ve sıcaklık beni buhar gibi terk ederken söndüm. Bu kez Bay Jingles dağıldı, ayakları çorbanın üzerinde kayarken dönüp saklanmak için kaçtı. Jet tezgâhtaki kâğıt havlu rulosunu kaptı ve çömelerek ortalığı sildi.

Hatıralar üzerime üşüştü. Mutlu anılar, uzak oldukları için daha az acı veren anılar. "Ben çocukken annem çalıştığı barınağın dışında küçük bir kedi yavrusu bulmuştu. Kış mevsimiydi ve geceyi atlatamayacağından endişelendiği için onu eve getirmişti. Her ne kadar onu bir hayvan barınağına götürmeyi planlamış olsa da, biz ona ondan önce aşık olduk."

Jet temizliğine ara vermedi ama ben kendi bakışlarımı kaçırırken bile onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Sertçe yutkundum, kendimi hikâyenin acı kısmını geçip Jet'in kesinlikle duymayı tercih edeceği kısma zorladım. "Bay Jingles annemin ölümünden kısa bir süre sonra vefat etti. Ve babam, şey... kalbi çok kırılmıştı. İkimiz de öyleydik. Bu yüzden bir gün sokakta satılık bir kutu kedi yavrusu bulduğunda, bir tanesini eve getirmek için iki kere düşünmedi. Ona bir tasma ve üzerinde adı yazan bir yatak almıştı bile." Son yıllarda çok nadir görülen bir şey olan kahkaha içimden fırladı. "Sonra Bay İkinci Jingles'ı veterinerine götürdü ve onun bir dişi olduğunu öğrendi."

"İsim yapıştı." Sesi uzaklardan geliyordu ve başımı kaldırdığımda onu adanın diğer tarafında dizlerinin üzerine çökmüş, kâğıt havluları yere atmış ve kediyi kucağına almış halde buldum.

"İsim yapıştı," diye onayladım. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Kedi, o... O çok ürkek bir şey. Yaklaşmasına izin verdiği tek kişi babam."

Jet kedinin çenesini ovarken dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Kedi aniden Jet'in elinden kurtuldu ve her zaman saklandığı koltuğun altına geri kaçtı. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, giderken yerdeki havluları silip süpürdü. Odayı geçerken içimdeki her şey titredi ve sarsıldı, masanın önünde durup önümde diz çöktüğünde karanlık bakışları üzerimdeydi.

Sağ ayağımı kavradı, parmağı bileğimdeki kırık deriye yaklaştı. "İlk yardım çantanız var mı?"

Boğazım düğümlenerek sessiz bir yanıt vermeye zorlandım. "Banyoda."

Beni hemen terk etmedi. Bunun yerine beni bir kez daha gözden geçirdi, her yanıgımı ve çizigimi, tenimi ve giysilerimi lekeleyen her çorba lekesini. Yerden kalkıp dairemde kendi dairesiymiş gibi dolaşmadan önce yüzümde, sağ yanağımda oyalandı.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes benden kaçtı, kaslarım gevşedi ve masaya çöküp başımı kıvrılmış koluma yasladım. Yine başım dönüyordu, hem yiyeceksizlikten hem de Jet hayatıma girdiğinde bana ne yaptıysa ondan.

İçimde akan duyguların içinde yüzdüm. Onların içinde boğuluyordum, zar zor nefes alabiliyordum. Yoğunluğu onda ilk fark ettiğim şeylerden biriydi, büyüleyici gümüş bakışları da hemen ardından geliyordu. Yüzünü gölgeleyen, keskin çene çizgisini yumuşatan, neredeyse hiç olmayan sakalı.

Burnunun mükemmel kıvrımı.

Boğazının hızlı sallanışı.

"Eliza?" Jet'in eli konuştuğu anda koluma dokundu, ama buna hazır değildim, gözlerimi açtığımda yüzünün sert çizgilerine hazır değildim.

Üçüncü kez, onun varlığı beni ürküttü. Kolum sertçe kaydı ve kavrulmuş parmaklarımın içinde ıslandığı su kabı ters dönüp döküldü. Su damlacıkları düşmeden önce uçuşarak hem benim hem de Jet'in üzerine yağdı.

Gözlerini kırıştırdı, uzun siyah kirpikleri bir güle yapışan sabah çiği gibi suyu tutuyordu. Göğsünden sessiz bir kıkırdama yükseldi, ayırık dudaklarının köşeleri kalktı.

"Hep böyle sakar mısınız?"

İnleyerek başımı kolumun kıvrımına gömdüm ve hem duymasını istediğim hem de istemediğim kelimeleri mırıldandım. "Sadece senin yanında."

"Gel." Jet'in eli omzuma ve sırtımdan aşağıya doğru yumuşadı. "Hadi seni temizleyelim."

Beni saklandığım yerden çıkarmasına izin verdim. Ayaklarıma ve baldırlarıma bulaşan kırmızı lekelerin üzerine soğuk bir bezle dokunmasını, kalçalarımı örten elbiseme, sonra da elimi tutmadan önce kollarıma doğru ilerlemesini izledim.

"Aloe vera ya da antibakteriyel krem bulamadım ama bunu buldum." Jet masadaki boş kâsenin yanında duran ayı şeklindeki şişeyi itti.

"Tatlım?"

"Doğal olarak anti-enflamatuar ve anti-bakteriyeldir. Mağazadan daha iyi bir şey alana kadar işinizi görür."

Tekrar söyledi.

Biz.

İçimde bir şey bu düşünceye kapandı, etrafımı sardı ve sorunlu kalbimi korudu. Her ne kadar o değişken gözler benimle ilgilenmesine izin vermem için yalvarsa da, kafamın arkasında sürekli bir dırdır vardı ve bana neden hayır demem gerektiğini hatırlatıyordu. Bunu neden kendi başıma yapmak istediğimi, buna neden ihtiyaç duyduğumu. Parmaklarıma ve avucuma bal sürmesini, sonra da elimi nazıkçe steril bir sargıya sarmasını izlerken bununla savaştım. Ayak bileğimdeki küçük kesiği bandajladı, sonra beni bir kez daha değerlendirdi, bakışları sanki yanlış olan her şeyi düzeltebilecekmiş gibi her santimetremi inceledi.

"Neredeyse bitti." Hiç uyarmadan ayağa kalktı, masanın üzerine koyduğu malzemeleri aldı ve her şeyi yerine koymak için dairemde dolaşmaya başladı. Yerleri ve ocağı temizledi, yanıklarımı ve kesiklerimi temizledi. Ama mikrodalga'nın üstündeki dolaba uzanıp bir kutu makarna indirdiğinde elimde olmadan konuştum.

"Ne yapıyorsun?"

Planlarına ara vermeden, ocağın yanındaki dolaptan temiz bir tencere çıkarmak için eğildi. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlıyorum."

"Jet." Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. "Sen-"

"Orada kal." Sesinde hâlâ emir vardı, hâlâ sert ve talepkârdı. Kendi evimde bana emirler yağdırdığı düşüncesi içimi kabartsa da, gözlerindeki karanlıktan ve dediğini yaptığımda yüzünde beliren tuhaf, neredeyse gururlu ifadeden etkilenererek sandalyeme geri çöktüm.

Yanıma geldi ve kalbim hızla çarpmaya başladığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Önümde çömeldi, topuklarının üzerinde oturdu, elleri baldırlarımın etrafında kıvrılırken bana bilmiş bir bakış attı.

"Titriyorsun. Başın dönüyor, Eliza. Zihnin olması gerektiği gibi odaklanmıyor. En son ne zaman birkaç lokma tavuktan başka bir şey yedin de kalanını kediye verdin?"

Başparmakları tenimi sıyırdı ve bir şey açtı: Haklıydı. Zihnim olması gerektiği gibi odaklanmıyordu. Az önce söylediklerine dikkat etmek yerine, tek düşünebildiğim adımın dudaklarında nasıl tınladığıydı.

"Yemek yemelisin ve cenaze evindeki hanımların sana gönderdiği buzdolabındaki yiyecekler yeterli değil, yoksa bu kadar çok şey kalmazdı. Sizi dışarı çıkarırdım ama şu anki durumunuzda bunun tavsiye edilebilir olduğundan emin değilim."

"Şu anki durumum mu?" Zihnim bir anda odaklandı ve sözlerinde yatan ima karşısında irkildim. Sonra dizlerinin üzerinde yükselirken kalçalarının bacaklarıma doğru kayışına, çenemi sıkıca kavrayan elinin hissine tekrar kapıldım.

"Yaralısın. Yürüyemeyecek kadar titriyorsun. Ne kadar istesem de, seni dışarı çıkarmak için sağlığını riske atmayacağım."

Cevabım göz kırpmaktan öteye geçmedi. Söylediklerinin bir yerinde odaklanmam gereken bir şey, benim için bir anlam ifade etmesi gereken önemli bir şey olduğundan emindim. Ama tahmin edebileceğinden çok daha haklıydı.

Odaklanamadım.

Hem iyi bir yemek yemeye hem de başka bir insanla bağlantı kurmaya açtım.

Babam öldüğünden beri sadece ben vardım. Brooke düzenli olarak gelirdi ama işi, nişanlısı ve planlaması gereken bir düğünü vardı. Benim için ne kadar çok şey yaparsa yapsın ya da beni ne kadar çok severse sevsin, verebileceği çok şey vardı.

"Arkana yaslan," diye emretti Jet ve ben de yaslandım. "Rahatla. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Gitti, kalçalarının dizlerimin arasına sıkıca oturuşu o giderken gevşedi ve yokluğu hoş geldi ve tam zamanında oldu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yüzümü mutfaktan çevirip duygularım öfkelenirken gözlerimi sımsıkı kapattım.

En son ne zaman biri benimle ilgilenmek için kendi yolundan çıkmıştı? Babam öldüğünden beri Brooke ve Eric dışında kim beni kontrol etme zahmetine girmişti? Tanımadığım, duvarlarımda ardında yanlış bir şeyler olduğunu anlayacak kadar içimi gören bu adam bana hakkım olandan fazlasını vermişti.

Mutfaktaki sesler hem yabancı hem de tanıdıktı. Tek başıma otururken duymaktan çok çıkarmaya alıştığım sesler. Girdap gibi dönen kokular

Dairemin etrafında ağzımın suyu akıyordu ve bu sefer Jet dikkatimi çekmek için koluma dokunduğunda zıplamadım.

"Bunu dene." Tahta bir kaşığı dudaklarıma doğru kaldırdı ve ben tadına bakarken kaşığın orada durmasına izin verdi. Kaşığı kaldırırken bile bakışları ağzımın üzerindeydi. Genç bir kızın tüm mahcubiyetiyle elimle ağzımı kapattım.

"Bu harika," diye mırıldandım parmaklarımin arkasından.

Ve gülümsedi, hain ve tehlikeli olmayan bir gülümseme, ama yine de kanımın damarlarımda daha hızlı pompalanmasına neden olan bir gülümseme, kalbim sanki farklı bir tehlikeden uzaklaşmak, bir çeşit huzur bulmak istiyormuş gibi hızını artırıyor. Gümüş gözlerini benimkilere diktiğinde dudaklarını yaladı.

"Onayladığınıza sevindim."

Birkaç dakika sonra tekrar yanıma geldi ve önümdeki masaya bir tabak dolusu spagetti koydu. Yanımdaki masaya bir tabak daha koydu, sonra mutfak tezgahından birkaç bardak su aldı ve geri dönüp oturdu.

"Şarabı suya tercih ederdim," dedi kadehini kaldırarak, "ama yemek yemediğin için bunu başka bir zamana bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm."

İçimdeki ısı yükseldi, yanaklarıma tırmanmadan önce göğsüme sıçradı. Bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve onun bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Başını salladı, sonra bir yudum aldı. "Bana teşekkür etmek için tadına bakmayı bekle."

Ama yapabileceğim başka bir teşekkür ilk ısırıktan sonra ertelendi. Son iki haftadır karnımda görmezden geldiğim açlık canavarı, midemdeki son boş yarık da ağzına kadar dolana kadar durmayı reddederek kükreyerek dışarı çıktı. Ona söylediğim gibi tadı harikaydı, ama yemek açlığımı bastırmaktan fazlasını yaptı.

Yemek ve arkadaşlık.

Uzun zamandır içimde boş duran boşluğu doldurdu.

Yavaşlamaya başladığımda Jet beni konuşmaya ikna etti, Bay Jingles, annem ve babamla ilgili anılarımı paylaşmam için beni teşvik etti. Onunla konuşmak katartıktı. Beni ikiye böldü, hayata döndürdü ve gecenin bir yarısı bana tutunacak bir şey verdi.

"Teşekkür ederim," dedim Jet'e dairemin eşiğinde dururken, midem ve kalbim dolu, göz kapakları ağır ve beynim korkunç bir halde

uyku ihtiyacı.

"Benim için zevkti, Eliza." Yüzüme doğru uzandı. Başparmağı alt dudağımda gezindi, çenemi kavramadan önce ağzımın köşesini okşadı. Başımı yukarı kaldırdı ve bir an için dudaklarını dudaklarıma değdireceğini sandım. Sonra o an yok oldu. "Beni yarın arar mısın?"

Başımı sallayarak, elini çektiğinde içime dolan hayal kırıklığını bir kenara ittim. "Yapacağım."

"Dört gözle bekliyorum." Bana o muhteşem gülümsemelerinden birini daha hediye etti. "İyi uykular."

O uzaklaşırken gözlerimin sırtındaki ince çizgilerde oylanmasına izin verdim. Bütün akşam giydiğı ceketin altında kasları dalgalanıyor ve pürüzsüzleşiyordu. Kapıyı kapattım, sırtımı kalın tahtaya dayadım ve elinin tenimde bıraktığı hayali dokunuşu parmaklarken gözlerimi kapattım.

R Rahatlamış, gevşemiş ve iyi beslenmiş olarak ertesi sabah üniversitenin ilk döneminden beri hissetmediğim bir neşeyle uyandım. Duştan çıkıp aynadaki buğuyu silerken yüzümdeki gülümsemeyi fark etmeden edemedim.

Asla geçmeyeceğini bilsem de kalbimde yaşayan keder azalmış gibi hissettim. Sanki son birkaç yıldır içinde yaşadığım sis, henüz özgür olmasam da dağılıyordu.

Altı uzun yıldan sonra ilk kez kendimi gerçekten mutlu hissettim. Kendim gibi hissettim.

Bu bir hediyeydi, bu duygu. Ve ailemin bilgeliğinin bana yol göstermesine izin verdim. Burada olsalardı bana söyleyecekleri sözleri dinledim.

Böyle bir hediye boşa harcanmamalı.

Temizlenmiş, giyinmiş ve kendimi iyi hissediyordum, çöp kutumu buzdolabının yanına çektim ve bir şeyler atmaya başladım. Kovalar dolusu tavuk. Bir haftalık güveçleri. Elimi bile sürmediğim jöleli salatalar. Aylardır atılması gereken şeyleri, son kullanma tarihi geçmiş her şeyi, bir zamanlar en iyisi olduğuna inandığım için satın aldığım her şeyi attım.

İşim bittiğinde masaya oturdum ve liste yapmaya başladım. Almam gereken yiyecekler.

Yapılması gereken şeyler.

Evimi temizlemek, dolabımı düzenlemek ve spaya gitmek için biraz zaman bulmak gibi daha bencilce şeylerin ötesinde, listem nispeten seyrekti. Ve listenin en tepesinde yer alan şeyler en çok korktuğum şeylerdi.

Babamın dairesini temizle ve satmaya hazır hale getir. Babamın ofisini temizle.

Niles ile şirket için bir alıcı hakkında konuşun.

İyi bir gece uykusundan sonra kendimi ne kadar yenilenmiş hissedersen hissedeyim, babamın evini tekrar ziyaret etmeye hazır değildim. Ölümünden sonra oraya bir kez gitmiştim, Bay Jingles'ı tuzağa düşürüp onu evime getirebilecek kadar uzun bir süre.

Yatağını, mama kabını, yemeğini ya da oyuncaklarını almamıştım.

Sadece kedi, her santimetrekaremi dolduran keder beni bütünüyle yutmaya çalışmadan önce.

Babamın evine gidemezdım. Henüz gidemedim. Ama yapılması gereken işler vardı ve oturup bir şeylerin olmasını beklemekten yorulmuştım.

Bir kaseye taze su doldurup Bay Jingles için teneke kutudaki kötü kokulu dışkının yarısını bir tabağa boşalttıktan sonra alışveriş listemi çantama attım ve kapıdan çıkarken çöp torbasını aldım. Sokağa henüz adımımı atmıştım ki telefonum çantamın içinde çalmaya başladı. Çıkardım ve dudaklarımı geren sırtışı saklamak mümkün değildi.

Jethro değil: Nasıl uyudun?

Dün gece numarasını girdiğinde telefonuma yazdığı ismi gördüğümde içimden kahkahalar yükseldi. Kaldırımındaki trafik akışının dışına çıktım, böylece yazacak kadar odaklanabildim.

Ben: Bebek gibi, sen ve makarna koması sağ olsun. Sen nasılsın?

Duvardan uzaklaşarak bir taksi bulmak için köşeye doğru yürüdüm. Arabayı çağırmak için kaldırdığımda telefonum elimde vızıldadı, ama kolumu indiremeden içeri başka biri atladı.

Jethro değil: Harika. Noel hediyelerini açarken tarçınlı şekerli kurabiye yeme hayallerim vardı.

Bir yanıt veremeden telefonum tekrar çaldı.

Yemek yedin mi?

Ben: Kahvaltı mı? Yoksa Noel kurabiyeleri mi?

Trafikteki durgunluktan hızla geçip karşı köşeye ulaştım ama bir taksi daha kaçırdım. Telefonum tekrar çaldığında neredeyse kaldırıma tökezliyordum.

Jethro değil: Kahvaltı.

Ben: Henüz değil. Babamın ofisine gittiğimde bir şeyler almayı planlıyorum. Oradaki eşyalarını incelemeye karar verdim.

Elimi bir kez daha kaldırarak nihayet bir taksi çağırdım. Ben daha kapıyı açmadan Jet cevap verdi, mesajları hızla geliyordu.

Jethro değil: Dur.

Jethro değil: Arkanı dön,

Jethro değil: Arkana bak

Kolu bırakıp omzumun üzerinden baktığımda, Jet'in köşedeki dükkânın büyük camlarının önünde durmasını beklerken midem bulandı ve yuvarlandı.

Taksici ön koltuktan "Biniyor musunuz hanımefendi?" diye seslendi ve bir mesaj daha geldikten sonra ona başımı salladım.

Jethro değil: Rise and Grind. İçeri gir.

Rise and Grind, köşedeki kahve dükkanı.

Talimatlarına uyarak kaldırımdan ayrıldım ve içeri girdim, kahvenin sıcak kokusunu ve unlu mamullerin ağız sulandıran kokusunu içime çektim. Pencerelerden içeri sızan güneş ışığı, tüm mekândaki her masada oturan herkesi aydınlatıyordu. Bir gece önce saatlerce konuştuğum uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamı bir an olsun görebilmek için etrafıma bakındım.

Ama orada değildi.

Yerimde yavaşça dönerken, içeri giren ya da dışarı çıkan müşterilerin yolundan çekilirken içimde bir şey söndü. Kapıya döndüm, kafamı dışarı uzatıp Jet'in dışarıda beni bekleyip beklemediğine bakmak istiyordum ki tezgâhın arkasından gelen bir tıslama baristanın sesiyle devam etti. "Eliza için sipariş."

Dönerek tezgâha ve etrafta dolağan müşterilere göz kırptım. Telefonlarına gömülmemiş olan birkaçı etrafa bakıyor, *Eliza*'yı arıyordu.

"Hayır. Olamaz."

Telefonum bir kez daha çaldı ve sanki ağır bir yükmüş gibi yanımdan kaldırdım.

Jethro değil: Orta boy karamelli latte ve pastırmalı, yumurtalı, peynirli kahvaltı sandviçi. Otur. Ye. Keyfini çıkar.

Ayaklarım beni ileriye taşıdı, kasalardaki kuyruğu ve tezgâhta toplanmış içeceklerini bekleyen küçük kalabalığı geçmeme rehberlik etti. Vücudum beni pencerenin yanındaki köşede açık bir masaya yönlendirmeden önce ellerim üzerinde adım yazılı kâğıt bardağı ve poşeti kavradı.

Oturdum.

Odaya göz kırptı.

Pastırma ve kahve kokusu beni kafamdan çekip çıkarana kadar uyuşmuş hissettim ve elimdeki telefona baktım.

Ben:

Ne zaman bir kelime, bir cümle ya da herhangi bir yanıt yazsam sildim. Kendimi hem minnettar hem de yetersiz hissettim. Memnun ve şaşkın. *"Nasıl"* kelimesini yazdım ama düşüncemi tamamlayamadan her şey geri geldi.

"Kahveni nasıl alırsın?" Jet sordu, gümüş gözleri ölmekte olan güneş ışığında parlıyordu. Su bardağını dudaklarına götürdü ve gözlerim oraya kaydı.

"Genellikle biraz krema ile. Ama biraz karamel şurubu eklerseniz çok mutlu olurum."

"Dur tahmin edeyim," dedi, bardağını yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı. Fazla yaklaşımdan beni içine aldı. "Sabahları çikolata parçacıklı kekle seviyorsun."

Başımı sallayarak tabağımın yanındaki peçeteyi parmakladım, tırnağım kâğıttaki çıkıntılara batıyordu. "Çikolata ve kahvaltılıkler birbirine karışmaz. Şimdi, kahvaltıda çikolatalı şeker yiyebilirim ve sorun olmaz ama çikolatalı çörekler, kekler ve mısır gevreği? Hayır, teşekkürler."

Kıkırdaması göğsünde gürlledi ve beni bir battaniye gibi sardı, tenimi ipek gibi yumuşattı. "Yani, çikolatalı kek yok mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Kahvaltı senin için iyi bir şey olmalı. Sabahları vaktim olsaydı ya da yemek yapabilseydim, pastırma, yumurta ve kızarmış ekmek yapardım. Ama genelde bir kase mısır gevreği yiyorum-"

"Şeker yok mu?"

"Belki birazcık," dedim gülümseyerek. "Bazı çocuk gevreklerine karşı bağıışıklığım olduğunu söyleyemem. Kalbimi genç hissettiriyorlar."

Ekşi mayalı tost üzerinde pastırma ve yumurta. Karamel şuruplu kahve. Yapabileceğim en iyi kahvaltılardan biri.

Ben: Teşekkür ederim.

Jethro değil: Kahvaltının tadını çıkar. Beni sonra ara ve bugünün nasıl geçtiğini haber ver.

Ben: Yapacağım.

Telefonuma, siyah, boş ekrana baktım. Bir yanım Jet'in de orada olmasını diliyordu, böylece bir gece önce paylaştığımız rahat sohbete devam edebilirdik. Diğer yarım...sa...

Diğer yarısı ne düşüneceğinden emin değildi.

Hayatımda babamdan başka bir erkek olmayalı iki yıl olmuştu ve kendi kendime dayattığım yalnızlık, eski bir çift eşofman kadar rahat hissettiriyordu. Bakacak pek bir şey yok, dışarı çıkmak istediğinizde garip, ama iyi bir kitapla kanepeye kıvrıldığınızda rahatlatıcı ve güvenli.

Kahvemden bir yudum ve sandviçimden bir ısırık alarak kalabalık kafeye baktım ve yalnızlığın beni ikinci bir deri gibi sardığını hissettim. Hem çok dar hem de boldu, yalnız hayatımın kokusu üzerime siniyor ve başkalarını benden uzak tutuyordu. Ekşi mayanın dilimin üzerinden geçerken çıkardığı sese karşı yutkunurken boğazım sıkıştı.

Kendime çok fazla acıyamadan ya da hala çok yaygın ve hızlı olan kederimde boğulamadan önce, telefonum yandı ve bir gülümseme dudaklarımı sıyırdı.

Ekranı kaydırduğımda en iyi arkadaşımın güzel yüzü belirince, "Selam tatlım," dedim.

"Hey, balkabağım! Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim."

"Sen-? Bekle, sen-?" Telefonunun ekranına yaklaştı, sanki etrafımı görebilecekmiş gibi başını hareket ettirdi. "Dairenden çıktın mı?"

Kâğıt bardağımyı ekranda görebileceği şekilde kaldırarak tek omzumu gönülsüzce silktim. "Eminim öyledir."

"Vay canına." Brooke arkasına yaslandı, gözleri yüzümün her santimini katalogluyordu. "Gülümsüyorsun. Evden dışarı çıkmışsın. Ve giyinmiş gibi görünüyorsun. Ne oldu? Neler oluyor?"

Bir kez daha omuz silkerek sandviçimden kalan kırıntıları karıştırdım. "Babamın iş yerine gidiyorum. Eşyalarını gözden geçirmem, görülecek ne var ne yok bakmam lazım. Sanırım Niles'la konuşup satabileceğim birini tanıyıp tanımadığını öğreneceğim."

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" Brooke, en başta kendi fikri olmasına rağmen sordu.

Ve emindim. Özellikle Jet'le konuştuktan sonra.

Benim bu konudaki saçmalıklarımı dinlemişti. Ben üzülürken ve söylenirken dinlemişti. Bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, bana doğru eğilmiş, siyah gömleğindeki spagetti sosunu silmemi izlerken, tertemiz beyaz düğmeli ceketiyile orada otururken ve dudaklarında asılı bir gülümsemeyle dinlemişti.

"Liza? Tatlım?" Arkadaşım ekranına yaklaştı, yüzümü incelerken kara kaşları çatıldı. "Yanakların kıpkırmızı oldu. Kendini iyi hissediyor musun?"

Avucumu önce yanağıma, sonra alnıma bastırdım, tenim inanılmaz derecede sıcaktı. "Burası sadece sıcak," diye ısrar ettim. "Güneşten. Ve kahve."

Anılar.

Neden onun yanındayken her seferinde kendimi utandırmak zorundaydım? "Yardıma ihtiyacın var mı?" Brooke bir süre sonra sordu.

"Eminim yapabilirim

Eşyaların yerini biraz değiştirip biz ayrılmadan önce uğrayabilirsin. Ya da belki Eric gelebilir."

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve Jet'in bir gece önceki cesaretlendirmesini, bacağımda benimkini örten büyük elini hatırladım. "Bunu yapabilirim. Yapmam da gerek. Yas tutmama yardımcı olabilir. Ayrıca Niles da orada olacak, yani yalnız olmayacağım."

"Emin misin?" diye sordu iri kahverengi gözlerinden ince bir rahatlama dalgası geçerken bile.

"Eminim."

"Çok fazla gelirse bana haber verirsin? Yardıma ihtiyacın olursa? Saat üçe kadar gitmiyoruz."

"Yapacağım." Sandviç paketimi topladım ve çantamı kaptım. "Gitmeliyim. Eminim yapacak çok iş vardır."

Arkadaşım bana hüzünlü bir gülümseme sundu. "Seni sonra ararım?" "Tabii ki. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum!"

Sandalyemden kalkarak kahvemi aldım ve kafeden çıktım. Sabah güneşi tenimde taze ve temiz bir his bırakıyor, kendi kendime kurduğum mağaradan yavaşça çıkarken yalnızlığımın izlerini siliyordu. Sorunsuz bir taksi buldum ve içine atladım, araba beni şehir merkezine götürürken kahvemın tadını çıkardım. Westbrook & Murphy'nin bulunduğu binanın önünde durduğumuzda kahvem neredeyse bitmişti. Taksiciye parasını ödedim, kaldırıma çıktım ve son bir güçlendirici içecek aldım.

İçeri girecek cesareti toplamak için son damlasına kadar içmem gerekiyordu.

Ofis tıpkı hatırladığım gibiydi, kırk ikinci katta köşeye sıkışmıştı. O muhteşem güneş ışığı, pencere duvarlarını kaplayan ofisler tarafından hafifçe nemlendirilmişti ve içimde taşıdığım ağırlık soğudukça kabarıyordu. Kendimi bildim bileli resepsiyonu yöneten Vera Fraser, ben içeri girerken ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi.

"Bayan Eliza," dedi, beni kollarıyla sararken sesi titriyordu. Çelimsiz görünen ellerini sırtımda sağlam ve dayanıklı hissediyordum, mor bukleleri lavanta ve bal gibi kokuyordu. Yüzünde kırışıklıklar vardı ve hüzünlü gözleri beni bir bıçak gibi kesiyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim, Vera." Boğazım düğümlendi ve zorlukla yutkundum. Kadın ellerimi avuçlarının arasına aldı ve ellerimin sıcaklığı üzerime çöken soğuğa karşı savaştı.

"Sizin için ne yapabilirim? Niles'i mı arıyorsunuz?"

Bakışlarım Vera'nın masasının arkasındaki odada gezinirken başımı salladım. Yıllardır şirkette çalışan birkaç kişi masalarının etrafında gruplar halinde duruyor, dedikodu yaptıklarını gizlemeye bile çalışmıyorlardı. Tekrar Vera'ya döndüm ama göz ucuyla bir hareket yakaladım.

"Hayır. Babamın ofisini incelemeye başlayacaktım. Burada neler olup bittiğini anlamaya çalışacaktım."

Yaşlı kadın elini koluma koydu ve omzunun üzerinden dikkatimi çeken şeye bakmadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

Ofisin ikinci katından merdivenlerden inen adam, hayatım boyunca babamın en iyi arkadaşı olmuş biriydi. Tatilleri ve bayramları birlikte geçirmiştik. Küçük bir bebekken onun düğünündeydim, hem babamın hem de annemin cenazelerinde oradaydı. Annem de babam da

Ailelerinin ya tek çocukları ya da hayatta kalan tek çocuklarıydı ve Niles konuşmayı öğrendiğinden beri Niles Amca'ydı.

Adam hızla odanın karşısına geçerken gözlerimden yaşlar süzüldü ve beni kollarının arasına alırken yağmur damlaları gibi düştüler.

"Eliza, burada ne işin var?" Geri çekildi, mavi gözleri yüzümde gezinirken eli kıvrık gri-sarı saçlarını karıştırıyordu. "Hasta mısın?"

Endişesi ve dalgınlığı yüreğimi burktı. "Hayır, hasta değilim," diye onu temin ettim. "Aslında bugün kendimi iyi hissediyorum. İçeri girip babamın ofisine bir göz atayım dedim ve seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Koluma girdiğinde alnındaki derin V çizgisi azalmamıştı. Keskin bir baş sallamadan sonra "Gel," dedi. "Ofisime gidelim."

Beni merdivenlerden çıkarıp koridordan geçirerek ofisinin pencerelerinin yanında duran küçük kanepeye götürürken elini hiç gevşetmedi. Ben oturduktan sonra o da alçak masanın karşısındaki taba rengi döşemeli sandalyelerden birine oturdu.

"Yemek yedin mi?" Niles beni değerlendirirken sordu, kaşları çatılmıştı. "Çok zayıf görünüyorsun, Eliza. Kendine iyi bakıyor musun?"

Omuz silkerek gözlerimi haliye indirdim. Yemek yemiyor ve kendime bakmıyordum ama bunun farkına varmamıştım. "Bu sabah kahvaltı ettim," diye söz verdim. "Ve dün gece büyük bir akşam yemeği yedim."

"Ne yedin sen?" Öne doğru eğildi ve yüzündeki ciddi ifadeye gülmek istedim. Niles'in hiç kendi çocuğu olmamıştı ama bana hep onun çocuğuyum gibi davranmıştı. Sanki yaptığım her şey, her yara bere, her çocukça çizim ve iyi not onu çok ilgilendiriyormuş gibi. "Hala ...'dan yemek alıyor musun?"

"Öyleyim. Kızarmış tavuk ve jöle salatası-" "Ve sen onu yedin mi?"

Başımı salladım ve Niles çocukken beni sorguya çektiğinde yaptığım gibi ellerimi dizlerimin üzerinde düzelttim. Sanki sanat eserlerim, notlarım, sıyrıklarım ve çürüklerim söz konusuymuş gibi. "Bu sabah çoğunu çöpe attım."

"Ama dün gece?" diye dürtükledi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Spagetti ve sarımsaklı ekmek yedim."

Niles başını geriye çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Yemek mi yaptın?"

"Hayır," dedim gülerken ve yüzündeki şaşkınlık azaldı.

"Dışarıdan mı sipariş verdin?" Başımı tekrar sallarken yanaklarım ısındı. "Eliza? Yemek yapmadın ve sipariş vermedin. Yemek sihirli bir şekilde mi ortaya çıktı?"

Yanağımı avuçlayarak bir iç geçirdim. Öyle olması gerekme de Jet bir sırdı. *Benim* sırrım. Nazik ve sevecen, inanılmayacak kadar güzel biri. Yasak biri, babamın cenazesinde tanıştığım bir adam, Tanrı aşkına. "Bir arkadaşım geldi ve benim için yemek yaptı," diye mırıldandım.

Niles'in yüz hatları sakinleşti. Bir eliyle çenesini sildi. "Brooke iyi bir arkadaş. Şimdi," dedi, ayağa kalkmasına yardım etmek için avuçlarını bacaklarına bastırarak. "Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun?"

"Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Oh?" Koltuğunun kenarına oturdu, yoğun gününden bana zaman ayırdı. "Ne oldu?"

"Şirket hakkında düşünüyordum. Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Şimdi bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ama ben biliyorum, Niles. Bu şirketi yönetmekle ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Sana sahip olduğumu biliyorum ama mülkiyeti elimde tutup tüm işi sana yaptırmak sana ve müşterilerimize kötülük etmek gibi geliyor."

"Eliza." Bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Şirketi satabileceğim birini tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek için sizinle konuşmak istedim. Beni satın almaya gücünüzün yetmeyeceğini biliyorum ve ben de herhangi birine satmak istemiyorum. Birlikte çalışabileceğin birini istiyorum, sana babam kadar değer verecek birini."

"Ah." Niles gözlerini kırıştırdı, sonra ayağa kalkarak bakışlarını pencerelerin dışındaki şehre çevirdi.

"Acele etmek istemiyorum," diye devam ettim, yanında durmak için ayağa kalkarak. "Ama etrafa sorup ilgilenen birileri olup olmadığını öğrenebilirsen, bu gerçekten harika olur."

"Tabii ki. Tabii ki yapacağım."

"Teşekkürler, Niles Amca." Kollarımı beline doladım ve başımı omzuna yasladım. Adam kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekerek tepeme bir öpücük kondurdu.

"Elbette," diye mırıldandı. "Senin için her şeyi yaparım, evlat."

Beni vazgeçirmeye çalışsa da babamın ofisine girip eşyalarını karıştırmakta ısrar ettim. Bir duvarda çerçeveler içinde asılı çocuksu sanat eserleri, benim, annemin ve babamın büyürken çekilmiş resimleri. Lise ve üniversite mezuniyet resimlerim, babam ve annemin arasında.

Niles, masasının yanına bir kolaj halinde asılmıştı. Masanın üzerinde ise yaldızlı çerçeveler içinde annemin, benim ve Bay Jingles I ve II'nin birer resmi duruyordu.

Çerçeveleri indirirken gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan aşağı damladı, her biriyle yeniden kederlenerek zaman geçirdim. Babamın tüm kişisel eşyalarını kaldırdıktan sonra dikkatimi masasının ve koltuğunun arkasındaki masanın üzerinde yığılı duran kâğıtlara verdim.

Masa kilitliydi ve anahtarım yoktu. Bilgisayar şifre korumalıydı ve içeri girmem mümkün değildi. O ofiste dakikalar gibi gelen ama güneşin gökyüzündeki alçalışına bakılırsa kesinlikle saatler olan bir süreden sonra neredeyse bitkin düşmüştüm. Masanın üzerinden birkaç resim alıp çantama attım ve gitmek için ayağa kalktım.

"Hâlâ burada mısın?" Ses beni irkiltti ve yerimden sıçrayarak başımı kaldırdım.

"Niles! Tanrım, beni korkuttun!" Kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ben de çarpan kalbimin üzerine bastırdım. "Ben de tam gidiyordum."

Ben yaklaşırken elini çenesinde gezdirdi, önüne geçtiğimde kapı aralığından kıpırdamadı. "Az önceki sorunuzla ilgili olarak, ne yapabileceğime bakacağım. Senin için bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"Teşekkürler Niles Amca," dedim ve ona çabucak sarıldım. "Minnettarım."

"Kendine iyi bak, Eliza. Yakında görüşürüz."

Eve vardığımda, midem açlıktan guruldamaya başlamıştı. Aklım Jet'e ve bir gece önce bana yaptığı muhteşem yemeğe gitti. Sanki onun düşüncesi evrene sesleniyormuş gibi, telefonum elimde çaldı. Kapımın kilidini açmayı bitirdim ve telefonumu kulağıma götürürken dairenin içine doğru ilerledim.

"Seni aramam gerekiyordu," dedim selamlama amacıyla.

"Mmm, bana sabırsız diyebilirsin. Nasıl olduğunu görmek istedim. İyi bir gün geçirdin mi?"

Duygularım boğazımı sıktı ve çantamı yere bırakıp babamın fotoğraflarını çıkarırken yutkundum. "İyiymi. Duygusalı. Eminim günün yarısını en ufak şeyler için ağlayarak geçirdim."

Jet o sakinleştirici sesiyle, "Bu doğal," diye yatıştırdı. "O anıların üzerinden geçmek zor olabilir."

"Kesinlikle öyleydi." Buzdolabına gittim ve lavabonun yanındaki kurutma rafından temiz bir tabak almadan önce açılmış kedi maması kutusunu çıkardım. "Çok uzağa gittiğimi bile sanmıyorum. Babamın masası kilitli ve bilgisayarının şifresini bilmiyorum. Cenaze evinden bana getirdiğin kutuya bakıp anahtar olup olmadığına bakacağım."

Kedi mamasını yere bıraktıktan sonra dikkatimi kendime yiyecek bir şeyler bulmaya verdim. Ancak o sabah temizlediğim buzdolabı neredeyse boştu ve dolaplarım çoğunlukla bomboştu.

"Hiç yiyeceğim yok," diye mırıldandım kendi kendime.

"Gelip sana yine yemek pişirmemi ister misin?" Jet içimi ısıtan bir kıkırdamayla sordu.

"Hemen hemen her gece. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir." "Her zaman sana bakacak biri var mıydı?"

"Tam tersi," dedim istemeden. Oraya gitmek, bu konuyu açmak istememiştim ama hiç düşünmeden ağzımdan kaçırverdi. Ağzımı kapattım ve ardından gelen sessizlikte bir araba motorunun çalıştığını duydum. Konuşmanın gidişatını değiştirmek için "Neredesin?" diye sordum.

"Seni almaya geliyorum."

Bu sözlerin hırçın gürültüsü içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Elektrik tenimde kayarak ensemdeki tüyleri diken diken etti ve tüm bedenimi içten dışa ısıttı. Bluzumun yakasına yapıştım ve odanın etrafına bir bakış attım.

"Ne?" Sesim titredi ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte korku içime işledi, her dokumadan ve her kemikten geçerek kanımın hücrelerine sızdı. Jet'in sesi, daha önce olduğu gibi aynı sert ses, açık bir yaranın üzerindeki merhem gibiydi.

"Seni kendinden kurtaracağım. Benim işim bu."

Endişeli bir kahkaha attım ve başımı sallayarak bir an önce beni boğan duygulardan arındım. "Yaptığın şey bu. Buraya geldiğinde ne yapmayı planlıyorsun?"

"Mmm." Sessizliğinin her vuruşunda baştan çıkarıcılık vardı. Çıkardığı her seste. Kendimi ona kaptırmış, nefesimi tutmuş beklerken buldum. "Görmemiz gerekecek. Ne istiyorsun?"

Dudağımı ısırarak, kanepeye doğru ilerlemek niyetiyle mutfak tezgahının etrafında döndüm. Ayağım o sabah bay için bıraktığım tabağa değdi.

Jingles, ve ařađı baktıđımda bir sűrprizle karřılařtımdı. "Bu da ne bűyle?"

Tabak bıraktığımdı yerde duruyordu.

Aynen bıraktığımdı gibi.

Kokuřmuř, lapa gibi kedi mamasının űstűnde kuru, sert bir tabaka vardı ve kenarlarından sűműksű bir sıvı sızıyordu. Ama bunun dıřında hiĉ dokunulmamıřtı.

"Ne oldu?"

Jet'in sesi zihnimi yatıştırmak iĉin hiĉbir řey yapmadı. Dairenin iĉinde koşturarak Bay Jingles'ı aradım. Ŭnce yatak odama, sonra da hemen űtesindeki banyoya. Her iki kapı da aĉıktı ve iĉeride kilitli aĉ bir kedi yoktu.

"Eliza, ne oldu?"

"Bay Jingles," dedim ve sesim ağlamaklı ĉıktı. "Bu sabah yemeğini yemedi. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Odanızda kilitli mi?" "Hayır, az űnce kontrol ettim."

"Kanepenin altını kontrol ettin mi?"

Bakıřlarım oraya, her zaman altında kaybolduđu koltuđun tabanına ĉekildi. Tereddűt ederek ileri dođru adım attım, ayaklarım sűrűkleniyordu. ĉűmeldiđimde dizlerim titredi ve daha yűzűmű indirmeden koku yűzűme vurdu.

"Hayır, lűtfen." İĉimden bir ĉıđlık yűkseldi ve elimi yűzűme gűtűrdűm. "Eliza?"

Kanepenin altında babamın sevgili kedisi yatıyordu, zavallı řey yan yatmış, vűcudu bir santim bile kıpırdamıyordu. Kafası bir kustumuk havuzunun iĉindeydi. Arkası kakayla kaplıydı.

"Ŭřűműř," diye mırıldandım Jet'e, zavallı kızın yanına dokunurken.

"Eliza, neler oluyor?"

"Bay Jingles. O... O űldű." "Onu nerede buldunuz?"

Ona sűyledim. Kalbim kırılırken nerede olduđunu, neyle yattıđını, neyle űrtűldűđűnű sűyledim.

"Ondan uzak dur," dedi Jet, sesinde bir emir vardı. "Ondan uzak dur, Eliza. Git ellerini yıka. Odana git. Ben gelene kadar ondan uzak dur."

"Neden?" İstediği şeyi aynen yapmama rağmen sordum. Telefonda bir araba kapısının ĉarptıđını duydum. "Ne oluyor?"

"Sadece dediğimi yap." Sesinde bir kesiklik vardı. İçime işleyen bir ısırtık, kalbimi saran bağı kesip atıyordu. Ondan kaçmak için acele ederken telefonumu düşürdüm ve kendimi içeri kilitlemeden önce banyoya koştum.

"T GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM."

Santini, Eliza'nın mutfak masasının üzerindeki karton kutuyu kaldırırken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Patron çağırır, ben koşarak gelirim. Yıllar önce beni işe aldığında da böyle dememiş miydin?"

Ne kadar istesem de ya da o bunu ne kadar hak etse de gülümsemeye zorlayamadım. "Zaman değişti," dedim ona, göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak.

"Ama sadakatim değişmedi. Bana ihtiyacın olursa, ara. Koşarak gelirim. O barda bana ne söylediğin umurumda değil. Bunun dikkat çekmemekle ve burnumuzu temiz tutmakla ilgisi yok. Bu yapılması gerekeni yapmakla ilgili. Bu işte beraberiz. Ömür boyu."

"D'Angelo dedi ki-"

Santini yaklaştı, sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "D'Angelo'yu sikeyim." Parmağını kutunun tepesine vurdu. "Bunun bir son olduğunu bana kendisi söyleyecek kadar taşaklı değil mi? O zaman bu son değil. Bu savaşın bitmesi, bu hayatın da bittiği anlamına gelmez. Hâlâ ihtiyaçlarımız var. Hâlâ hayatlarımız var. Ve hala dışarıda onlarla ilgilenmemize ihtiyaç duyan insanlar var."

Düşüncelerim Eliza'ya dönerken, başka bir şeyi kastettiğini biliyordum. Dünya her türden insanla doluydu ve D'Angelo Sendikası'nda bizim işimiz kötülerle ilgilenmekti.

Dudaklarımın bir kenarında o ele avuca sığmaz gülümseme belirdi. "Bunu yüksek sesle söylerken yakalanma."

Santini'nin gözleri kısıldı ve iş sırasında genellikle telsizimi taktığım kulağıma baktı. "Arkadaşınla bir sorunumuz mu var?"

"Hayatta olmaz," diye söz verdim. Mateo Medina kendine Sendika'da bir yer edinmiş olabilirdi ama onun sadakatini asla sorgulamazdım.

Santini çenesini kaldırdı, kolunun altındaki kutuyu işaret ederken dudaklarını düzleştirdi. "Bunu Saul'a götürmemi ister misin?"

Amcam Saul da aile işini devam ettiriyordu. Medinaların **e v i n d e n** çok uzakta olmayan bir cenaze evi ve krematoryum sahibiydi. O zamanlar

Fırınlara fazlasıyla işe yarayıyordu ve Silvas'ta kısa süren savaş sırasında burası ikinci bir ev gibi olmuştu.

"Henüz değil," dedim ona, çenemi ovuşturarak ve omzumun üzerinden arkamdaki sessiz daireye bir bakış fırlatarak. "Yapmam gereken..."

"Evet. Bu da ne demek oluyor?"

Başımı salladım. "Kendim çözer çözmez sana söyleyeceğim."

"Bunu sen yap."

Kapıyı kapatıp Santini'nin arkasından kilitledikten sonra dairenin etrafına bir göz attım. Bay Jingles'ı ve onun dağınıklığını kanepenin altından kaldırmamın yanı sıra, Eliza'nın dışarıda bıraktığı yiyecekleri temizlemiş ve geride kalmış olabilecek olası izleri temizlemek için ahşap zemini fırçalamıştık. Kendini odasına kilitlediği düşüncesiyle göğsümde alışılmadık bir sızı oluştu ama temizlik işini ona bırakamazdım.

Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

ĞĞin bittiğinden emin olarak küçük oturma odasını geçip Eliza'nın yatak odasından geçerek saklandığı banyonun kilitli kapısına gittim. Geldiğim andan beri içerideydi, sessizce ağlıyordu ve kendimi zorla içeri sokmayı, onu dışarı çıkmaya ve bir başka kaybın yarattığı karmaşayla baş etmeye zorlamayı reddettim. Ama iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Yanına gitmem, gözlerindeki ışıltılı altını, yüzündeki hüznü, utangaç gülümsemeyi, tenindeki tarçın rengi çilleri görmem gerekiyordu.

Ona ihtiyacım vardı ve tek umudum onun da bana ihtiyacı olmasıydı.

Cebimden uzun bir metal parçası çıkarıp maymuncuğumu açtım ve kendimi içeri attım. Eliza duşunun zeminine kıvrılmıştı, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını başının altına sıkıştırmıştı. O güzel gözleri kapalıydı ve yüz hatlarını geçici bir huzur kaplamıştı.

Hayatım genellikle eylemin egemenliği altındaydı. Yapma, hareket etme, işleri halletme ihtiyacıyla. Ama Eliza'yı uyurken görmek beni duraksattı ve bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu.

Bir an için hayal kurmaya cesaret ettim. Kendimi farklı bir dünyada hayal etmeye, yapmak istediğim şeylerin hayalini kurmaya.

Ama sadece bir an için.

Bu hayaller ve fanteziler yaşadığım hayattan daha tehlikeliydi ve bunu ona yapamazdım, yapamazdım.

Elimden geldiğince nazikçe Eliza'yı küvetten kaldırdım. Kollarımdaki ağırlığı saf ve katıydı ve beni tamamlanmış hissettirdi. Ama onu yatağına indirdiğimde, içimde bir şeyler boşaldı.

Uykusundan uyandı. Bir tutam saçı yüzüne döküldü ve ben de parmağımı uzatıp saçını taradım. Üzerine çökmüş olan huzur aniden parçalandı, gerçekliğin yarılması ve kesilmesiyle bir çatlak oluştu.

"Jet!" Ayağa fırladı, geri çekildi, yatağın başına bastırılana kadar şiltenin üzerinde koşuşturdu.

Ve bu, tam orada, göğsümü delip geçen bir petrol sondajı matkabının ucuydu.

Bunun şiddetiyle geriye doğru tökezledim, ulaşamayacağım kadar uzakta bir nefes için soluk soluğa kaldım.

Bir elimi göğsüme götürerek zonklamaya dönüşen ağrıyı ovuşturdum.

Yapmazdı

m.

Yapamazdı

m. "Eliza."

Gözleri dehşetle doldu ve bu beni ikiye böldü. Onu sakinleştirmek, korkacak bir şey olmadığına ikna etmek için elimi kaldırdım. Ama kaldırdığım elime tepki olarak vücudunun irkilmesi çok fazlaydı.

Ona sırtımı dönerek yanından ayrıldım. Odanın karşısına geçtim. Başımı eğerken ellerimi omuzlarımin üstündeki pencerelere bastırdım.

"Burada ne arıyorsun?" Ses tonunda suçlama vardı ve daha önceki sessizliğiyle zaten açtığı yaraya bir çukur kazdı.

"Sana yardım etmeye geldim," dedim ona, kelimeler ağzımda düğümlenmişti. "Seninle ilgilenmeye geldim."

Çünkü benim işim bu.

Başımı kaldırdım, çünkü korktuğu şeyin gerçek olmadığını biliyordum. Ellerimi yanlarıma indirerek döndüm ve cama yaslandım. "Bay Jingles."

Yüzü düştü, gözlerinden yaşlar süzülürken dudakları titriyordu. "O gitti."

"Üzgünüm, Eliza. Yapabilseydim onu geri getirirdim." Elim göğsüme gitti, ama onu zorla indirdim, ceplerime soktum, bunu kendimle ilgili yapmamaya kararlıyım. "Onu temizledik-"

"Biz kimiz?"

Bir ömür boyu sakladığım sırlar, dilimin ucundaki kelimeleri yapışkan ağlarına hapsetti. Ağzımın kenarını yaladım, sanki tek başına bu hareket beni onların elinden kurtarabilirmiş gibi. "Ben ve arkadaşım."

Sanki tereddüt ettiğimi anlamış gibi bir of çekti.

"Ben ve arkadaşım Santini."

"Ona ne yaptın?" Sesi keder ve güç arasında gidip geliyordu ve içindeki azim bana umut veriyordu.

"Henüz bir şey yok. Önce seninle konuşmak istedim."

Eliza'nın bakışları açık yatak odasının kapısına kaydı ama sesimi duyunca tekrar bana döndü.

"Seninle konuşmam gerek Eliza. Bay Jingles'ın en son yediği şey neydi?"

Kaşları çatık olan kız, gömleğinin geniş yakasını çekiştirmeden önce bir tırnak etini kopardı. Elini beyaz kumaşın üzerinde gezdirdikten sonra siyah pantolonunun yüksek belinde gezdirdi.

Gecenin bir yarısıydı. O sabah ona ısmarladığım kahvaltıdan beri bir şey yiyip yemediğinden emin değildim ve önceki gece onu beslemeden önce zihninin nasıl dağıldığını görmüştüm. Bu yüzden parmaklarımı şıklatmak ve her lifimin benden istediği gibi bir cevap talep etmek yerine bekledim.

O çikolata rengi gözleriyle bana bakmasını bekledim. "En son ne yedi?" Nazikçe sordum.

Yavaşça göz kırptı ve bakışlarını tırnak etlerine çevirdi. "Dün gece ona tavuk verdim. En sevdiği şeydi. Çok severdi ve ben de yemekten bıkmıştım."

"Sen hiç yedin mi?"

Başını salladı. "Birazcık. En azından birkaç ısırık. Brooke bunu yapana kadar beni yalnız bırakmadı."

"Peki ya onun için bıraktığınız yiyecekler? Onlardan herhangi birini yedi mi?" "Sanmıyorum."

"Buzdolabındaki yiyecekler nerede?"

Başını kaldırdı ve kapıya, mutfığa doğru baktı, dudakları büzülmüştü. "Onu dışarı attım. Dün gecedan sonra kendimi... iyi hissettim." Yüzünü bana doğru çevirdi. "Yemekten sonra. O hissi korumak istedim. Yemekten, korkunç anılardan ve bana yük olan şeylerden kurtulmak istedim."

"Çöpe mi attın?" Başıyla onayladı. "Bay Jingles'ın yiyebileceği başka bir şey var mıydı? Paylaşabileceğiniz herhangi bir şey?"

Eliza'nın yüzü buruştu ve yatağın ucuna doğru kaydı. Ona doğru bir adım attım ve dondu kaldı. "Neden bana bunu sorup duruyorsun?"

Dizlerimin üzerine çöktüm. Yavaş hareketlerle ona doğru yürüdüm, tehdit olmadığımı göstermek için ellerimi yanlarıma kaldırdım. Yaklaştığımda, bedenim yaklaşmam için yalvarırken onun ki geri çekilmem için çığlık attığında durdum.

"Eliza, Bay Jingles zehirlendi."

"Ne?" Keskin bir nefes çekti, ellerini dudaklarına götürdü.

Bileklerine uzanarak ellerini kucağına doğru çektim. Gizli altın lekelerini ararken onu orada tuttum. "Zehirlenmişti. Tüm o kusmuk, içinde bulunduğu pislik.... İçinde koca bir adamı öldürmeye yetecek kadar arsenik vardı."

"Hayır," diye inledi, gözlerinde yaşlar birikiyordu. Omuzları kıvrıldı ve dünyada onu kollarıma çekmemi engelleyecek kadar güçlü hiçbir şey yoktu.

Sesim bir mırıltıdan ibaretti, dudaklarım kulağında, o da bana sarılmış, yanağını yanağıma bastırmıştı. "Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve daha önce seni terslediğim için özür dilerim, Eliza. Seni korkuttuysam özür dilerim. Bana kendini nasıl bulduğunu anlattığında bir şeylerin ters gittiğini anladım."

"Nasıl?" diye sordu, sadece fısıltıyla.

"Benim işim bu." Belirsizdi ve ona böyle bir cevap verdiğim için bir pisliktim. Ama bir şekilde ona verebileceğim tek şeyi kabul etti, ağlarken bana sarıldı.

KAHVE ve güneş ışığı beni çok kısa süren uykumdan uyandırdı. Güneş yüzümü ışıkla ıslatırken zengin kokusu burnumu gıdıkladı. Ağrıyan sırtımı gerdim, ellerimi yüzüme sürdüm. Gözlerimi açtığımda altın benekli erimiş çikolata ile karşılaştım.

"Uyanmışsın."

Kız omuzlarını silkti, sonra kahve fincanını dudaklarına götürdü. "Kaldın," dedi ben otururken, sonra kalkıp onun yanına gitti.

Mutfak masasında onun yanındaki sandalyede, yüzündeki endişe çizgilerini hafızama kazıdım. "Gitmek istemedim. Bana ihtiyacın olursa diye."

Koyu kahvenin fincanında dönüp durmasını izledi. Gösterdiği utangaçlığın doğuştan mı geldiğini, yoksa içine mi işlediğini bilmek istiyordum.

hayatının bir noktasında.

"Kremanız bitmiş."

Başını salladı ve sağ yanağındaki gamze çöktü. "Hatırladın."

"Mmm." Parmaklarım çenesinin etrafında kıvrıldı, başparmağım çukurlu cildini sıyrırken gözleri benimkileri bulana kadar yüzünü kaldırdım. "Biraz krema. Karamel şurubu seni bir istiridye kadar mutlu eder."

Eliza'nın gözleri dudaklarıma kaydı ve ağzımın kenarını dilimle yoklayarak söylemediğim her kelimeye yapışmış yalan ağını sildim.

"Sana biraz getirelim mi? Evde hiç yiyecek yok." Çenesini bıraktım ve bakışlarının göğsümden aşağıya, giydiğim tek şey olan atletik şortuma doğru süzüldüğünü hissettim.

"Giyinmemişsin."

"Ama olabilirim." Kanepenin yanındaki çantamı işaret ettim. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Ne istiyorsun?"

Sorusu olabildiğince masumdu ama zihnim uygunsuz düşüncelerle dolu karanlık bir deliğe girdi. "Tarçınlı şekerli kurabiye."

Sessiz kahkahalar çan gibi çaldı ve çok koyu kahvesini yanındaki masaya itti. "Noel'e daha aylar var."

"Ben sabırlı bir adamım." Ayağa kalktım ve ben onun üzerinde yükselirken onun küçülmesinden nefret ettim. Elimizi uzatıp onunkini tuttum ve ayağa kaldırdım. "Git giyin. Gitmemiz gereken bir yer var."

"Kahve içeriyor mu?"

"Ve kahvaltı. Zihnini zinde tutabilmek için yemek yemelisin." Ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet. Evet, istiyorum."

Kız üstünü değiştirmek için odasına kapandığında, fincanı yıkamadan önce acı demini lavaboya döktüm, sonra yerden çantamı aldım. Gömleğimi çekiştirdim, pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekmek için ayağa kalkıyordum ki Eliza'nın kapısı açıldı ve kafası dışarı fırladı.

"Oh!" Geri çekildi ama o çikolata rengi bakışları, önce pantolonumun sonra da gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdiğimde gözlerini hiç ayırmadan bana baktı. Acele etmeye zahmet etmedim, tıpkı onun gösteriye aldırmadığı gibi. Kremsi yanakları şeftalinin en koyusuna dönmüştü ve tadına bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Hazır mısın?" Ona doğru ilerlerken içimdeki her şeyi ortaya koyan bir dikkatle sordum.

Başını salladı, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ben hazırım."

Dairesinden çıkıp asansöre kadar onu takip ederken bu ahlaksız düşünceler bana işkence ediyordu. Giydiği etek müstehcenlikten başka bir şey değildi. Kalçalarının etrafında dans ederken dizlerini sıyrıyordu. Bluzu boldu ve hafif sabah esintisinde dalgalanıyordu. Teni örtülüydü, ama onu ilk gördüğümde olduğu gibi, onu açmak ve içinde sakladığı sırları tatmak istedim.

Dün onu gönderdiğim kafede kösedeki masaya oturduğumuzda zonkluyordum, pantolonumdaki gerginlik neredeyse saklanamayacak kadar fazlaydı. Tanrı'ya şükrettim ki meşgul değildi, baristalar siparişimizi ben ödeme yaptıktan birkaç dakika sonra hazırlamıştı. Sandalyelerimizde rahatladık, sandviçlerimizi yerken ve kahvelerimizin tadını çıkarırken bacaklarımız masanın altında çarpışıyordu.

"Nasıl bu kadar çok kafein içebiliyorsun?" Eliza, içinde yirmi ons buharda pişmiş süt ve beş shot espresso bulunan fincanı işaret ederek bana sordu.

Acı dolu gülümsemem karşısında yüzünü buruşturdu. "Dün gece pek uyuyamadım." "Özür dilerim." Eli kahve fincanını bıraktı ve masanın diğer tarafına uzandı.

Elime dokunmadan önce durakladı.

Kendi ellerimle onunkini kapattım ve hafifçe sıktım. "Buna alışkınım," dedim ona. "Geçmiş hayatımda çok az uykuyla çalışırdım."

"Geçmiş hayatında." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Reenkarnasyona inanıyor musun yoksa mecazi anlamda mı konuşuyorsun?"

Kan tadı aldığıma emin olana kadar dişlerim dilimi sıktı. Bana bir kazanç sağlamadığı sürece paylaşmak bana göre değildi. Ve ne kadar istesem de Eliza'yı tanımiyordum. Gerçekten tanımiyordum. Belirsiz anılardan ve dün gece internetten topladığım bilgilerin ötesinde değil.

Charlie ve Caroline Westbrook'un tek kızı. Annesi büyükbabası tarafından öldürülmüş, o da beklenmedik bir şekilde hapisanede ölmüştür. Babası büyük bir araba kazasına neden olan kalp krizinden sonra ölmüştür. Yakın zamanda EPA'nın yoğun incelemesine maruz kalan Devereux İmalat Şirketi'nin yeni evli varisi Nathan Devereux'un eski nişanlısı.

Eliza elini benimkinin altından çekti, ama ben onu yakaladım, parmaklarımı onunkilere dolayarak beni içeri alması için yalvardım. "Mecazi anlamda." Sertçe yutkundum, tuttuğum eli gevşetirken ona baktım. "Sırlarla dolu bir hayat yaşadım. Sana karşı dürüst olmak istiyorum ama bunu paylaşmak benim için çok zor."

Diğer elini uzatarak masanın üzerinde kenetlenmiş ellerimizi kapattı. "Hepimizin sırları vardır, Jet. Onların gitmesine izin vermek asla kolay değildir."

Benimkiler sizi erken mezara sokacak türden.

Bunu ona söylemedim. Onu korkutup kaçırmak istemedim, elimden geleni yapmadan önce-

"İyi misin?" Eliza başını eğdi, gözleri benimkileri yakaladı. "Bir saniyeliğine ortadan kayboldun."

Fincanımı dudaklarıma götürerek uzun bir yudum aldım. "Sadece yorgunum," diyerek ona en zayıf yalanımı söyledim.

"Dün gece ne yapıyordun?" Eliza elimi bırakıp kahvaltısına geri döndükten sonra sordu.

Boğazıma bir lokma yemek takıldı ve onu yutmak için bir yudum aldım. "Araştırma." Beklentiyle kaşlarını kaldırdığında devam ettim: "Son altı ay içinde şehirde başka zehirlenmiş hayvan ya da insan vakası olup olmadığını araştırdım."

Eliza bir tırnak etini kopardı, ben de kendi ellerimden biriyle onun ellerini kapattım. "Çok var mıydı?" diye sordu masadakilere.

"Tam olarak böyle değil."

Aslında potansiyel olarak yaklaşan sadece bir tane vardı. Ama bu, daha fazlasını öğrenene kadar açıklayamayacağım bir sırdı.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Babanın ofisine gidiyoruz."

"Yine mi? Ama masası kilitliydi ve onun..." Durakladı. Gözlerini dudaklarımdaki gülümsemeye dikti. "Oh."

"Oh," diye yankılandım. "Hadi, gidelim."

Cenaze evinde Jet'e arptığımda ve ben yere dűşmeden önce bir Őekilde ayaklarımı yerden kestiğinde, onun mükemmel takım elbiseli ve parlak siyah ayakkabılı yakışıklı adamdan daha fazlası olduğunu FARK ETMELİYDİM. Onun farklı bir dűnyaya ait olduğunu bilmeliydim. Zehirli kedileri ve atıklarını temizlemenin ya da kilit açmanın yalnız kalbimi hızlandırmak kadar kolay olduğu bir dűnyaya.

Ama babamın masasının kilidini cebinden çıkardığı ince bir aletten başka bir Şey kullanmadan açmasını izlerken, kıvrılmış kollarının altında kollarındaki kaslar dalgalanırken, umursamayı unuttum.

Beni iki kez kurtardı.

Zavallı Bay Jingles'ın ölümünde bana yardım etmişti.

Beni babamın masasındaki kilitli dosyalara sokmuştı.

ekmecelerden klasörleri çıkarıp pencerenin yanındaki masaya yaymıştık ve kapı sessizce vurulduğunda yavaş inceliyorduk. Jet tepemde dikiliyordu, kaslı kolları ve sol kolunun altından görünen mavi dövmesinin sivri köşesi beni hem sıkıştırıyor hem de dikkatimi dağıtıyordu. Sesle birlikte ayağa kalktı ve kokusuyla varlığının baş döndürücü karışımı hafif soldu, bulanık beynime temiz hava ve berraklık getirdi.

"Eliza? Yine mi döndün?"

"Niles Amca!" Jet'in beni ayakta tutmak için yememde ısrar ettiği kahvaltıya Őkrederek sandalyeden kalktım ve adamı yarı yolda karşıladım. Kendini sert hissetse de beni babacan bir Şekilde kucakladı.

"Bu kim?"

Omzumun üzerinden baktığımda Jet'in arkamda durduğunu gördüm, gümüş gözleri karanlık ve tehlikeliydi, Niles'ın beni yanına çekişini izliyordu.

"Niles, bu-"

"Ben Jet," dedi ve elini Niles'a doğru uzattı.

Niles el sıkışabilmeleri için beni bırakmak zorunda kaldı ve yemin ederim Jet'in yüzünde memnuniyet ifadesinin belirlediğini gördüm.

"Niles Murphy," dedi amcam. "Tanıdık geliyorsun. Tanışıyor muyuz?"

"Jet cenaze evinde karşılaştığım adam," dedim ona. "Tökezlediğim ve neredeyse düşmek üzereyken beni yakalayan oydu."

Niles başını eğdi ve bakışlarını yere ve arkaya doğru sürükleyerek Jet'in onun her santimini değerlendirdiğinden emin oldu. Tek gördüğüm kaslı bir göğsün, kalın omuzların ve daralmış bir belin yükselip alçalmasıydı. Kolundaki sıkı kaslar şişkinleşiyor, mavi damarlar ortaya çıkıyordu. Jet iki elini de ceplerine sokmadan önce Niles'in elini bıraktı.

"Cenaze evinden geliyorsunuz. Ve buradasın çünkü...?" Niles sağ elini esnettikten sonra sol eliyle yoğurarak sordu.

Jet'in dudakları seğirdi. Gözlerimin önünde gümüş rengi dans ederken dili ağzının köşesini dürtecek şekilde dışarı çıktı. Ona, sağladığı güvenliğe, ilk tanıştığımız andan itibaren bana verdiği rahatlığa çekildim.

İki elimi Jet'in ön koluna doladım ve kasları kavrayışımın altında esnedi. "Jet bana babamın küllerini ve cenaze evinde bıraktığım bir kutu eşyasını getirdi. Ve o..." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve Jet'in gülümsemesi büyüdü. "Bana yardım ediyordu."

"Yardım ediyor..." Niles etrafıma, bir dakika önce oturduğumuz kâğıtlarla kaplı masaya baktı.

"Ona getirdiğim kutuda bazı anahtarlar vardı," dedi Jet, masaya dönüp elini cebinden çıkarmadan önce gözlerini bana dikti ve benimkini yanımdan yakaladı. Beni arkasından çekiştirdi. Beni sandalyeme geri götürdü. Üzerimde durdu, elleriyle omuzlarımı ve kollarımı düzelterek Niles'la konuştu. "Belki çekmeceleri açar diye düşündük. Ve Bay Jingles'tan sonra..."

Beni hareket ettirişinde bir şey vardı, sanki onun yolundan gitmemi emrediyor gibiydi. Güçlü anıları geri getirdi, ama beklediğim türden değil. Beni bir hiç haline getiren türden değil, bunun yerine kendi başıma güçlü durmamı sağlayan türden.

Jet'in parmakları boğazımda kıvrılırken eli omzumdan yukarı kalktı ve ölü kediyle hiçbir ilgisi olmayan bir gerginlik nefes borumu sıktı. Nefesimi içime çektim ve Niles bana doğru dönmeden önce elini omzumdan aşağı indirdi.

"Peki ya Bay Jingles?"

"O..." Göz kırptım. Yutkundum ve tekrar denedim. "O öldü."

"Hayır. Oh, Eliza. Ne oldu?" Niles yanımdaki koltuğa çöktü ve elime uzandı.

"Dün gece eve geldiğimimde, o sadece... gitmişti."

Jet'in elleri pazularımı sıkı ve her parmağın etime değen kıvrımı onaylanmış gibi hissettirdi.

Bunu yapıyordum.

Amcama yalan söylüyordum.

Ve bunu yapmamın tek bir nedeni olduğunu biliyordum.

Jet tek kelime etmeden sırlardan bahsetti. Biz tanışmadan önce yaşadığı bu diğer hayat soyuttu ama yine de çok ama çok gerçektir. Bunu ellerini kavrayışında, parmaklarının tenimi yumuşatırkenki sert ısırışında hissedebiliyordum. Bunu kendini taşıma biçiminde, yaptığı her hareketteki mutlak güveninde görebiliyordum.

Yine de uzun zamandır içimde yaşayan korku onun ayaklarının dibinde uykuda ve nadasta yatıyordu.

Bunu yapıyordum. Onu takip ediyordum.

"Onu kontrol etmeye gitmişim," diye yatıştırdı Jet, "berbat haldeydi."

"O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Başım geriye eğildi ve o dar gümüş gözler ay ışığında parlayan madeni paralar gibi parladı. Jet yüzünü benimkine yaklaştırdı ve bir an için kalbim durdu.

Dudakları alnıma hafifçe bastırdı, başım dönerken bir an öylece kaldı. Gözlerimi açtığımda başparmağının sağ yanağımda çizdiği çizgiyi takip ediyordu.

Niles boğazını temizledi ama bu kulağımda vızıldayan bir sinekti ve dikkatimi Jet'in parmaklarının boynumdaki sıyrıklarından uzaklaştırdı. Jet doğrulup çenesini açık kapıya doğru sallayınca kadar, içimi saran arzu sisinden sıyrılıp doğrulmayı başaramadım.

Koridordan gelen sesler içeri sızdı ve Jet omuzlarını dikleştirerek kapıya doğru yürüdü.

"Bay Jet," diye çınladı Vera'nın sesi, yarı yaşındaki biri gibi hafif ve havadar, "arkadaşınız Bay Mathieu burada."

"Teşekkür ederim tatlım," diye bir ses geldi salondan. "Senin gibi genç ve güzel bir hanımın bana yardım etmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Yaşlı kadından kız gibi bir kıkırdamaya yakın bir ses yükseldi ve Vera'nın kırmızı suratlı gülümsemesini yakalamak için Jet'in omzunun arkasından baktım. Kolundaki tutuşunu gevşetmeden önce adamın pazusunu okşadı. "Çok tatlısın. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım, tatlım. Yapacağım."

Mathieu odaya girdiğinde Jet'in yüzünde bir taş duvar kadar duygu vardı. Adamlar tek kelime etmeden el sıkıştılar, sonra Jet kısık gözlerini bana çevirdi. "Bahsettiğim arkadaşım bu. Yardımcı olabilir."

"Tam olarak ne konuda yardım?" Mathieu elimi tutmak için uzanırken Niles arkamdan sordu.

Mathieu elimi dudaklarına götürdü, kalın, siyah çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana baktı ve lacivert bir göz kırptı. Niles'a dönüp elini uzatırken, "Bilgisayarlara yardım etmek için tabii," dedi. "Sen azınlık sahibi olmalısın."

Jet arkadaşına o kadar hızlı bir ters vuruş yaptı ki, bir whoomph sesi çıkardı.

"Gerçekten mi?" Mathieu göğsünü tutarak ona döndü. "Böyle mi oynayacaksın? Günü kurtarmaya gelen sakatı dövmek mi?" Jet ona ters ters bakmaktan başka bir şey yapmayınca Mathieu gözlüklerini burnuna doğru itti ve Niles'a döndü. "Bay Murphy, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Mathieu Valera, yıldızların bilgisayarcısıyım."

"Bilgisayarcı adam-?" Niles kekeleydi, Mathieu'ya bakmadan önce bana ve Jet'e baktı. "Bir bilgisayarımız var."

"Benim gibi değilsin." Mathieu gözlüklerini tekrar yukarı kaldırdı, sonra yüzünü kaplayan ince sakalını kaşıdı. "Evet, harika bir görünüm."

Adam öne doğru uzanıp Niles'ın açık renk kot gömleğinin kıvrık yakasını çekiştirdi, sonra bir eliyle turuncu kazağının omzunu düzeltti. "Sana yakışmış. Kıvrıcık gri saçlarınla bile sofistike bir profesör havan var. Buraya yaşlı Charlie Boy'un bilgisayarını hacklemeye geldim," dedi nefes almadan. "Elbette hepsi yasal. Bunu kesinlikle beyaz şapkalı bilgisayar korsanlığı kapsamına sokacağız. Griye dair bir ipucu bile yok. Bana siyah şapkadan bahsetmeyin bile. O biraz karanlık bir iş. Oraya girmemize gerek yok. Şimdi, başlayabilmemiz için bunu nereye ayarlayabilirim?"

Mathieu omzundan sarkan çantayı kaldırdı ve yanıt beklerken gülümsedi.

"Bu tarafa," dedi Jet ve Mathieu onu babasının masasına kadar takip etti, Niles da peşlerinden.

"Charlie'nin bilgisayarına öylece giremezsin. Orada gizli bilgiler var. Biri öğrenirse dava açılma riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Şey. Aslında yapabilirim. Gerçekten çok basit. Muhtemelen bunu uykumda bile yapabilirim. Ve tüm o gizli dava saçmalıklarına gelince," dedi

sihirbazlık numarası yapar gibi parmaklarını çantasının üzerinde havada sallayarak, "Bunu getirdim."

Çantasından kalın bir kâğıt destesi çıkardı, gözlüklerini kaldırıp Niles'a bakmadan önce şöyle bir karıştırdı. Ona bir göz attıktan sonra desteyi bana uzattı.

"Bu bir Gizlilik Sözleşmesi. Westbrook ve Murphy'yi zarardan koruyor ve Mathieu Valera'nın orada bulabileceğim herhangi bir bilgiyi kopyalaması, paylaşması veya çoğaltması durumunda onlara tam rücu hakkı veriyor. Ben zaten imzaladım, ama siz de aynısını yapmaktan çekinmeyin. Bana bir kopyasını vermenize gerek yok, benden ne beklendiğini biliyorum."

Niles elimden desteyi aldı ve bana bakmadan önce ilk sayfayı gözden geçirdi. "Eliza-"

"Sorun yok Niles," diyerek kolunu sıktım. "O sadece beni babamın bilgisayarına sokacak. Tekrar girebilmek için şifreyi bile değiştirebiliriz. Eminim erişmen gereken şeyler vardır."

"Eliza, bunu bir avukatla görüşmeliyiz."

Mathieu kollarını başının üzerine doğru uzatırken, "Siz devam edin," dedi, sonra parmaklarını dağınık kahverengi saçlarının arasına soktu. "Ama eminim bir rahibeninkinden daha sıkı olduğunu göreceksiniz... Şey. Ne derler bilirsin."

"Ben...?" Niles kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti. Aniden durduğunda Jet neredeyse sırtıma çarpıyordu. "Eliza, neler oluyor?"

"Arkadaşımın kusuruna bakmayın," diye karşılık verdi Jet ben daha bir şey söyleyemeden. "Geniş yetenekleri aşırı tuhaflıkları da beraberinde getiriyor."

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" Mathieu odanın öbür ucundan seslendi. "Tam anlamıyla burada duruyorum."

Jet Niles'a yaklaştı, boyu amcamın onu görebilmek için başını garip bir açıyla arkaya eğmesine neden oldu ve sesini alçalttı. "Bunun ideal olmadığını biliyorum. Ama sizi temin ederim Bay Murphy, bu," dedi Niles'ın elindeki kâğıt paketine dokunarak, "Mathieu'nun bulabileceği her şeyi fazlasıyla karşılayacaktır. O en iyilerin en iyisidir ve beni asla yanlış yönlendirmedir."

"Ha!" diye bağırdı Mathieu, Jet ona sert bir bakış fırlatmadan önce. Başını hafifçe eğdi ve başını salladı. "Şimdi kapatıyorum."

Niles gergin bir gülümsemeyle Mathieu'ya, dosya yığınlarıyla kaplı masaya ve sonra tekrar bana baktı. "Bugün burada ne kadar kalmayı planlıyorsun? Evde dinleniyor olmalıydın."

Bir iç çekiş beni terk etti. Niles sürekli evde kalmamı söylüyordu. Dinlenmemi. Brooke ise evden çıkmamı, kederimin üstesinden gelmeme yardımcı olabilecek herhangi bir şey için çalışmamı istiyordu. Söylediklerimi dinleyen, bana bir gündem dayatmadan beni destekleyen tek kişi olan Jet'e baktım.

Jet'in eli sırtıma dokundu, gözleri daha önce olduğu gibi parlıyordu ve gülümsedi. "İstedğin kadar kalacağız, Eliza. İncelenecek büyük bir kâğıt yığını var. Hepsini bugün yapmak zorunda değilsin."

Niles'a, "Nasıl gideceğini göreceğiz," dedim. "Şu anda kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten eve dönmek istemiyorum."

Adam göz kırparak kaşlarını çattı ve tanıma duygusu bir kamyon gibi üzerine çöktü. "Anlıyorum. Bay Jingles için çok üzgünüm. Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin. Gideceğiniz zaman da bana haber verin," dedi ve omzumun üzerinden bir bakış atarak bana o sıkı gülümsemesini takındı. "Seni uğurlamak isterim."

"Yapacağım." Niles giderken kapıyı arkasından kapattım, sonra masaya ve dosyalara döndüm.

Mathieu bir inilti çıkardı, göğsünü ovuşturdu ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Babamın sandalyesini çekip oturdu ve mırıldandı: "Bana bir kez daha yaşlı dersin kışına şaplak atarım."

Jet'in yüzü kısa bir süre için buruştu ve Niles'ın daha önce oturduğu sandalyenin kenarına oturdu.

"O iyi mi?" Jet'in fısıltımı duyabilmesi için yaklaşarak sordum.

Çenesini kaldırdı. Dudaklarını büktü. Sonra başını hafifçe salladı. "Birkaç ay önce vuruldu. Onun için zor bir iyileşme süreci oldu." Jet omuzlarını yuvarladı, sonra gömleğinin kolunu çekti.

"Booyah!" Mathieu elini masaya vurarak bağırdı. "Sana söylemiştim. Söylemedim mi? Bana büyük borçlusun."

"Ne," diye tersledi Jet, "neden bahsediyorsun?"

"Ah, donunu bağlama, koca adam. Shaw ve benim bir iddiamız vardı ve ben kazandım."

"Bahis mi?"

Mathieu masanın üzerine eğildi, kollarından birini çekiştirirken gözlüklerinin arkasındaki koyu renk gözleri büyüdü. "Ne kadar zaman sonra oynamaya başladın. Haklıydım. On dakikadan az."

Jet bir parmak eklemine alnına bastırđı ve uzun bir nefes aldı. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu? Bilgisayara girmek gibi mi?"

"Pssh. Ah siz, küçük inançlılar. Ol' Niles odadan çıkmadan önce içerideydim." "Ve bize söylemeyi düşünmedin mi?" Jet sandalyesinden kalkarak sordu. I

Peşinden gittim, Mathieu ayağa kalkıp önüme geçince durdum. "Merhaba," dedi , gülümsemesi yüzünde sızan ile nazik Üniversitede çok sık gördüğüm gizli gizli sarkıntılık.

Buz gibi bir ürperti omurgamı tırmaladı. Geri çekildim, bir saniye önce arkamda olmayan Jet'e doğru geri gittim.

Koyu renk gözleri irileşti ve Mathieu'nün dudakları bir O harfi oluşturdu. "Aman Tanrım." Gözlüklerini burnuna doğru itti, sonra sakalını ovuşturdu. "İzin verin baştan başlayayım. Merhaba. Ben Mateo. Ben Mateo."

"Mateo?" Arkamda Jet nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken adamın uzattığı ele bakarak sordum.

Mathieu elimi tekrar tuttu ve normal bir insan gibi sıktı. "*Porco Giuda*," dedi adam sessizce ve dikkatini Jet'e çevirdi. "Haklısın kardeşim. Birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdık ve bu ilk kez oluyor-"

"Sadece dur." Jet'in sesinde daha önce duyduğum o sertlik yine vardı. İrkildim, sanki sözleri bir yumrukmuş gibi eğildim. Jet şakaklarını parmağıyla başparmağı arasında sıktı, uzun bir nefes alırken gözleri kapalıydı. "Özür dilerim. Bu iş planlandığı gibi gitmiyor."

"Neler oluyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

Gümüş gözler benimkilere kilitlendi ve midem bulandı.

"Neden oturmuyorsun?"

TR YING Mateo Medina'yı birine anlatmak olimpiyat boyutlarında bir başarıydı. Tanıdığım en zeki, en sadık insanlardan biriydi. Aynı zamanda dünyanın en sinir bozucu insanlarından biri de olabilirdi. Ne alacağınız onun ruh haline ve sizden ne istediğine bağlıydı.

Burada olması bile beni alçalttı. Bunda onun için hiçbir şey yoktu. Herhangi bir şekilde iletişim kurarken yakalansaydık korkunç sonuçları olurdu. Yine de o buradaydı, göğsünden vurulduktan ve üç ayrı kez öldükten aylar sonra bana yardım etmek için devreye girdi.

Belki de kendini yenilmez hissetmesinin nedeni D'Angelo'nun kızına duyduğu aşktı. Verilen emirleri göz ardı edebileceğini ve kızının sağladığı korumayla yaşayabileceğini hissediyordu.

Eliza ve ben masanın önündeki sandalyelere oturduk, Mateo ise masanın arkasında oturmuş, gözleri bilgisayarla bizim aramızda gidip geliyordu. Mateo ikimizi de görmezden gelip kafasını sadece kendisinin görebildiği bir ajandaya gömdüğü için ilk başta Eliza'nın cildinde kızgınlık kabarcıkları belirdi. Ama birkaç dakika sonra adamın Eliza'nın alışık olmadığı biri olduğu anlaşıldı. Çok yetenekli ve aynı anda birçok şeyi yapabilen biri. Bu kızgınlık azaldı. Kendini tamamen kaptırmıştı ve ben kıskançlığımı kirli çamaşırlar gibi üzerimden çıkarmak istiyordum. Yırtmak, atmak ve bir daha asla düşünmemek.

O benim değildi.

Mateo baştan aşağı çapkındı. D'Angelo'nun kızına sahip olması önemli değildi, o böyleydi işte. Yine de adam ona tekrar tekrar iltifat ederken yanaklarında beliren renk midemin bulanmasına ve düğümlenmesine neden oldu.

"Yani, bu..." Eliza durakladı. Elini Mateo'nun önünde küçük daireler çizecek şekilde sallayarak ona doğru işaret etti. "Biriyle mi konuşuyorsun?"

Mateo, Eliza'nın daha önce sinmesine neden olan sırtışı çok benzer bir sırtış yaptı. İçimdeki her şey onu ezmek istiyordu. Onu kollarımla sarmak ve peşindeki iblis her neyse ondan korumak. Yine de bana uzanıp elimi tuttuğunda, gerçekler bir anda geri geldi.

Elimi tutmasına izin verdim. İçimde bir şeyler aşına olduğum bir tür tiksintiyle titreyirken tutmasına izin verdim. Sonra, Mateo'nun sırtışı düşerken

ve tehlike geçince elimi çektim.

O benim değildi ve bunu hatırlasam iyi olur.

Mateo onun kulağına dokundu. "Söylediğimiz her Şey duyuluyor." Kalın ereveli gözlüklerine dokundu. "Yaptığımız her Şey görülüyor."

"Ve bunu kabul etmemizi mi bekliyorsunuz?"

Mateo irkildi. "Evet, evet. Belki de ona sylememeliydik."

Eliza elini uzatıp dizime koydu ve geri çekilip içinde yağadığı o küçük rüyayı paramparça etmemek için her Şeyimi verdim. "Bundan haberin var mıydı?"

Sıkı bir gülümsemeye zorlayarak elini bacağımdan çektim. "Onlar bir paket anlaŐma. Her zaman yleydiler."

Eli geri çekildi ve midemdeki düğüm çözüldü. Parmak eklemimi alnıma bastırdım ve uzun bir nefes verdim.

"Neden buradasın?" Eliza bana arkasını dönerek sordu. "Bütün bunların amacı ne?"

Mateo ona bir gülümseme verdi ama bu daha öncekilere hiç benzemiyordu. Bu alaycı bir sırıtma ya da flrtz bir sırıtış değildi. Neredeyse gururlu, bilmiş bir gülümsemeydi; gözlerini kızın yüzünden aşağıya, ellerine indiriyor ve ayağa kalkmadan önce geri çekiyordu.

"Gel. Bir göz at."

Eliza masanın etrafından dolandı, sandalyeye oturabilmek için Mateo'nun önünden çekildi. Nefes nefese kaldı, ağzını kapattı ve gözlerinde parlayan yaŐları gördüğüme yemin edebilirim. Gözyaşlarını silmek, onu yatıştırmak ve tehdidi ortadan kaldırmak için bir anda arkalarında bitiverdim.

Ekranda resimler vardı. Aile fotoğrafları, onun, Charlie'nin ve annesinin. Minik Bay Jingles'ı kucaklayan anne ve babasının fotoğrafları. Eliza'nın kep ve cüppe giymiş hali. Burada, genç Eliza kameraya diŐlek bir sırıtış atarken Charlie bir kum yığının altına gömülmüş. Bir diğeri, güzel Caroline Westbrook kucağında kıvıllı saçlı bir bebek tutarken.

Mateo'nun elleri Eliza'nın omuzlarına indi ve Eliza sulu gözlerle ona baktı. "Bunlardan bazılarını hiç görmemiştim."

"Sana yardım etmek için buradayım, Eliza. Benim de burada yaptığım bu. Ben de küçükken babamı kaybettim ve bundan daha kötü bir Şey olamaz. Hiç kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı." Mateo bakışlarını bana doğru kaldırdı ve sanki bir el boğazıma sarılmış gibi hissettim. "Jet buraya gelmemi istedi ve ben de hayır diyemedim. O aileden biri ve aile ne olursa olsun birbiri için her Şeyi yapar."

Suçluluk duygusu beni vurdu, yıkılmakta olan bir binanın ağırlığı altında gömdü, derimi kavurdu ve bu duygu çökerken kemiklerimi kırdı. Mateo'nun omzumdaki eli beni yere indirdi, geri   kti.

"Babanın bilgisayarında   ok   ey var," dedi Mateo, bakışlarını Eliza'ya   evirerek. "Kişisel dosyalar iş dosyalarıyla karışık. Dosyalama sistemi... hiç yok."

Eliza sessizce kıkırdadı. "Kulağı babam gibi geliyor."

"Bırak yardım edeyim. İzin verin bunları ayıklayayım ve bir düzene sokayım. Bana bir gün verin, ben de size bir başlangıç noktası vereyim. Burada daha fazla hazine saklı olabilir."

O zaman ayağı kalktı ve ben ona gitmek, sarılmak, gözyaşlarını dindirmek istedim. Ama Mateo'nun dikkatli bakışları altında içimdeki her   ey uzaklaşmamı söylüyordu. Bir uzlaşma olarak, bir elimi sırtına koydum, onu masaya ve oradaki kağıt yığınlarına doğıu ittim.

Mateo'nun Charlie'nin bilgisayarında sözünü ettiğı dosyalama sistemi, masasının içinde bulduklarımıza benziyordu. Pastel boyayla kalın kağıtlar ve renkli kalemlele   izilmiş resimler sözleşmelerin, maaş bordrosu kayıtlarının ve diğıer iş kağıtlarının arasına rastgele serpiştirilmişti. Her resmin üzerinde Eliza'nın adı, yaşı ve   izildiğı tarih yazılıydı. Görünüşe bakılırsa adam her   eyi saklıyordu, kızının   izdiğı sanat eserleri de kendi eserleri kadar önemliydi.

Bir gözüm saatte, bir gözüm sandalyesinde oturan Eliza'daydı. Bacak bacak üstüne atmış, siyah eteğı krem rengi tenini zevkle örtüyordu. O lanet   iller beni en az kaleminin ucuna sarılmış dudakları kadar cezbediyordu. Gelen bir mesajın zil sesi düşüncelerimin gittiğı yerden uzaklaşmamı sağıladı. Mesajı yanımdaki masadan aldım ve bir sevinç çığılığı attım.

"Ne var?" diye sordu ve dudaklarımı   ekiştiren gülümsemeyi kontrol altına aldım. "  le yemeğı."

"  le yemeğı mi?" Mateo bilgisayar monitörüne döndü, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı.

"Sipariş verdim. Hemen döneceğim." Onları orada bırakıp odadan çıktım ve Mateo beni kolumu   ekiştirirken yakaladığından beri ilk kez derin bir nefes aldım. Merdivenlerin tepesinden, teslimat ı kızın  n masada durduğunu görebiliyordum,   ok ince beyaz bir atletin üzerine   ok büyük siyah bir kap şon açıktı, s tyeninin kırmızı kumaşı görünüyordu. Dizleri ve kalçaları yırtık siyah kot pantolonu, arkaya taranmış altın sarısı saçlarını tutan sıkı topuzuyla uyumsuzdu.

Merdivenlerden inerken kadın bir keş gibi kıpırdandı ama ben yaklaşırken teni ve gözleri berraktı. Cebimden biraz para çıkardım ve daha önce üzerine bir şeyler karaladığım sarı yapışkanlı notu kadının eline tutuşturdum.

Elizabeth Dawn Westbrook.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, sesinin tınısı Tennessee viskisi kadar yumuşaktı.

Başımı sallayarak uzattığı elindeki sandviç poşetini aldım. "Şimdilik."

Dudakları kıpırdadı. "Daha sonra hâlâ aç olursan, geç saatlere kadar açığız." "Harika. Daha fazla sipariş vereceğimden emin olabilirsin."

Topuklarının üzerinde döndü, giderken siyah savaş botları fayans zemine çarpıyordu. Resepsiyondaki Vera'ya başımı salladım ve elimdeki çantayı havaya kaldırdım. "İlginç teslimatçılar ama şehirdeki en iyi sandviçler."

Kadın çantanın üzerinde sandviç dükkanının adını görünce rahatladı ve anlayışlı bir tavır takındı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, Bay Jet. Sizin için sipariş vermekten mutluluk duyarım."

"Bunu aklımda tutacağım."

Üst katta Mateo ve Eliza kıpırdamamışlardı bile. Onlara sandviçlerini uzattım ve Eliza ilk ısırığını aldığı anda kaslarımdaki sertliğin yerini sıcaklığın aldığını hissettim. Gözleri geri döndü ve küçük bir inilti çıkardı, sanki şimdiye kadar yediği en iyi şeymiş gibi çiğniyordu. Dudaklarını yalayışı, sonra başparmağında biriken sosu yalayışı...

Mateo hafif bir öksürükle boğazını temizledi ve bu bana aklımdaki cazibeyi uzaklaştırmam gerektiğini hatırlattı. Onu bu şekilde düşünmemek, ona yapmak istediğim şeyleri düşünmemek. Şüphelerimi, hepsini hatırlamalı ve çürütülene ya da doğrulanana kadar onlara gerçekmiş gibi davranmalıydım.

Öğleden sonra boyunca kâğıt yığınları yer değiştirdi ve akşam olup da bulutlar ufku kararttığında ve altımızdaki ofisten gelen sesler personel çıktıkça yükselip alçaldığında geriye çok az şey kalmıştı. Eliza küçük bir iç çekerek, ayıklamakta olduğu son yığını da kenara itti. Başını masanın üzerine düşürdü, kollarıyla yastıkladı.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı tahtaya. "Sadece uyumak istiyorum."

Önce sen yemelisin. Yapmam gereken en son şeyin bu olduğunu bildiğim halde onu şımartmamak için dilimi ısırarak dudaklarımdaki karşılığı geri çektim.

Mateo masadan kalktı ve çantasını yerden almadan önce uzun bacaklarını uzattı.

"Eve, karımın yanına gitsem iyi olacak. Eliza," dedi önünde durup elini uzatırken, "seninle tanışmak bir zevkti. Bugün size yardımcı olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Elini sıkarken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Yarın dönecek misin?"

"Yapacak mısın?" Mateo azalan evrak yığını gösterdi. "Bana çoğunlukla bitirmişsiniz gibi geldi."

Omuz silkti ve odanın etrafına baktı. Gözleri üzerime düşmedi.

"Eminim yapacak daha çok şey vardır. Burada ne yaptığım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

Adam elini cebine atarak neon turuncu bir kâğıt parçası çıkardı ve kadına uzattı.

"Jingle Bell Rock?"

"Babanın şifresi."

Eliza'nın gözleri büyüdü ve eliyle bir çılgılık yakaladı. Kâğıt parçasını titreyen parmaklarından çekip aldım ve ne yazdığını görmek için ters çevirdim.

J!ng!eB3llR0ck.

"Bu onun en sevdiği şarkıydı," diye fısıldadı Eliza, akmayan gözyaşlarını kırıştırarak. "Her zaman söylerdi, yazın ortasında bile. Sen nereden biliyorsun?"

Kâğıdı Eliza'nın önündeki masaya koyarken Mateo omuz silkti; kâğıdı benden almayacaktı. "Parolaların genellikle bir anlamı vardır. Kişisel bir şeydir. Jet bana Bay Jingles'tan bahsetti ve... Küçük bir araştırmadan sonra annenin kızlık soyadını öğrendim."

"Bell."

"Oradan sonrası sadece bir tahmindir." Mateo sakalını kaşıdı. "Şey, bu ve yıllar önce yazdığım bir şifre kırma yazılımı."

"Teşekkür ederim," dedi Eliza, ayağa kalkıp Mateo'ya sarıldı. Ben de ayağa kalktım ve onun bırakmasını beklerken bir yığın kâğıdı ittim.

"Teşekkür ederim kardeşim," dedim arkadaşına elini sıkıp onu kucaklarken.

"Lafı bile olmaz," dedi, sonra da güldü. "Yani, kelimenin tam anlamıyla. Queenie öğrenirse beni öldürür. Yabancı gibi davranma. Yakında konuşuruz."

Mateo kendini dışarı attıktan sonra, Eliza'nın çekmecelerden çıkardığımız kâğıt yığınlarını kaldırmasına yardım ettim. Ceketimi tekrar giyip çantasını eline vererek merdivenlerden inip ofis kapısından çıkmasına, binadan geçip kapalı otoparktaki arabama gitmesine rehberlik ettim.

Söylemek istediğim hiçbir kelime dilimden düşmüyordu. Dudaklarımın kenarını yokladım, beni yutan sırlar ve yalanlar ağını silmeye çalıştım.

Bu bana aitti.

Beni ben yapan buydu.

Eliza yan pencereden dışarı baktı. Gölgeler yüzünde dans ediyor, tenini karartıyor, aramızdaki mesafeyi ölçülemez, aşılamaz bir uçurum gibi hissettiriyordu. Binasına vardığımızda ve onu içeri götürdüğümde onu birden fazla kez dengeledim. Ve bu kadar yakın olmak beni öldürüyordu. Onu dışarı çıkarmam, yiyecek bir şeyler almam, ona istediğim gibi bakmam gerektiğini bilmek. Onu yatağına yatıramayacağımı bilmek beni öldürdü. Yanına sokulamamak, yapmak istediğim her şeyi yapamamak.

Asansörle kapısı arasındaki koridorda yavaşladı. Bana ihtiyacı olabilir diye yanından ayrılmak istemeyerek yürüyüşüne ayak uydurdum. İşte o yavaş adımlarla ilerlerken gözlerim koridorun sonundaki ışığı yakaladı.

Sıradan bir ışık değil. Kapısının çerçevesinin etrafından kan akıyordu.

Bir elimle Eliza'nın kolunu tutarken, diğer elimle ağzını kapattım, onu duvara doğru itti. Çikolata rengi gözleri parladı, genişledi, altın rengi gözleri tepedeki sarı ışıktaki parladı.

"Sessiz olmanı istiyorum," diye ısrar ettim, ses tonum anlayabileceğini umduğum sert bir fısıltıydı. "Arkamda kalmanı istiyorum ama çok uzakta değil. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Başı titriyordu, vücudu dönmeye çalışıyordu. Kolunu bıraktım ve elim hemen boğazını kavradı.

"Beni dinleyin. Dinle!" Elime bir inilti çarptı ve onu bırakmasam da tutuşumu gevşettim. Tutuşumu onu hareket ettirmek, yüzünü kapının etrafından gelen ışığa çevirmek için kullandım. "Bu sabah kapıyı açık bırakmadık, değil mi?"

Başı tekrar sallandı, bir inilti daha serbest kaldı.

"Sessiz olabilir misin? Dediğimi yapar mısın?"

Başı eğildi, çenesi elimin etli kısmına değdiğinde hafifçe hareket etti. Onu yavaşça bıraktım, dikkatlice önce boynunu bıraktım,

parmaklarımı dudaklarından dikkatlice çekiyorum.

Bakışlarım orada oyalandı, sonra boğazındaki kırmızı izlere kaydı. Tiksintiyle yutkundum, sonra silahımı sırtımdan aldım.

Eliza'nın nefesi kesildi ve ben de ona ters ters baktım. "Bunu nereden buldun?"

"Sessiz ol," diye bağırdım ve o da geri çekildi. Adımlarımı sakinleştirmek için ayaklarımın dış taraflarına basarak kapıya doğru ilerledim. Zeminde olabilecek herhangi bir gıcırtı için önceki geceden hafızamı yokladım. Eliza arkamdaki duvar boyunca kayıyordu ve ona sessizlik istediğimi hatırlatmak için tekrar bağırarak istedim. Yaptığı her hareketi duyabildiğimi söylemek için.

Silahımın namlusuyla kapıyı bir aralık ittim, sonra da içeri girecek kadar açtım. Menteşeler gıcırdadı ve hem sesle hem de Eliza'nın elinin kolumu kavradığını hissederek donakaldım. Tüm eğitimime, beynimdeki tüm mantığa karşı gelmişti ama onu kontrol etmek için başımı çevirdim.

Soluk beyaz yüzünde şişkin gözleri koyu renkti. Beni tutmayan eli boğazına yapışmış, orada bıraktığım kırmızı izleri kapatıyordu. Nefesi kesilmişti ama hiç ses çıkarmadı.

"Yakınımda kal," diye fısıldadım.

Onun başını sallamasıyla kapıdan içeri girdim. Hareket etmeden önce yanıma sıkışmasını bekledim. Daire darmadağın edilmişti. Mutfak masası yan yatmış, kanepenin sırt üstü yatmış, loveseat baş aşağı duruyordu. Bulaşıklar dolaplardan çıkarılmış, kırılmış ve odaya saçılmıştı. Gözlerimi Eliza'ya kilitledim. Önce göğsünü, sonra yeri işaret ettim, sonra da ağzımdan "Kal," sözcüğünü çıkardım.

Yerde neredeyse bir santimlik boş alan vardı ve odanın içinde ilerledim, silahım görüş alanımda hareket ediyordu, hareket eden her şeyi vurmaya hazırdım.

Yatak odasına gittim ve aynı şeyi buldum. Dolabın kapısı açıktı, odanın kendisi boştu. Her giysi, her ayakkabı ve çanta içeriden çıkarılmış ve yatağın üzerine serpilmişti. Lambalar devrilmiş, şifonyerlerin çekmeceleri çıkarılmıştı. Köşedeki küçük kitaplıktaki kitaplar paramparça edilmiş, sayfaları buruşturulup top haline getirilmiş ve yere bırakılmıştı.

Küçük dairesinin son odası olan banyo da aynı görünüyordu: ne bir canlı, ne de yıkımın bir anlamı vardı. Silahımı sırtımdaki kılıfa sokarak Eliza'nın yanına koştum. Beyaz yüz, geniş gözler,

Tüm vücudunun titremesiyle bana seslendiler. Onu almam, tutmam ve güvende tutmam için yalvardılar.

"Eliza," diye mırıldandım kollarıma düştüğünde yüzünün tenine karşı. "Şşş, her şey yoluna girecek."

Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu, sanki daha önceki emrim hala aklıdaymış gibi. Onu kaldırdım, kollarıma aldım. Onu mutfak tezgahına taşıdım, giderken kırık tabakların üzerine bastım. Ayağımla taburelerden birini yerden kaldırdım ve onu hiç bırakmadan düzeltiltim. Sadece o yerleştğinde tutuşumu gevşettim. Ama kız, bırakmıyordu.

"NE YAPACAKSIN?" Santini, D'Angelo Sendikası ile bağlantılı bir polis olan Billy Rinaldi'nin nihayet ekibiyle birlikte Eliza'nın dairesinden ayrılmasının ardından sordu.

Bakışlarım yerdeki dağınıklık üzerinde gezinirken kanepede dizlerine sarılmış kızla karşılaştı. Gözleri babasının küllerini süpürdüğüm ve vazoya geri koyduğum yere dikilmişti. Yanına gittim, onu her sıkıntılı gördüğümde beni çeken görünmeyen bir güç tarafından oraya çekildim. İstemesem de ona dokundum. Bir elimi sırtına koydum, parmaklarım kırmızı dalgalarına dolandı.

"Eliza," diye yalvardım, elimi omurgasında gezdirerek. Boynuna ulaştığımda gözlerini kırpıştırarak bana çevirdi. Kolları gevşedi, vücudu eğildi ve ben ne olduğunu anlayamadan bir şekilde göğsüme yaslandı. Bir eli kalçama düştü ve ben de onu tuttum.

"Brooke'u arayabilir misin?" Parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırarak sordum, onu itmek istesem de bana bağlıyordu.

"Onu rahatsız etmek istemiyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "O bunu hak ediyor."

"Neyi hak ediyor?" Santini havladı ve Eliza sıçradı.

Ona bakmak yerine o güzel gözlerini benimkilere dikti. "O ve Eric Bahamalar'dalar. Hafta sonuna kadar eve dönmeyecekler."

Sonra başka tarafa baktı. Santini'nin sert bakışlarını yakalayınca çenesini eğerek kendini düzeltilti. Elini benimkinden çekti. Parmaklarım

Saçları birbirine dolanmıştı ama doğrulup benden uzaklaşırken kafa derisinden koparılan tellere tepki vermedi.

"Anahtarım var," dedi eteğini kalçalarından aşağı doğru düzelterek. "Orada kalabilirim. Aldırmazlar."

Eliza kanepeden kalktı, kırık tabakların ve parçalanmış mutfak sandalyelerinin ayaklarının üzerinden geçerek Santini'nin etrafından dolaştı ve odasına doğru ilerledi.

"Eliza." Elini tuttum ve çenesini kaldırarak bana doğru döndü. "Orada tek başına kalamazsın. Güvenli değil."

"Kapıcıları var."

"Sen de öyle." Ellerimi kırık ön kapıya doğru savururken sesim sertti. "Bunun sana ne faydası olduğunu gördün mü?"

"Başka seçeneğim yok." Sadece bir fısıltıydı ve artçı bir şok gibi titriyordu. "Gidecek başka yerim yok. Yapamam... Babamın yanına gidemem."

Hayır.

Hayır, yalnız bırakılamazdı.

İçimde beslediğim şüpheler alevlendi. Artçı şok beni vurdu, duvarlar yıkılmaya başladığında içimde bir şeyler titriyordu.

"Hayır," dedim, onu kendime doğru sürükledim, ellerim kaskatı kesilmiş sırtını kucaklıyordu. Teni buz gibiydi ve gözlerimi kapattığımda gördüğüm ölü bedenleri kolayca gözümün önüne getirebiliyordum. Onun beni rahatsız eden o anılardan biri olmasına izin veremezdim. Eliza'nın beni rahatsız eden karanlığın kurbanı olmasına izin veremezdim.

"Hayır," dedim ona tekrar, sesim daha sessiz, yatıştırıcı, kırıklarla konuşmayı öğrendiğim gibi. "Benimle eve geleceksin."

Santini oflayıp pufladı ve bana bir *bakış attı*. Bildiğim bir bakış, sorgulayan, kısık gözler ve kalkık bir kaş. Başımı salladım. Eliza'yı kollarıma daha sıkı sar d ı m .

"Benimle kalacaksın."

T İÇİMDE HİÇBİR ŞEY KALMAMIŞTI. Tükenmiştim. Tükenmiştim. Nathan'dan ayrıldığımdan beri hiç olmadığım kadar düşmüştüm.

Ailem gitmişti.

Güvenliğim şüpheli.

Karanlıktaki tek ışık yanıp sönüyordu.

Jet beni elimden tutup dairesine ve boş odasına sürüklediğinde bunu fark etmedim bile. Beni içeri kapatmadan önce elime tutuşturduğu çok büyük tişört ve eşofman altını fark etmedim bile. Dolapların olduğu duvardan çıkardığı Murphy yatağın üzerine düştüm ve bacaklarımı göğsüme doğru kaldırarak kendimi bir top haline getirdim.

En iyi arkadaşım ve sırdaşım Brooke'a ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun her zaman arkamı kollayan b a b a m a ihtiyacım vardı.

Hayatımı yeniden yaşamaya ihtiyacım vardı. Zamanda geriye gitmek, tek bir seçimi değiştirmek, böylece yaşamam gereken hayatı yaşayabilmek için bir şans.

Bu olmaz.

Bir kabuk gibiydim, içim bomboştu, devam etmek için içimde hiçbir umut kalmamıştı.

Ne kadar sürdüğünden emin olamasam da uyuyakalmış olmalıyım. Diğer odadan hem sessiz hem de sessiz olmayan sesler geliyordu. Jet'in derin sesi gürlüyordu, dört gözle beklediğim bu rahatlatıcı ses. Bu sesin genellikle o patlamadan önce geldiğini bilirdim.

Orada sarmalanmış anılar vardı. Emin olmadığım şeyler. Sadece hayal mi kuruyordum, geçmişimi yeni tanıştığım bu adama mı yansıtıyordum? Elbette ondan hoşlanıyordum. İkimizden bir şeyler çıkacağını hayal etmiştim. Nasıl hayal edemezdim ki? Yakışıklıydı. Tatlı, nazik ve şefkatli olabilirdi. O yakınımdayken kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyordu.

Oysa bu daha önce de başıma gelmişti ve bakın ne oldu.

Ellerimi göğsümde birleştirdim ama bir şeye takıldım. Battaniye. Doğrudum ve karanlığa göz kırptım, sadece kapının altından sızan ışığı ve tavandaki duman alarmından yanıp sönen kırmızı ışığı buldum. Çırpınarak battanileri vücudumdan ittim, ellerimi göğsümde gezdirdim. O sabah giydiğim bluz ve eteği giymemişim. Onun yerine Jet'in tişörtüyle yüzüyordum, eşofmanları da bağlıydı.

belime sarıldı. Kuru dudaklarımda bir gülümseme belirdi, sonra nedenini merak ettiğimde yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Beni değiştirmiş miydi? Beni yatağa mı attı? Yoksa bu kadar basit bir eylemi hatırlayamayacak kadar uzaklaşmış mıydım? Kalkıp ona gitmeyi düşündüm. Kafamda dönüp duran soruları ona sormayı. Ama sonra nasıl tepki vereceğini merak ettim. Evde başka biri varken, ben onun çok büyük kıyafetlerini giymiş, odamdan çıkmıştım.

Nathan beni azarlardı. Ama Jet öyle birine benzemiyordu. Sırf arkadaşı beni çirkin kıyafetler içinde gördü diye böyle bir tepki vereceğini düşünemezdim.

Arkadaşı Santini beni en kötü halimde görmüştü. Ama adam neredeyse Jet kadar yakışıklı olmasına rağmen bana o şekilde bakmamıştı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ruh halim pek de iyi değildi.

Yataktan kalkıp kapıya gittim ve bir aralık açtım. İyi yağlanmış menteşeler üzerinde kayıyordu ve koridora göz attım, sonra orada kimseyi bulamayınca daha da ileri gittim. Daire olabildiğince moderndi, yerler koyu gri fayans kaplıydı, mutfak tezgahı adanın kenarlarından bir şelale gibi dökülen beyaz granitten yapılmıştı. Gümüş sarkıt lambalar adanın üzerinde asılıydı, ışık oturma odasını görebileceğim kadar aydınlatıyordu.

Jet beyaz deri koltuğa oturdu, dirseklerini dizlerine dayarken başını omuzlarından sarkıttı. Yalnız değildi. Ona yakın bir yerde, kanepayla kapı arasında, üzerinde kırmızı bir elbiseden başka bir şey olmayan bir kadın duruyordu. Altın sarısı saçları ışıktaki parlıyordu, topuzu o kadar sıkıydı ki kaşlarını yukarı çekmiş gibiydi. Ayağındaki siyah savaş botları olmasa onu bir fahişe sanabilirdim.

"Buna inanmak istemiyorum ama inkâr da edemiyorum."

"Özür dilerim," dedi kadın, eli hafifçe adamın omzuna indi. "Keşke yanılıyor olsaydınız ama bu doğru."

Avucunu yüzünde gezdirdi. "Ne yapacağım ben?"

Mutfaktan sızan loş ışıktaki yüzü buruştu. Onun yanında diz çöktü ve elini tuttu. "Sanırım ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Karnım guruldadı ve başımı kapıdan içeri geri çektim. Yeterli olmadığını bilmeliydim. Nathan bana bunu her gün hatırlatmış, onu yatağımızda başka biriyle bulduğumda bunu kanıtlamıştı. Bir sarışın, tıpkı Jet'in elini tutan gibi.

Ben bir hiçtim.

Tıpkı Nathan'ın bana her zaman söylediği gibi.

"ELIZA." Derin, gürleyen bir ses beni ağır uykumdan uyandırdı. Yatağa sürünerek girdikten sonra dönüp durmuştum ve etrafımdaki battaniyeler o kadar sıkı sarılmıştı ki hareket etmekte zorlanıyordum. Yüzümü itildiği yastıktan kaldırdığımda kendi saçlarımdan oluşan bir perdeyle karşılaştım. Sessiz bir kıkırdama duyuldu, bir parmak uzandı ve perdeyi gözlerimden süpürdü. "Günaydın uykucu."

"Jet." Odada olduğumu hatırlamadığım pencereden içeri süzülen güneş ışığında gözlerimi kırptım. Ağır siyah perdeler açılmıştı ve ben gözlerimi sıkarak ışığı engellemeye çalıştım. "Burası neden bu kadar aydınlık?"

Yine o kıkırdama. Bir parmak enseme gezindi, bir el omzuma yerleşti. "Neredeyse öğlen oldu."

Dehşet beni vurdu. Çırpınarak ayağa kalktım, battaniyelerin sıkı tutuşuna karşı mücadele ederken yatağa düştüm, sonra elim yatağın kenarından kayınca neredeyse yere düşüyordum.

"Özür dilerim!"

"Hey, hey." Jet beni yakaladı ve göğsüne çekti. "Neyin var?"

Başım sallansa da vücudum dondu. "Özür dilerim. Uyumak istememiştim." Gerildim, başımın arkasına inecek bir darbeyi bekliyordum. Yolda olduğunu bildiğim dil darbesini bekliyordum. Jet'in vücudu benimkinin altında hareket etti ve ağlamak istedim.

Ama beni kendisinden uzaklaştırmak ya da beklediğim gibi vurmak yerine... Beni *sarstı*. Kulağıma her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bir yumruğun sert darbesi ya da bir elin sırtının sert vuruşu yerine, Jet'in elleri beni kucakladı ve gömleğinin çok geniş boynu tarafından çıplak bırakılan deriye küçük daireler çizdi.

"Başın belada değil," dedi, sesi yüzümün yan tarafına karşı yumuşaktı. "Kimse sana zarar vermeyecek."

Dudakları tenime dokundu, sanki rahatlamamı istiyormuş gibi şakağımda durdu. Jet beni saran elini gevşeterek geri çekilmeme izin verdi. Gözlerinin gümüş rengi karanlıktı ama nefret ya da tiksintiyle gölgelenmemişti.

"Neden bu kadar uzun süre uyumama izin verdin?" Sesimin titremesinden nefret ediyordum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordum.

"Zor birkaç gün geçirdin," dedi dişleri dudağını ısırmadan önce. "Biraz dinlenmeni istedim. Buna ihtiyacın olmalı. Benim de vardı." Omuz silktilti ve başını öne eğdi. "Kanepede uyuyakalmışım. Uyandığımda sen hâlâ uyanmamıştın. Bütün gün uyumanı istemedim."

Sadece yarısı. Yarısı gitmişti. Kahvaltı ve kahve yapılmamıştı. Her zaman olduğu gibi bir felaket olacağı kesin olsa da akşam yemeğini masaya koymam gerekiyordu. Hafta sonuydu. Çamaşır vardı. Bulaşıklar. Nathan kulüpten gelmeden önce temizlenmesi gereken bir ev. Ve eğer yapmazsam.

Hayır. Başımı salladım. Nathan burada değildi. Onu terk etmiştim, birlikte kurduğumuz hayatı, benden yaşamamı beklediği hayatı terk etmiştim.

Jet'in evindeydim. Jet'in *yatağında*.

Ateş yanaklarımı sardı ve gömleğimin yakasına yapıştı. Yakışıklı adama bakmaya kendimi zorlukla ikna edebildim. Boğazında küçük bir uğultu yankılandı ve kendimi yukarı bakmaya zorladım. Derisinin altından kayan adam elmasına baktım. Dilinin ağzının köşesini dürtüşüne, beni sadece kitaplarda okuduğum şeylerle baştan çıkarışına.

"Sana bir şey getirdim."

"Ne?" Dikkatim bir anda yükseldi. Jet ayağa kalktı, koridordan bir avuç plastik ve kâğıt torba aldı. Bir giysi torbasının askısını duvarda asılı tuhaf gümüş çubuğun üzerine sarkıttı, sonra diğer torbaları yatağa indirdi. Etiketleri okudum, plastiği, sert kâğıdı ve ipeksi kurdele saplarını parmakladım.

Dolce & Gabbana. Kate Spade. Louis Vuitton. Chanel. Asılı çantada "Gucci" yazıyordu. "Versace" yazan bir çanta aldım ve çeşitli ipek ve danteller buldum.

"Nedir bu?"

Jet cevap verirken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sadece bir gün önce Mateo'ya gösterdiği gibi boş bir levha. "Eşyaların, Eliza. Dairen."

O zaman vurdu beni. Ne bir yumruk, ne bir el, sadece her şeyin gittiğinin farkına vardım. Polisler evimi arattılar ve çalınan bir şey olup olmadığını söylemem için ısrar ettiler. Ama bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Kırılabilir her eşya kırıldığında, giysilerimin her dikişi ikiye bölündüğünde mi? Şampuanım ve saç kremim kesilerek açılmış ve etrafa saçılmıştı.

Banyoda diş macunu kabı yarılmış ve mavi macun yere bulaşmıştı.

Önemli eşyalarım -annemden kalan mücevherler, tüm kişisel evraklarım- babamın kasasında kilitliydi. Kaybolan bir şey varsa bile, bunu söylemek zordu. Vandallar, Nathan'dan ayrıldıktan sonra kendime aldığım kübik zirkon küpeleri, babamın gözetiminde olmayan son pırlantayı da kaybettiğimde çalmışlar mıydı? Yoksa ortalığa atılmış, parçalanmış giysi yığınları ve yırtık pırtık çantalar arasında mı saklanmışlardı?

Jet elime uzandı. İpeksi külotu elimden aldı ve çantaya geri attı. O daha konuşmadan başımı salladım ve kekeleyerek, "Sen... Bunu bana sen mi aldın?" dedim.

Daha önce duyguların var olmadığı yerde birden panik başladı. Jet'in gözleri büyüdü, konuşmaya çalışırken ağzı sanki donmuş gibi kilitlendi. Elimi tutuşu sıkılaştı, sıkması beni gülümsetti.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi görünce gözlerini kırptırdı. Sonra dili dışarı çıktı ve bir kez daha dürttü. "Bu iyi mi?" diye sordu, sanki cevabımı bilmekten korkuyormuş gibi. Sonra aceleyle devam etti. "Sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyin yoktu. Bir şeylere sahip olmanı istedim. Kendine ait. Bu senindi."

Belli belirsiz bir panik duygusu ön plana çıkmaya başladı ve Jet'in elini tuttum. "Beni burada mı bıraktın? Yalnız mı?"

"Ne? Hayır!" Adam yaklaştı, sonra dondu kaldı. Geri çekildi. Boştaki elinin boğumu alnına sürdü. "Sana onları getirmesi için birini gönderdim."

"Santini mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Jet ofladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hayır, Santini değıl. O... bir kadındı. Bir arkadaş."

Bir kadın. Kırmızı ipek giymiş ve savaş botları giymiş biri miydi? Yoksa bu bir rüya mıydı?

Elimi kaldırdım ve çantalardan birine doğıru ilerledim. "Ve sen onların sığmasını mı bekliyorsun? Bunlar"- D&G çantasının içine uzandım- "blue jean?"

Üniversitedeki ilk dönemimden beri blue jean giymemiştim. Daha önce hiç bunlar gibi yıpranmış, tereyağı yumuşaklığında, paçalarında delikler olan bir şey giymemiştim. Nathan buna izin vermemişti. Bana bunun fahişeler ve evsizler için olduğunu söylemişti, kolundaki kadın için değıl. Ben ofladım, Jet de yüzünü buruşturdu.

"Sığmaları gerekir. Harap olmuş kıyafetlerinden bazılarının bedenlerini aldım. Eğer uymazlarsa, sana başka bir şey alırım. Sen söyle, senin olsun."

Kararsızlık beni boğuyordu. Daha önce hiç özgür bırakılmamıştım. Son iki yıldır basit stiller ve ödünç alınmış kıyafetlerle yaşıyordum. Dolabımdaki tek yeni şey bana babam tarafından verilmişti.

"Üzgün müsün?" Jet elini benimkinden kurtardı ve ayağa kalkıp volta atarken çenesini ovuşturdu. "Tanrım. Hay sikeyim. Ne yaptım ben?"

"Jet." Battaniyeden sıyrılıp yanına koştum, bir elimle kolunu kavrarken diğer elimle neredeyse belimden düşecek olan eşofmanımı tuttum. "Sorun yok, üzgün değilim. Sadece şaşırdım. Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

"Kimse yok mu?" Gözlerinin gümüş çeliğinde öfke, parlak ve tehlikeli bir şekilde yanıyordu. İçimdeki her şey kaçmamı, küçülmemi, bir topun içine kıvrılıp başımı korumamı söylüyordu. Ama bilincimin küçük bir ipi beynimin arkasını çekiştirdi ve omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım.

Sonra elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Senden başka hiç kimse."

Ben ona dokunamadan geri çekildi ve i ç i n d e k i bir şey tekrar değişti.

"Neden giyinmiyorsun?" dedi ve elimi yanağına ulaşmadan yakaladı.

"Bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Sonra çıktı, kapıya doğru döndü ve koridora adım atarken ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

MUTSUZLUĞUMUN BİR ARKADAŞA İHTİYACI VARDI. Mutfağa adım attığımda, havaya yayılan taze pastırma ve yumurta kokusuyla birlikte Jet'in dudaklarından dökülen bir gülümseme her şeyi affettirdi.

Onu çok kolay affettim. Bu benim kötü bir alışkanlığımdı. Nathan'la bu kadar uzun süre kalmamın nedeni buydu. Kendimi herkesten soyutlamamın ve dolayısıyla şimdi yalnız olmamın nedeni de buydu.

Jet kahvaltı barını işaret etti ve dumanı tüten tabak ve kaseler oraya yerleşti. Pastırma ve yumurtaların yanında kısa bir krep yığını vardı. Barın benim tarafımda bana katıldı, elindeki şurup kavanozunu ve iki yeşil smoothie'yi bırakıp yüksek tabureye oturmama yardım etti.

"Bana kahvaltıda abur cubur mu servis ediyorsun?" Sesimde hafif bir kahkaha ile azarladım.

"Sağlıklı yiyecekler," diye karşılık verdi zahmetsizce kendi sandalyesine kayarken. "Gerçek akçaağaç şuruplu karabuğdaylı krepler ve yeşil smoothie'ler. Bazen günü atlatmak için biraz tatlılığa ihtiyaç duyarsınız."

"Yeşil smoothie." Burnumu kırıştırdım. "O da ne? Ispanak ve lahana mı?"

"Denemeden eleştirme." Bir bardağı bana doğru itti ve kendi bardağından uzun bir yudum aldı. Üst dudağına yapışmış küçük yeşil bıyığı yalayarak temizledi. "Tadı güzel."

"İyi ama harika değil mi?" Nefesimi tuttum, berbat görünen içkiyi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

"Elma, ananas, kivi, muz ve mango," dedi Jet, bu tatların her biri sırayla bana çarparken. Lahana ve ıspanak ve içeceği bu kadar canlı yeşil yapmak için feda ettiği diğer bitki yaşamı fark edilmiyordu.

Bir yudum daha almadan önce "Güzel," diye kabul ettim. Sonra da "Biraz portakal suyu iyi giderdi" diye takıldım.

"Tarifimin arkasındayım." İkimiz için birkaç krep tabaklamakla meşguldü, sonra tabağına biraz yumurta koydu. Kavanozu bana uzatmadan önce krepinin üzerine bir miktar şurup döktü. "Sen de ister misin?"

Başımı sallayarak ona doğru uzandım, o dökmek için uzanırken eline çarptım. Orada durakladık, ellerimiz birbirine değdi, gözlerimiz kilitlendi. Aramızda bir şey cızırdadı, tavadaki pastırma yağı gibi. Bakışlarımı indirdim ve şurubu elinden aldım.

Oraya gitmeye hazır değildim. Güzel bir bakıştan sonra onun davranışlarını halının altına süpürdüğüm bir yere. Bunu daha önce de yapmıştım ve bir daha yapmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Jet bir konuda haklıydı: kahvaltının tatlılığına ihtiyaç vardı. Krepleri mideye indirdim, aklım annemin bize kahvaltı hazırladığı ve sırayla Bay Jingles'ı uzaklaştırdığımız soğuk kış sabahlarının anılarındaydı. Çocukken yaptığım gibi ikinci kez istemek istedim ama yaptığı yumurta ve pastırmayı yemekle yetindim.

"Tanrım," diye soludum, bir elimle ağzımı tutarak o güne kadar tattığım en lezzetli çırpılmış yumurtaların ağzımdan dökülmesini engellemeye çalışıyordum. Diğer elim Jet'e uzandı, avucum onun dizini sıyırdı. "Bu inanılmaz! Ne yaptın sen-"

Bir anda sandalyesinin diğerk tarafında duruyordu, elinde smoothie bardağı vardı. Yemin ederim, göğsünün kabardığını gördüm. Yüz hatlarından bir şey geçti.

"Haklısın," dedi hamile bir sessizlikten sonra. "Biraz portakal suyu iyi giderdi."

Nathan da bana bir şeyler aldı, telafi etmek için.

Jet'in buzdolabına gidişini izlerken bu düşünce göz kapaklarımın ardında bir nabız gibi titreşti. Kapısı açık duruyordu, içerideki beyaz ışık yüzündeki karanlık ifadeyi aydınlatıyordu. Göğsü yükseldi. Tutuldu. Yavaş yavaş düşmeye, omuzları da onunla birlikte düşene kadar sönmeye başladı, başı kapıdaki eline dayanana kadar öne eğildi.

Belirsizlik üzerime çöktü. Yakın bir tehlike yoktu, o odanın karşısında dururken olmazdı. "Jet?"

Başını kaldırdı, zoraki gülümsediğı belli olan yüzü neredeyse çatlayacaktı. "Hepsi bitti." Sesi sert ve çiğ çıkmıştı, göğsümün derinliklerindeki bir şeyi çekiştiriyordu.

Nathan bana hiç öyle bakmamıştı.

Barın öbür ucundan Jet boş tabağına uzandı. Bana bakmadan önce yıkadı ve kuruladı. "Hepsi bitti mi?"

Bir duygu seli iştahımı kaçırdı. Yarısı yenmiş yumurta tabağını ona doğru ittim ve kaşlarını çatığında irkildim.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, gözleri tabağın üzerinde yıkanan suda. Başını kaldırıp bana baktı, sonra bakışları tekrar ellerine kaydı. "İstersen işe geri dönebiliriz. Daha fazla dosya tararız."

"Yapabiliriz."

Jet ellerini bir havluya sildi. "Senin dairene gidebiliriz. Temizlenmene yardım ederim." O bulaşıkları yerleştirmekle meşgulken kaşlarım çatıldı. "Ya da başka bir şey yapabiliriz."

Onu nasıl okuyacağımdan emin değildim. Önce sıcak, sonra soğuktu. Bir var, bir yok. Beni korkutan bir öfke, ardından bir danışmanıniki kadar yatıştırıcı bir ses buldum. Beni meraklandığı kadar korkutuyordu da, gerçi aynı şey onun geri kalanı için de söylenebilirdi. Bir anda karanlık ve tehlikeli hale gelen göz kamaştırıcı gümüş gözler. Isıran bir tutuşa sahip nazik eller. Ve vücudu...

Aman Tanrım. Isı yanaklarıma yükseldi.

Dün onu giyinirken yakaladığımda kaçmamış ya da kendini korumaya almamıştı. Takım elbise ve gömlek giymişti, bu gömlekler onu o kadar iyi sarıyordu ki

hayal gücüne bıraktı. Çıplak göğsünün ve kaslı omuzlarının her ayrıntısını, her dalgalanmasını ve çıkıntısını hatırlamaya çalışarak hayal gücümün coşmasına neden oldu.

"Eliza." Bu seferki ikna edici bir sestti, uzaklara daldıktan sonra beklediğim acı bir ses değil. Jet adanın karşısında duruyordu, elleri beyaz graniti kavıyor, tişörtünün V'si göğsüne serpilmiş tüyleri gösterecek kadar aşağıya iniyordu. "Ne istiyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı geriye doğru salladım. Bana sabırla baktı ama gözleri geçen her saniye daha da karardı. Omuz silktilim. "Sen ne istersen o olur."

Kaşları çatıldı. Sanki kararsızlık onu da yutmuş gibi tezgâhta sallandı. İleri, geri. Önce sağa, sonra sola hafifçe kaydı. Tezgâhı bırakıp bana doğru gelmeden önce göğsü derin bir nefesle inip kalktı.

Ellerimi avuçlarının içine aldı. Bakışlarından saklanmak istedim. Yatıştırıcı bir sesle beni dürtükledi, "Ne istiyorsun Eliza? Bu senin seçimin."

Bu senin seçimin.

Bunlar Nathan'ın ağzından hiç duymadığım sözlerdi.

Odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Ne yapmak istiyordum *ki*? Zaten iki günümü babamın ofisinde kilitli geçirmiştim ve beynim bu görev yüzünden hâlâ kızarmıştı. Biraz kestirmek fena olmazdı ama Jet'in kızmasını da istemiyordum. Dairem... hayır, oraya geri dönmek istemiyordum. En azından şimdilik.

Babamın dairesi mi?

Gerçekten istediğim bu değildi. Babamın ölümünü düşünmediğim bir gün rüya gibi geliyordu. Belki Jet ve benim konuşabileceğimiz bir gün. Birbirimizi tanımak için, arkadaş olmaktan başka bir neden olmasa bile. Bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım olduğunda yanımda olacak, benim de yardım edebileceğim biri.

Ama o bir arkadaş değildi. Değil miydi?

"İsterdim ki..." Yutkundum ve gülümsemeye zorladım. "Sanırım babamın dairesine gitmek istiyorum."

Jet gözlerimin içine bakmadı. Bunun yerine yanağımdaki bir noktayı izledi. O anda başka bir yerde, başka biriyle olmak istediği hissine kapıldım. Ellerimi bıraktı ve geri çekildi. "Gidelim mi?"

K OSTA, yardımınıza ihtiyacım var.

Omuzlarıma ağır bir yük çökmüştü. Uzun zamandan beri ilk kez kendimi boyumu aşmış hissediyordum. Duygusal yaralar çok derindi ve üstesinden gelinmesi çok zordu ve ben onunkilerin üstesinden gelebilecek kapasitede hissetmiyordum.

Dünyam çökmeye devam ederken değil.

Arkadaşım Kosta Novak'a ihtiyacım vardı. Böyle şeylerde o profesyoneldi. İki ayağı da uçurumun kenarında olsa bile bir insanı tek başına konuşarak uçurumun kenarından indirebilen bir adamdı.

Ama Kosta gitmişti. Geçtiğimiz beş ay içinde öldü. Ve onun kaybı bugün beni ilk öğrendiğim zamankinden daha çok etkiledi.

Kendimi düzeltemezken onu nasıl düzeltebilirdim?

Kosta aklımdayken, onun yapacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Eliza'ya zaman verdim. Onu rahat bıraktım. Nazik gülümsemeler ve içimdeki her şey bunu hızlandırmak için yalvarsa da toplayabildiğim kadar sabır.

O, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti. Eğer ondan uzaklaşmazsam, yıkımım ve çöküşüm olacaktı.

Kosta, babasının evini ziyaret ettiğinde onun yanında durur, ona sessizce destek verir, kafasında olup biten diğer her şeyle birlikte büyük kederini işlerken duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olurdu.

"Güvensizliklerin sana ait değil," diye fısıldadı Kosta'nın sesi zihnime. "Onlar oraya başka biri tarafından yerleştirildi. Bu onların seni dize getirme, parmaklarının altında tutma yöntemi. Güçlerini senin acından alıyorlar ve bunun üstesinden gelmenin tek yolu bu güvensizlikleri kendi güvensizliğin haline getirmek."

Kosta'nın bilgeliğini Eliza ile paylaşmak istedim. Kosta'nın sayısız kişiyi iyileştirdiğini gördüğüm gibi onu da iyileştirmek. Ben de Kosta'nın yapacağı şeyi yaptım: Babasının evini ziyaret ederken onun yanında durdum ve ellerimi kendime sakladım.

"Jet." Eliza koridorda, babasının kapısından yirmi adım ötede durdu. Çikolata gözleri altın gibi parlıyordu. Kremsi, çilli teni tadına bakmam için beni çağırıyordu, eli koluma uzandığında bile geri çekilmemeye çalıştım.

"Ne oldu?" Kaslarım kaskatı kesilirken sesim yumuşaktı.

Gözleri koridorun sonundaki bir şeye kilitlenerek uzaklaştı. Bakışlarını bana geri çevirmeyince, endişelenmesine neyin sebep olduğunu görmek için döndüm.

Ve hemen silahıma sarıldım. "Arkama geç."

Yine oluyordu. Babasının dairesinin kapısı kırılarak açılmıştı ve menteşeleri üzerinde eğri büğrü duruyordu, ancak diğer taraftan hiçbir ışık parlamıyordu. Benim söylememe gerek kalmadan Eliza arkama saklandı ve ben sert zeminde sürünerek ilerlerken bana yakın durdu. Silahımın namlusuyla içeriye doğru ilerledim ve bu kez Eliza bana söylenmeden köşeye sinip çömeldi.

Onu yanımda istemem yanlış mıydı? Buraya daha önce hiç girmemiştim, tehlikenin gizlenebileceği yerleri hiç araştırmamıştım. Orada, köşede, benim yanımda olduğundan daha mı güvendeydi?

Daire büyük ve biraz eskimişti. İyi yıpranmış deri koltuklar dik ve bütün duruyordu. Eliza ve annesinin resimleri duvarlarda rahatsız edilmeden asılı duruyordu. Eliza'nın dairesinde o kadar belirgin olan yıkım burada yoktu.

Mutfağı ve yemek köşesini geçip şömineli duvarın etrafından dolaştım. Bir gece önce onun dairesinde yapabildiğimden daha hızlı ilerledim ve birkaç dakika içinde boş odayı ve banyoyu bitirdim.

Hırsızların girdiği yer Charlie'nin yatak odasıydı. Oda darmadağın edilmiş, çekmeceler açılıp karıştırılmış, şifonyerin üzerindeki mücevher tepsisi ters çevrilmişti. Bir pikap ve plaklarla dolu iki kitaplık devrilmiş ve odaya yayılmıştı. Gömme dolabın ışığı yanıyordu ve kasanın kapısı açık duruyordu, ahşap zeminde metal talaşları vardı.

Silahımı indirerek Eliza'nın yanına dönmeden önce odaları bir kez daha taradım. Beni görünce ayağa kalktı, sonra kapıdan içeri doğru iki adım attı.

Kosta ona giderdi. Onu kucağına çekerti. Her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirdi. Bu benim ne istediğimle ilgili değildi. Onunla ilgili olmalıydı.

Onu kollarımla sararken tenine karşı "Özür dilerim," diye fısıldadım. Elleri iki yanında, kaskatı ve boyun eğmez bir haldeydi.

"Kötü mü?"

Başımı salladım ve dudaklarım hareketle yanağına dokundu. Dilim dışarı kaydı, tenimde bıraktığı lezzeti tattım. "Fena değil," diye mırıldandım, boğazımda çakıl taşları vardı. "Senin evin gibi değil. Sadece..."

Geri çekildi. Gözleri daha önce olmadığı kadar kırmızı görünüyordu. "Ne oldu?"

"Babanın odası. Bir şey arıyorlardı. Kasa-"

"Hayır!" Eliza ben ona uzanamadan odanın öbür ucuna koştu. Peşinden gittim, onu yakalayıp durdurmak istedim. Onu korkutup kaçırmaktan korkuyordum.

Ona ulaştığımda kasanın önünde diz çökmüş, elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Yanında diz çöktüm. Onu bedenime çektim. Onu salladım ve yatıştırdım, ona her şeyin yoluna gireceğini söylerken söz vermeye hakkım olmayan şeyler vaat ettim.

Kollarımda sessizce ağlarken Billy Rinaldi'yi aradım. Onu ikna ederek oturma odasına götürdüm ve kanepede oturup beklerken Santini'yi aradım. Aklımdan Zee'yi aramak geçiyordu ama şokta olmasından çok korkuyordum. Soğuktu. Mesafeliydi. Konuşmayı reddediyor, bana bakmayı reddediyordu. Ellerinden başka hiçbir şeye bakmıyordu.

Rinaldi oraya Santini'den önce varmıştı ve Eliza onun her sorusuna giderek daha az kelimeyle cevap veriyordu. Onu Charlie'nin odasına dönmeye ikna ettiğinde, yürümesine yardım etmek zorunda kaldım.

Kız, bir şey yerinden oynayıp küçük bir metal levha ortaya çıkana kadar kasanın zeminini çekti. İçinde lacivert bir kitap olan küçük bir plastik torba çıkardı. Pasaportunu ve sosyal güvenlik kartını çıkarırken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onları alıp kaçacağından o kadar endişelendim ki belgeleri elinden alıp yırtmak istedim.

"Gidecek güvenli bir yeri var mı?" Rinaldi işini bitirirken sordu. "Tesadüflere inanmam. Böyle şeylere değil."

Parmak eklemimi alnıma gömdüm ve Santini çirkin bir sırıtışla bana baktı.

Tesadüflerle hiçbir ilgisi yoktu. İki hırsızlık ve bir kedinin ölümü. Hayır, göğsünden çıkan derin kıkırdama, ne kadar ileri gittiğimin acımasız bir hatırlatıcısıydı. Boğazımı sıkıca kavrayan bir yumruk gibi beni boğdu.

"O benimle kalıyor," diye mırıldandım.

Rinaldi'nin kara gözleri Santini'den bana kayarken kaşları kalktı. Çenesini kaşdı ve boş şömineye en yakın koltukta oturan kıza hızlı bir bakış attı. "Aklına bir şey gelirse bana haber ver."

"dedi, odanın havasını sıkkan fili ele almak yerine.

Başımı sallayarak boğazımı temizledim. "Bir şey bulursan bana haber ver."

Santini Charlie'nin evini güvence altına aldıktan sonra Eliza'yı eve bıraktım. Ellerini kucağında kavuşturmuş, parmaklarını birbirine kenetlemiş, sıkıp gevşetirken bir sorunu çözmeye çalışıyordu. Onu açıkça sarsan ıstırabı görmekten nefret ediyordum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek Kosta'nın yanında olmamasından nefret ediyordum.

Ya da onunla kendisi ilgileysin.

Bir kırmızı ışıktaki elimi direksiyondan kaldırdım ve hafif kıvrımı, deriyi yerine oturtan bağcıkları parmakladım. Eliza'nın azap dolu düğünceleri aramızdaki sessizlikte çığlık çığlığa yankılanırken, düğüncelerini susturmak için ellerini kendi ellerimle kapattım. Nabız atışları kesildi ama kız bana doğru dönmedi. Ve o anda, bunu sorun etmedim. Onu bir nebze olsun rahatlatmak, bir damla acısını dindirmek.

Otoparkta arabayı kapattıktan sonra hemen yanına koştum. El ele binaya girdik ve benim katıma çıktık. Kapım görüldüğünde omuzlarında bir gerginlik vardı ve ben kapının kilidini açıp onu arkamdan içeri çekene kadar bu gerginliğin hiçbirini kaybolmadı.

"Yiyecek bir şey ister misin?" Oturma odasındaki koltukların önünden geçerken ona sordum.

Cevabı sessiz bir "Hayır" oldu. Ona doğru döndüm, tepeden süzülen ışığın solgun yüzünü ve kan çanağına dönmüş gözlerini aydınlatmasına izin verdim. "Sadece uyumak istiyorum."

"Gel, seni yatağa yatıralım."

Kapısının önünde durduğumda kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onu kollarımla sararak göğsüme çektim. Ve kız ellerini kaldırıp bana doğru bastırdı, avuç içleri parmakları köprücük kemiğime ulaşana kadar yukarı doğru kaydı. Bitter çikolata önümde dönüyordu ve başım dönüyordu.

Vücudu kaskatı kesildi.

O karanlık gözler kapandı. Ve kalbim duracak gibi oldu.

"İnsanlar tetikleyicilere ve stres faktörlerine farklı tepkiler verir," diye fısıldadı Kosta'nın sesi kafamın içinde. "Bazıları saldırır, bazıları kaçır. Diğerleri donup kalabilir. İnce ipuçları vardır, bazılarını ancak kapsamlı bir araştırma ve saatler süren bir çalışmayla bulabilirsin. Ama onların uyarılarına kulak vermelisin. Bunu yapmamak onları uçurumun kenarına itebilir."

Eliza'nın elleri aşağı indi, ellerinin baskısı bir itmeye d6nüştü. Gözlerini açtığında çenesi yükseldi ve kalbimi çevreleyen zincirler yeniden çalışmaya çalışırken çınladı.

"İyi geceler, Jet."

Beni orada, kapısının önünde bıraktı. Mandalın tıkırtısı, kilidin yerine otururken çıkardığı sessiz tıngırtı, göğsümdeki tekleyen organa karşı bir elektrik sarsıntısıydı. Derin bir nefes aldım ve hiçbir şey kalmayana kadar verdim.

"İyi geceler."

Omurgam oturma odasındaki halının üzerinde kırk sekizinci kez yuvarlanırken sızladı. Oturdum, sonra yarıya kadar yere indim ve sağ dirseğimi sol dizime değdirmek için geri çektim. Mekiğı sol dirseğim sağa gelecek şekilde tamamladım, sonra geri yuvarlandım ve tekrar yaptım.

İçimdeki her şey acıyordu. Kaslarım onları kullanmam, beni rahatsız eden stres ve duygulardan kurtulmam için haykırıyordu. Ama egzersiz odam kızıl saçlı bir güzel tarafından ele geçirilmişti. Eliza buraya geldiğinden beri o alanı kullanamamıştım.

Yeni kıyafetlerini teslim ettiğimden beri adım atmamıştı.

Ellinci seti bitirdiğimde, sırtımı yerde yavaşça yuvarladım. Egzersiz iyi olsa da yeterli değildi. Kum torbama vurmaktan ellerimdeki o donuk ağrıyı, tekme torbamdan inciklerimdeki o keskin sızıyı istiyordum. Arkadaşlarımla yaptığım iyi bir müsabakanın verdiği yorgunluğu, stresimin ter olarak üzerimden akmasını ve tenime bulaşan kanın benim olduğu kadar onların da kanı olmasını istiyordum.

Ama o diğer odada uyurken, bir atlama riskini bile almazdım.

Jack.

Göğsümden ağır bir iç çekiş çıktı, içimdeki son havayı da dışarı ittim. Ciğerlerim. Göğsümdeki yanma kafamı karıştırmaya başlayana kadar, gittiğinde onu tuttum. Bir ses, bir koklama? Karıştırma mı? -Başımın üstünden bir ses geldi ve bir saniye içinde kanepenin altına sakladığım tabancayı kaptım.

Döndüm. Bir anda dizlerimin üzerine çöktüm, silahımı çekmiş ve yatak odalarına giden koridora doğrultmuştum. Ama parmağım tetikten ayrıldı ve orada ne olduğunu gördüğümde namluyu yere düşürdüm.

Eliza şaşkın bir nefes verdi ve koridorda geriye doğru tökezledi. Düştü ve bu kez yere çarpmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Teninin parkeye çarpma sesi tetik parmağımı kaşındırdı, başının yere çarpma sesi ayağa fırlamama neden oldu.

Yanına gittiğimde top gibi kıvrılmıştı, kolları başını sarıyordu.

"İyi misin?" Yanına diz çökerken sordum. O da çikolata rengi gözlerini hâlâ elimde tuttuğum silaha çevirdi.

"Öyle misin?" Eliza ısırdı. Yavaşça oturdu, kollarını indirip göğsüne sardı ve ateş etmemden korkuyormuş gibi benden uzaklaştı.

"Genellikle en çok ihtiyaç duydukları yardımı ellerinin tersiyle iterler." Kosta.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve arkadaşımı dinlemeye çalıştım.

Ne yapmalıyım? Lütfen, bana ne yapacağımı söyle.

"Özür dilerim." Sesim boğazımda düğümlendi ve ağzımla kalbim arasında bir yere sıkışan yumruyu temizlemek için yutkundum. "Özür dilerim, beni korkuttun."

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Bir elini başının arkasına götürdü, sonra kan arar gibi parmaklarını inceledi. Tekrar kendine sarıldı. "Ben de üzgünüm."

"Bu senin hatan değil."

"Hayır." Boğazı düğümlendi ve alt dudağını çiğnedi. "Seni bütün bunların içine sürüklediğim için özür dilerim. Bu senin pisliğin değil. Sen bana yardım etmekten başka bir şey yapmadın, ben de empoze etmekten başka bir şey yapmadım."

"Heybetli değilsin," dedim ona elimi uzatarak.

Elimdeki silaha baktı ve ben de geri çektim. Silahı yavaşça yere koydum, namlu oturma odasına bakıyordu.

"Gitmeliyim," dedi kız bana. Bileklerini çaprazladı, sonra o kadar hızlı kalktı ki sanki hiç yere inmemiş gibiydi. Diz çöktüğüm yerin üzerinde yükseldi ve vücudumdaki ter tenimi dondurdu. Titreyen kalbimi kontrol etmeye çalışarak ben de ayağa kalktım.

"Nereye gideceksin?" Çok ısırarak sordum.

Bir ara iç mi çekiyor yoksa nefes mi alıyor anlayamadım. Dudaklarını ağzına götürdü ve gözlerini kırptırdı. "Eve."

"Yapamazsın." Kelimeler bilinçli bir düşünce olmadan ağızımdan döküldü. Ve o düşünce olmadan, bu kelimeler bir kırbaç gibi şakladı.

İrkildi. Sanki bu iki kelime göğsüne saplanan kurşunlarmış gibi irkildi. Sanki o kurşunlar benim de içime saplanmış gibi kendiminkini ovuşturdu.

"Neden olmasın?" Gücünü nereden aldığından emin değildim. Sesinin titremesini bekliyordum. Gözlerinde yaşlar birikmesini bekliyordum. *Onun* yerine bana *onun* baktığı gibi baktı.

Kosta.

"Güvenliğin için endişeleniyorum," demeye çalıştım ve göğsümdeki ağrı bir nebze olsun hafifledi. "Tek başına olmanın senin için güvenli olduğunu düşünmüyorum."

"Bana göz kulak olmak zorunda değilsin Jet, ben-"

"İstiyorum." Çenesi yukarı kalkana kadar ona doğru adım attığımı fark etmemiştim. Boğazının dar genişliği beni çağırıyordu ve başparmağımı tenini kaplayan tarçın serpintilerinin üzerinde gezdirmek istedim. Bunun yerine başına uzandım, parmaklarım kafatasının arkasını hafifçe dürtmek için kayarken saçlarına daldı. "İstiyorum," dedim tekrar, daha alçak sesle, daha yumuşak.

Çünkü gerçek buydu.

Haklıydı tabii ki. Onunla hiçbir ilişim yoktu. Ona göz kulak olmam, onu korumam için bir sebep yoktu. Sırf onu güvende tutmak için lanet polise bulaşmama gerek yoktu.

İstemem dışında bir sebep yok.

Cenaze evinde kollarıma düştüğü andan beri onu aklımdan çıkaramıyordum. Her şeyden çok onun gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Her ne oluyorsa Rinaldi'nin halletmesine izin vermeliydim, böylece D'Angelo'nun söylediği gibi başımı eğebilirdim. Ona yapacaklarımdan, dünyanın en güçlü adamlarından birinden korktuğumdan daha çok korkuyordum.

Bu bir sorundu. Benim sorunum. Ve ben bunu onun sorunu yapamazdım.

"Kalmanı istiyorum," dedim alnına bir öpücük kondurmadan önce. "Yardım etmek istiyorum. Seni güvende tutmak istiyorum."

Yutkundu, gözleri sıkıca kapalıydı. Boğazından küçük bir ses yükseldi ve ben de elimi gevşettim. "Senin yerini alıyorum."

"Seni burada istiyorum." Elimi boynunun arkasına doladım ve başparmağım boğazında gezindi. "Lütfen," diye fısıldadım. "Burada olmazsan senin için endişeleneceğim."

"Ama oda-"

"Siktir et odayı." Sesimi duyunca irkildi. Gözleri benimkilere dikilmişti, ama gözleri, patladığımda görmeye alışık olduğum korkuyla dolu değildi. Bitter çikolata girdaplarıydı, kremsi teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Lezzetli bir karışımdı ve ben de tadına bakmak için can atıyordum.

Başparmağımı boğazından yukarı, çenesinin altındaki etli boşluğa doğru kaydurdum. Bastırdım, boğazı ortaya çıkana kadar başını yukarı kaldırdım. Tek yapmam gereken yüzümü indirip dişlerimi etine batırmaktı.

Eli bir kelebek gibi göğsüme kondu, o kadar hafif, o kadar nazik bir dokunuştı ki tüylerim diken diken oldu. "Her zaman silah taşır mısın?"

Geriye doğru adım atarak silahımı yere bıraktığım yere baktım. Göğsümdeki baskıya bastırdım, sonra ona doğru gittim, aldım ve elimde çevirdim.

"Artık eskisinden daha fazla."

"Geçmiş hayatında mı?" Kız ve o lanet gamzesi. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Ben..." Göğsümü ovuşturdum. "Bir arkadaş." "Vardı?"

Küçük bir baş hareketiyle döndüm ve kanepeye geri gittim. Diz çöktüm ve silahımı yerine koydum.

"Paylaşmak istediğiniz bir hikaye var mı?"

Kosta.

Dilimi dudaklarımda gezdirerek ağzımın kenarını yokladım. Elimden geldiğince gerçeğe yakın durmaya çalıştım. "Bir hırsızlık olayında öldü." Tekrar göğsümü ovuşturdum ve Eliza kanepenin diğer ucuna yerleşti.

"Yakın mıydın?"

"Beni iyi tanırdı."

"Ama onu tanıımıyordunuz?"

Başımı salladım. "Yapmam gerektiği kadar iyi değil."

Eliza dirseğini kanepenin arkasına dayamış, başını avucunun içine almış beni izliyordu. "Neden kanepenin altında bir silah saklıyorsun?"

"Arkadaşım, o..." Üzerime ağır bir yükün çöktüğünü hissettim. Üzerimden atmak için derin bir nefes aldım. "Silahları sevmezdi. Bir tane vardı ama diğer odada bırakmıştı. Yatağının yanında. Ve bir gün, hiç beklemediği bir anda, biri içeri girdi ve onu habersiz yakaladı."

Bir elimi göğsüme götürdüm ve iki parmağımı kalbimin üzerine bastırdım. "Göğsünden vuruldu."

"Kaybınız için üzgünüm," diye mırıldandı Eliza. "Birini böyle bir şiddet sonucu kaybetmek çok zor."

Ona bakmaya cesaret edemedim. Bu kız çok iyiydi. Çok tatlıydı. Annesini bir katilden, babasını kalp krizinden kaybetmişti. Kedisini zehirlenerek kaybetmişti. Hırsızlıklar pastanın üzerindeki krema gibiydi. Yine de burada oturmuş, beni soruyordu. Tam tersi olması gerekirken bana üzgün olduğunu söylüyordu.

"Biriyle empati kurmak her zaman kolay değildir. Kendinizi onların yerine koymak. Aynı yollardan geçmiyoruz ve bu da onların neler yaşadığını anlamayı zorlaştırabilir. Ancak bu anlayışa sahipseniz, bu bağlantıyı kurabilirsiniz, iyileşme şansınız büyüktür."

"Onu severdin," diye fısıldadım, bu kadar sessiz olmak istememiştim ama sesimi uzatamadım.

Kosta tanıdığım en şefkatli insanlardan biriydi. Kayıp ruhlara yardım etmeyi, istismara uğramış ve kırılmış kişilere yardım etmeyi, iyileşmelerine ve kendilerini sevmeyi öğrenmelerine yardımcı olmayı hayatının işi haline getirmişti. Mateo'nun kardeşi Yanny'nin peşinden dünyanın öbür ucuna gitmiş ve buraya geldiğinden beri pek çok kişiye ölçülemez yardımlarda bulunmuştu.

Koltuğun üzerinde kayarak elimi arkalığa koydum. Karşımda Eliza'nın eli de yer değiştirdi. Bir parçam onun da bana uzanmasını istiyordu, iki gün önce kafede yaptığı gibi. Daha büyük bir parçam ise ona uzanmak istiyordu.

"Böyle bir travmadan sonra yeniden güvenmeyi öğrenmek muazzam olabilir."

"Bu güveni kırmak sizi başladığınızdan daha geriye götürebilir."

Eliza'nın midesi guruldadı ve yanakları koyu şeftali rengine dönerken karnını sıktı.

"Yemek yemen gerek," dedim ona, sonunda bakışlarımı kaldırıp onunkileri buldum. Yanaklarındaki renk boğazına ve gömleğinin V yakasına doğru kızardı. "Gitmene izin vermeyeceğim, Eliza. Sana yardım etmek istiyorum."

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum."

"Değilsin," dedim ona doğru eğilerek, bana o utangaç gözlerle baktığında uzak duramadım. "Seni burada istiyorum. Güvende olmanı istiyorum."

Başını kaldırdı ve onu tutan el uzandı. Parmakları benimkileri bulana kadar kanepenin arkası boyunca uzandı. "Kalacağım," dedi bana, sesi sessiz ve çekingendi, "bir şartla."

"Nedir bu?" Aynı anda hem temkinli hem de meraklı bir şekilde sordum.

"Senden," diye başladı, duraksadı, parmakları parmaklarımın arasından kaydı, "odamı amacına uygun kullanmanı istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Omuzlarım kilitlenerek sordum.

Eliza yere, ben silahımı ona doğrultmadan önce üzerine uzandığım halıyı işaret etti. "Bu senin için yeterli olamaz. Görüldüğün gibi değil." Gözleri çıplak gövdemden aşağı süzüldü, yanaklarına yeniden renk getirecek kadar uzun süre kaldı. "Oturma odasındaki halının üzerinde mekik mi çekiyorsun? Bu arada, ben buraya geldiğimden beri dokunamadığın yer minderleri ve egzersiz aletleriyle donatılmış bir odan var."

"Eliza-"

"Hayır, Jet." Çenesi yükseldi, narin boynu ortaya çıktı. "Bu doğru değil. Adil değil. O yatak katlanabiliyor. Saniyeler içinde indirdin, tekrar yerine koymak o kadar zor olamaz. Orası senin odan. Senin alanın. Ve eğer burada kalıp yemeğinizi yiyip vaktinizi alacaksam, beni odamdan atmanızı ve böylece doğru düzgün egzersiz yapabilmenizi bekliyorum."

"Eliza." Elimi bükerek onunkini kavradım, parmaklarım onunkinin etrafında kıvrıldı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve o lanet gamzesi gülümsemesiyle birlikte çökmeden önce yüzündeki her küçük çil havai fişek gibi parladı. "Ben de teşekkür ederim diyecektim."

"Oh." Dudakları mükemmel bir daire oluşturdu ve sikim pantolonumun içinde tekmelendi. Bir sorun haline gelmeden ayağa kalktım, sonra çenesini parmaklarımın arasında kavradım ve yüzünü bana doğru kaldırdım.

"Bir şeyler ye," dedim, onun iyiliği için sesimi sertleştirmeden. "Ben gidip çalışacağım."

"Gitmeyeceğime güveniyor musun?" diye sordu, alay edercesine.

Ama gözlerim kısıldı ve tekrar konuştuğumda sesim alçaktı. "Eğer yaparsan seni bulurum, Eliza. Söylediklerimde ciddiydim. Benimle güvende olmanı istiyorum."

İçim bitmek bilmeyen alevler içinde erirken bile benim ürperdi. Belki de Jet'in sözleri içimde korku uyandırmalıydı. Ona inanmadığımdan değil. Gözlerinde gerçeğin karanlık kıvılcımını görebiliyordum. Eğer gidersem beni bulurdu. Beni avlayacaktı. Beni geri sürüklerdi.

Ve sonra o... Ne?

Güneş batana kadar beni yanında tutup, sonra uzaklaştırmak mı?

Adam bir saniye önce sıcak, bir saniye sonra buz gibiydi. Nazik, şefkatli, kibardı. Acımasız, keskin ve tehlikeliydi.

Önceki hayatının onu duygusal olarak yaraladığından emindim ve içimdeki danışman daha fazlasını öğrenmek için can atıyordu. Gerçi onun sorunları kesinlikle benim ilgi alanıma girmiyordu. Ben hırpalanmış kadınlara yardım etme konusunda uzmanım, o her neyse ona değil.

Beni güvende tutmak için öldürebilirdi, bundan hiç şüphem yoktu. Üzerinde olsun ya da olmasın silahı her zaman hazırды. O egzersiz yapmak için odama geçerken, ben de kahvaltı için gerekenleri bulmak için mutfağını karıştırdım. Ve en az üç tabanca ve yiyeceklere dokunmaması gereken bir dizi bıçakla karşılaştım.

Yemeğimi bitirdiğimde odamdan gelen sesler beni çağırdı. Uzaktaki raylarda hızla ilerleyen bir tren gibi bir şey başımı eğip açık kapıdan bakmamı sağladı. Jet'in görüntüsü ciğerlerimdeki havayı çekti.

Onu oturma odasındaki halının üzerinde mekik çekerken bulduğumda olduğu gibi gömleksizdi. Ter, bronz teninden sırtına ve ince atletik şortunun bel bandına damlıyordu. Bir tutam siyah saç göğsünü öpüyordu ama orada duruyordu, sanki her hareket ettiğinde karnında titreşen ve alçalan çıkıntılara hayranlık duyuyormuş gibi.

Ama beni durduran, gözlerimi en güçlü manyetik güç gibi çeken şey kollarıydı. Hantal olmadan kaslıydı, duvara bağlı bir çubuktan sarkan kum torbasına vururken damarları ortaya çıkıyordu.

Onu izlerken hayranlık içindeydim. Gerçek hayatta onunki gibi bir vücuda sahip birini hiç görmemiştim. Bir derginin sayfalarını süslemesi gereken biriydi. Otoyol kenarındaki reklam panolarında asılmalıydı. Televizyonda iç çamaşırı reklamlarında oynamalıydı. Ve o oradaydı, uyuduğum odada tam karşımdaydı.

Jet'in çıplak ayakları yere serdiği kalın kırmızı matların üzerinde dans ediyordu. Kum torbasından bir aksiyon kahramanının zarafetiyle dönerek uzaklaştı ve ayağı az ötede duran büyük siyah tekme torbasına çarptı. Sadece gözlerindeki karanlıkta gördüğüm bir vahşilikle saldırdı ve vücudum bu manzara karşısında uğuldadı.

İçimden ani bir rahatsızlık dalgası geçti. Bu güzel adamı izleyen bir röntgenci gibi hissediyordum. Ama durmadım. Duramazdım. Bana her ne yaptıysa sihir gibiydi. Zihnimi ve bedenimi, sessizce kapıdan içeri girip duvara yaslanmaktan ve dikkatimi ona vermekten başka bir şey yapmamam için büyümüştü.

Yumruklarını ve ayaklarını minderlere ve çantalara vurması beni korkutmalıydı. Ve bir dereceye kadar korkuttu da. Her tekmenin ardındaki güç korkutucuydu ama bir düşünce beni rahatlatmıştı.

Beni korumak istedi. Beni güvende tutmak istedi.

Onunla birlikte.

Bu adam, bu gaddar, acımasız adam, benim için yemek pişiren, dairemi temizleyen, beni iki kez yere düşmekten kurtaran adamla aynıydı. Ve beni yakalayamadığı tek seferde hissettiği acı, beni kendine yaklaştırmadan önce başımı nazik parmaklarıyla dürtmesinden belliydi. Yüzünü benimkine doğru indirmeden önce.

Koridorda beni öpeceğini sandığım bir an oldu. Bu beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. O zamandan beri öpülmemiştim.

Nathan'dan beri.

İki yıldan fazla oldu.

Acımasız anılar beni ele geçirdi ve onlara karşı her şeyimle savaştım. Tüm eğitimimle, beni parçalamasını engellemek için yapmam gerektiğini bildiğim her şeyle. Ancak bu anılarda farklı bir tür vahşet yaşıyordu ve beni parçaladı, yaraları açığa çıkardı ve asla tam olarak iyileşmemiş bir acıyla iltihaplanan ve sızan eski yaraları açtı.

Jet sanki acı dolu düşüncelerimi duymuş gibi bana döndü. O tuhaf gümüş gözleri karanlıkla parlıyor, göğsü kabarırken bana doğru daralıyordu.

"Buradasın." Bir nefesti. Bir fısıltıydı. Huşu ve hüzünlü bir güvensizlikle doluydu.

Yerden kalkarak ona doğru tek bir adım attım. "Sana olacağımı söylemişim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, iri vücudu üzerimde yükseliyor, ben küçülmek isterken bile bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Beni tuttu, elleri nazik ama sertti ve beni terli göğsüne çekti.

"Kalacağından emin değildim."

"Oh, Tanrım." Ellerim kalçalarına doğru kaydıkça ıslaklığı toplayarak geniş vücudunda gezindi. "Jet, sırlıslıkla olmuştun."

Tek eliyle beni bıraktı, ama hâlâ bana yakın duruyordu. Ve o el onun en sevdiği yer olduğuna inanmaya başladığım yere gitti: boğazıma. Parmakları sıkı ve bastırdı ama nefesimi durdurmadı. Onun yerine göğsümden çaldı.

Vücudum ona düpedüz utanç verici bir şekilde tepki verdi. İşte buradaydı, parmakları boğazıma dolanmıştı, yanlış bir hareketle hayatıma son vermesine ramak kalmıştı. Ve işte oradaydım, bacaklarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık birikirken meme uçlarım gömleğimin altında sıkılaşıyordu.

Hayatımda hiç böyle bir şey olmamıştı. Bir adam hiç bu kadar garip bir duygu karışımı uyandırmamıştı. Korku ve arzu. Endişe ve kendime has bir tür huşu. Başparmağı çeneme doğru kayarken ateş tenimi yaktı ve zaten öyle olduğum halde beni ona bakmaya zorladı.

Dişleri etine kenetlenmeden önce dili alt dudağında gezindi. Gözlerim dalgalandı, parmaklarım kalçalarını kavradı.

"Yemek yedin mi?" Jet'in sesi çakıl ve kum gibiydi. Boğazımı sıkı elini bırakmadan gevşetti.

Nasıl olduğunu bilmesem de "Evet," demeyi başardım. Başım oksijen ihtiyacıyla doldu ve titrek bir nefes aldım.

Ve o nefeste Jet beni bıraktı, o kadar yavaş ki canımı yaktı. Geri adım atmadan önce gümüş gözleri hafifçe büyüdü. Elini terli göğsünün üzerinde gezdirdi ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Gidip duş almalıyım."

Jet etrafımda dolanıp kapıya doğru koştu. Beni orada, boş odada göz kırparak bıraktı. Başımı eğmek, geçmişten gelen seslere teslim olmak istedim.

"Beni bırakabileceğini mi sanıyorsun? Seni başka kimse istemeyecek, seni küçük orospu. Kimse senin gibi küçük bir fahişeyi becermek istemeyecek. Bensiz bir hiçsin. Hiçbir şey."

Ben bir hiç değildim. Bunu biliyordum. Eski sevgilimin bana söylediğinden daha fazlası olduğumu biliyordum.

Bazen sadece bir hatırlatıcıya ihtiyacım oluyor.

Bana Jet'in baktığı gibi bakacak birine ihtiyacım vardı. Jet'in yaptığı gibi bana dokunacak. Bana sarılacak, benimle ilgilenecek. Nathan'ın beni yıktığı yıllar boyunca inandığım korkunç şeyler olmadığımı hatırlatacak birine.

Ama Jet benden öyle kaçınca.

Kalbimdeki bir şey onu parçalara ayırmak istiyordu. Bedenimden nasıl kontrol edeceğimi bilemediğim tepkiler çıkaran bu adamı anlamam gerekiyordu.

Nathan bana hiç böyle hissettirmedi.

İkisini karşılaştırmaktan nefret etsem de karşılaştırmamak zordu. Ne yazık ki deneyimsizdim. Brooke, Nathan'dan önce ve sonra birkaç kez bana bir şeyler ayarlamaya çalışmıştı ama akşam yemeğinden öteye gidememişlerdi.

Nathan birlikte olduğum tek erkekti. Onunla üniversitedeki ikinci dönemimin başında tanışmıştım ve hayatımdaki tek şey o olana kadar hayatıma girmişti. Sahip olduğum her şeyi aldı ve ben sadece kırılğan, kırık bir kabuk olana kadar parçaladı.

Belki de yeterli değildim.

Belki, sadece belki, Nathan haklıydı.

"Hayır," diye fısıldadım, başımı kavradım ve sertçe salladım. "Yanılıyorsun. Kafamın içinden çık."

Eller kalçalarımı kavradı ve hiç düşünmeden döndüm, *daha önce* hiç yapmadığım bir şekilde saldırdım. Tecrübesizliğimin yatak odasının çok ötesine uzandığı bir anda anlaşıldı. Benden bir dürtme bile gelmeden, her iki bileğim de sıkı bir kavrama ile yakalandı, her iki el de havadan başka bir şeyle temas etmedi.

Jet karşımda duruyordu, temiz ve giyinikti ama yarı çıplak olduğu ve bu odadaki çantalara saldırdığı zamankinden daha az tehlikeli değildi. Yüzünde endişeye benzer bir şey vardı.

Ama bu olamaz.

Neden benim için endişelensin ki? Neden umursasın ki? Eski nişanlım beni parçalamadığı sürece yüzüme bile bakmazken, neden beni yakınında tutmak için hayatını askıya aldı?

Tabii...

"Hayır." Kelime iniltili bir yakarış olarak çıktı, içimdeki her şey vurulma beklentisiyle büzüşüyordu. Ellerimi kendime doğru çektim ve

Asla kıramayacağımı bildiğim bir dirençle. Dizlerim titriyor, bacaklarım titriyor ve tüm vücudum çökmeye başlıyordu.

"Eliza." Jet'in beni tutuşu bıraktı ve düştüm. Ama adam beni yakaladı. Beni tuttu. Beni dikkatle yere indirirken göğsüne yasladı. "Ne oldu?" Başıma doğru fısıldadı. "Sorun ne?" diye yalvardı, eliyle sırtımı sıvazladı.

Isırık yoktu. Acı da yoktu.

Kalbimdeki acıyı saymazsanız tabii.

Sıcaklık gözbebeklerime saldırdı ve göz kapaklarımı sıkarak kapattım. Karanlık anılar, tıpkı iki yıl önceki hayatım gibi yeşerdi ve yok oldu.

YUMUŞAK MÜZİK, toplanan kalabalığın üzerinde, duyulacak kadar yüksek ama sohbeti engellemeyecek kadar sessiz bir şekilde yayılıyordu. Dört kişilik orkestranın geri kalanı neşeli şarkılarını çalarken çello inledi. O çelloyu ruhumda hissettim, iniltiyi, koparılan ve kendi sözü olmadan çalınan her telin acısını.

Yaz güneşi büyük pencerelerden içeri girerek zaten çok sıcak olan odayı ısıtıyordu. Klima buna ayak uydurmaya çalışıyordu ve ter, uzun kollu bluzumun altından sırtımdan aşağıya ve yere kadar uzanan eteğimin bel bandına süzülüyordu.

Küçük bir hediye vardı; eteğin hafif kumaşı azıcık da olsa havanın dolaşmasına, serinlemesine izin veriyordu. Yavaşça ileri geri sallanırken ağrıyan bileğimi kucakladım ve bir esinti yaratmaya çalıştım. Bir içki için yanıp tutuşuyordum. Bu öğleden sonrayı atlatmamı sağlayacak bir şarap, acımı dindirecek daha sert bir şey. Basit bir musluk suyu için, susuzluğumu giderecek herhangi bir şey için.

Nathan kuzeni Jude'a "Gözünü ondan ayırmamalısın," dedi. İçkisiyle Jude'un nişanlısı Eloise'i işaret etti, Eloise çoğu kendi yaşında olan kadın ve erkeklerden oluşan karışık bir grubun arasında duruyordu. Nathan'ın eli boynumu kavradı, kalın parmakları boynuma gömüldü ve beni bir nebze olsun rahatlatan yavaş sallanma hareketini durdurdu. "Tasmanın çok uzamasına izin verirsen, elde edebileceği her erkek için bacaklarını açarak sırt üstü yatar."

Arkadaş grubu aynı fikirde olduklarını mırıldanırken bile Jude'un yüzü buruştu. "Elle öyle biri değil. Biz birbirimize güveniriz."

"Arkadaşım Wes de karısının bebeği siyah doğmadan önce böyle demişti." Aiden bardağını kaldırarak parmağıyla Jude'u işaret etti ve midem

Daha önce pek çok kez duyduğum ırkçı sözlerle sarsıldım. "Wes boşandı ve lanet olası yargıç ona nafa k a ve o kaltağın bebeği için çocuk yardımı cezası verdi. O bok parçasının ondan olmadığı gün gibi ortada."

Nathan'ın ensemdeki tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı ve Aiden'in arkadaşıyla ilgili düşünceler aklımdan uçup gitti. "Bunu bana yapmayacaksın, değil mi bebeğim?" Sesi sert bir fısıltıydı ama arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksekti. "Seni başka biri becerecekse, bunu ona ben söyleyeceğim. Anladın mı?"

Jude'un rahatsızlığı arkadaşlarının alaylarına yol açtı ve gözleri Nathan'ın ellerinde kilitli kaldığım yerden odanın diğer ucundaki yemek masasının üzerindeki pankartta adı asılı olan güzel kıza kaydı. "Tebrikler, Elle ve Jude."

Nathan'ın tutuşunun altında derimin morardığını hissedebiliyordum. Zaten orada olan morlukları daha da morartıyordu. Yine de bana merhamet göstermeyi reddediyor, sıkıca tutuyordu. Şikayet etmenin bir faydası yoktu. Ona ne kadar acıdığını söylemenin. Acımdan besleniyordu ve bunu ona söylemek sadece daha da kötüleştirirdi.

Yumruğumu sıktığımda sol kolumda sıcak bir acı şimşeği çaktı ve nefesim kesildi.

"O ne bebeğim?" Nathan beni kendine çekip boynumu sıkarak sordu.

"Tuvaleti kullanmam gerek," dedim ona, çenem sıkılırken dişlerim gıcırıyordu.

"Oh, öyle mi?" Hınzırca bir alay dudağını kaldırdı. "Benden gizlice kaçabileceğini mi sanıyorsun? Yaşlı bir adamın keyiflenmesine yardım mı edeceksin?"

"Hayır," diye sızlandım. "Sadece işemem gerekiyor."

Nathan bileğimi tuttu -parti için evden ayrılmadan önce ben bayılana kadar büktüğü bileğimi- ve cık cıkladı. "Burada birine dokunduğunu öğrenirsem, bir hafta boyunca işememeni sağlarım. Bırak da benim çocuklar da senin o güzel kışına bir el atsınlar, ha? Hoşuna gitti mi, seni küçük sürtük? Kışınla sırayla oynamalarını ister misin?"

"Hayır, Nathan. Lütfen."

"Mmm, yalvarmanı duymayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Tekrar söyle." "Lütfen, Nathan." Gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi ve ben gitmelerine izin veremezdim. Tüm bu insanların önünde ağlamayı, ailesine ne kadar zavallı olduğumu göstermeyi reddediyordum. "Lütfen, tuvaleti kullanmam gerek."

Elini kığımın üzerinde dolaştırdı ve yanaklarımın arasına bastırarak tehdit etti. "İşin biter bitmez kıcını buraya geri getir, yoksa sana adamlarımın neler yapacağını tattırırım. Duydun mu beni?"

Boynumdaki elinin izin verdiği kadarıyla başımı salladım, sonra beni iterken tökezledim ve neredeyse düşüyordum. Kendimi toparladığımda Tom ve Caleb bana tiksintiyle baktılar, sonra evin diğer tarafındaki tuvaletlere gitmek için etraflarından dolaştılar. Başımı eğdim, sadece nereye gittiğime bakacak kadar yukarı baktım, konuşmak için beni durdurmaya çalışabilecek herhangi biriyle göz teması kuracak kadar değil. Bir dakikadan kısa bir süre içinde tuvalete kilitlendim, beklemediğim için şükrettim.

Lavabonun yanındaki sepetten aldığım temiz bir bezle yüzüme ve enseme su çarptım. Odada bardak yoktu ama umursamayacak kadar çaresizdim. Başımı leğene eğdim ve musluktan doğrudan su emdim. Keşke daha soğuk olsaydı. Keşke orada olmasaydım.

Her şeyden çok acımın biraz olsun hafiflemesini diledim.

Yüzümde mahvedecek bir makyaj yoktu, kontrol edilecek hiçbir şey yoktu. Karnımı doyurduktan sonra kapıyı açtım, Nathan'ın yanına dönmeye hazırdım.

Şaka yapıyor olmalı.

Elbette, arkadaşlarının bana o korkunç şeyleri yapmasına izin vermezdi.

Ama yanlarından hızla uzaklaşırken gözlerindeki ifadeden Nathan ne derse seve seve yapacaklarını anladım.

O Nathan Devereux'ydü, herkesin mutlulukla önünde eğildiği tahtın varisiydi. Babası sağlıklı ve genç olsa da, Nathan çoktan kral olarak taç giymiş olabilirdi.

Ve yardakçıları her zaman onun emrindeydi.

Banyodan aceleyle çıkarken birine çarptım ve kolum şimşek çakmış gibi sarsıldı. Ağlamamı engelleyemedim. Gözümden süzülen yaşlara engel olamadım. Yüzümü kaldırdığımda profesörümün karşımda durduğunu görünce korkunun en kötüsü kalbime saplandı.

"Dr. Goode!"

"Eliza? Neyin var?"

Dikkatim onun arkasındaki odaya yöneldi, sanki kalabalığı yarıp Nathan'ın nerede durduğunu görebileceklermiş gibi. Ona geri dönmem gerekiyordu. Bunun için zamanım yoktu.

"Yok bir şey," diye onu ikna etmeye çalıştım ama bakışları yüzümü taradı, sonra da elimi göğsüme yasladığım yere doğru süzüldü. Ona bir bakış attım.

acı dolu bir gülümseme. "Sadece irkildim, hepsi bu. Aklım bir milyon mil uzaktaydı."

Ya da en azından evin karşısında.

Dr. Goode'un sol gözü tepedeki ışıktaki parlıyordu, eski kocasının yüzüne vurduğu kemerin neden olduğu bir yaralanmanın ürünüydü. Bu hatırlatma midemi bulandırdı. Zavallı kadının maruz kaldığı istismarın bilgisiyle. Koluma uzandı, sonra ben geri çekilince durdu.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi bana, sınıfta olduğu gibi sessiz ama sert bir ses tonuyla. "Notun hakkında."

Eli omzuma yerleşti, sonra bakışları kalabalığın içine dalmadan önce yüzümde gezindi.

"Notum mu?" Sorguladım. "Her şey yolunda mı?"

Acı çekiyordum. Gün içinde yeterince zamanım yoktu. Derslerim, Nathan için yemek ve temizlik yapmak ve gitmem için ısrar ettiği partilere gitmek arasında ders çalışmaya gerektiği kadar zaman bulamıyordum. Ama onun sürekli şikâyetlerine ve okulu bırakmam yönündeki telkinlerine rağmen, üniversiteyi bitirmek zorunda olduğum konusunda ısrarcıydım.

Gözleri kısıldı, sol gözünün siyahı sanki kendi ışığını yayıyormuş gibi parlıyordu. "Aslında bir sorun var."

Boğazım sıkıştı ve göğsüm ağrıdı. Günüm daha da kötüye gidemezdi.

Ama sonra oldu.

Nathan'ın iri cüssesi kalabalığı iterek geldi, geniş omuzları hem arkadaşlarını hem de ailesini ayırdı. Kral, ödülünü almaya gelmişti.

"Yine de, belki de şu an uygun bir zaman değildir."

Başımı iki yana salladım ama bunun onun sözleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Kaçmak istememe neden olan şey Nathan'ın yüzündeki alaycı gülümsemeydi.

Dr. Goode'un eli kolumu bıraktı ve sağa doğru bir adım attı. "Yarın sabah ofisime gel, Eliza. Notun buna bağlı."

Nathan yanıma ulaştığında kadın kalabalığın içinde kayboldu. Acımasız eli Dr. Goode'un az önce kavradığı kolu kavradı ama parmaklarının ısırdığı profesörümün yatıştırıcı dokunuşuna hiç benzemiyordu.

"Benden kaçabileceğini sandın, değil mi?" Nathan kulağımı tırmaladı. "Sana haberlerim var, Eliza. Asla kaçamayacaksın. Sana sahibim. Her bir santimin. Ve şimdi bunu kanıtlayacağım."

DR. GOODE'un ofisi İnsan Bilimleri Fakültesi'nin ikinci katındaydı. Kalabalık koridorlardan topallaya topallaya geçip merdivenleri çıktım ve çalışma saatinin iki saat daha olduğunu öğrendim. Sert fayans zemine kıvrılıp ağlamak istedim. Acıya. Hayatımın acımasızlığına.

Bu hiç adil değildi.

Dönerek aşağıya, avluya inmeye niyetlendim, dersten önce biraz ders çalışabileceğimi düşünüyordum. Ama köşeyi döndüğümde bileğim bir bedene çarptı ve irkildim.

"Eliza!" Dr. Goode dizlerimin üzerine çökmemi engellemek için omuzlarımdan tuttu, sonra beni yavaşça yere indirdi. Ama bu da en az zonklayan bileğim kadar acıtıyordu. "Kırılmış," dedi kadın bana, sol gözü beni incelerken parlıyordu, sanki bir zamanlar hissettiği acı benim içimdeki tüm acıyı araştırabilirmiş gibi. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Sorun değil," diye sızlandım ama profesörüm buna izin vermedi.

"Ofisime gel," dedi sertçe, beni yerden çekerek. Elimi tutarken ve çarpık bir yürüyüşle yürürken ağırlığımı destekledi. Koltuğuna oturmayı reddettiğimde beni sorgulamadı ama buzdolabından bir şişe su ikram etti.

Bana bakarken içimdeki her şey ona bağırarak için çığlık atıyordu. Tek kelime etmeden masasında otururken çığlık atmak, bağırarak ve feryat etmek için. "Buradayım," diye bağırıyor kalbim. "Ne istediysen yaptım!" Ama kadın içkisini yudumlarken acele etmedi.

"Eliza, burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarımla çatıldı ve öfke dolu gözyaşlarımı geri kırdım. "Gelmemi sen söyledin."

"Hayır," dedi sandalyesinde doğrulup. "Bu okulda ne işin var? Hayatından ne istiyorsun?"

Bu tartışmayı daha önce de yapmış olmamıza rağmen, Çocuk ve Aile Hizmetleri programına ilk girdiğimde mücadele edemeyecek kadar yorgundum. "Şiddet gören kadınlara yardım etmek istiyorum," dedim ona. "Çok geç olmadan kötü durumlardan kurtulmalarına yardımcı olmak istiyorum."

"Annen gibi."

Boğazımın arkasına sıcak bir demir saplandı. "Annem gibi."

"Peki ya Nathan? O nasıl uyum sağladı?"

"O benim nişanlım," diye mırıldandım, dikkatim halıdaydı.

Dr. Goode ayağa kalktı ve masasının etrafında dönerek önümde durdu. "Ve o da senin isteklerine katılıyor mu? Diğer kadınlara yardım etmek konusunda?"

"O-" Bu düşüncemi bitiremedim. Gerçek şu ki, sorusunun cevabını bildiğimden emindim ama bileğimdeki ağrı gibi bunu da görmezden gelmiştim.

Dr. Goode dikkatle elimi tuttu, uzun kollu kollarımı geriye itti ve şişmiş kolumu inceledi. "Kendine yardım etmen konusunda ne düşünürdün?"

"Ben... Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bileğin kırılmış. Morluklara bakılırsa seni tutmuş ve kırılana kadar bükmüş. Deriniz eski morluklarla kaplı ve dün öğleden sonraki partide çok daha rahat yürüyor gibiydiniz."

"Bunun benim notumla ilgili olduğunu söylemiştin," diyerek sesimi boğazıma bastırmaya çalıştım ve bileğimi onun elinden çekip aldım.

"Bu senin notundan daha önemli, Eliza. Bu senin hayatınla ilgili. Annenin izinden gitmek istediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Bu sözler göğsüne inen acımasız bir tekmeydi.

Annem, ben henüz on beş yaşındayken tacizcisi Benjamin Bell tarafından öldürüldü. Büyükbabam olmasına rağmen, onunla hiç tanışmamıştım. Hiç izin verilmemişti. Ailem bana onun acımasız, şiddet yanlısı bir adam olduğunu ve bir çocuğa güvenilemeyeceğini söylemişti. Bir şekilde annemi kandırmıştı. Onunla tanışması için ikna etmiş. Ve yirmi yıllık öfke ve hıncını annemden çıkarmış, onu dövmüş, annem ölene kadar ona korkunç şeyler yapmış.

Bacaklarımın arasındaki hassas yerler, sanki Dr. Goode'u dinlememi söylüyorlarmış gibi acıyla zonkluyordu. Dün daha rahat yürüyordum. Ama bu daha önceydi. Nathan beni saçlarımdan tutup teyzesi ve amcasının yatak odasına sürüklemeyen ve söylediği gibi zorla içime girmeden önceydi.

Kafamın arkasında bir yerlerde, kötü bir yerde olduğumu biliyordum. Ama bunu görmezden geldim. Fırtınalı bir aşk hikâyesi olarak başlayan şey yavaş yavaş duygusal istismara dönüşmüştü. Nathan, ben ona bir hiç olduğuma inanana kadar beni sözleriyle dövdü. Sonra vurmaya başladı.

Dr. Goode önümde dururken, annemin öldüğü güne dair anılarım canlandı. Bunu onun için yapmıştım. Babamın Westbrook & Murphy'de onun izinden gidecek bir çocuk hayalini bir kenara itmiş ve onun yerine annemin izinden gitmiştim. Kadınların istismarın getirdiği zihinsel ıstırapın üstesinden gelmelerine yardımcı olmak istedim.

Bunu ilk elden deneyimlemeyi hiç beklemiyordum.

Ruhumdan kopup gelmiş gibi hissettiren gözyaşlarımı kırptırdım ve başımı kaldırıp Dr. Goode'a baktım. "Ne yapmalıyım?"

Bana her adımda yardımcı oldu. Bir sonraki hafta için bana kalacak bir yer vermekten, profesörlerimle konuşmaya ve ödevlerim için uzatma almaya kadar. Söylemem gereken şeyler konusunda bana koçluk yaptı, bir gün diğer kadınlara kendi istismarlarından kurtulmalarına yardımcı olmak için söylemeyi umduğum şeyler.

Nathan'ı terk ettim. Beni bırakması için medya aracılığıyla adını gerçeklerle lekelemekle tehdit etmek zorunda kaldım. Babam ve ben avukatlarla görüşüp bir zamanlar hayatımda kalıcı bir yere sahip olacağını düşündüğüm adam hakkında yasaklama emri çıkartırken Dr. Goode yanımda durdu.

Sonraki iki yıl iyileşmeye çalıştım. Üniversiteyi bitirdim. En iyi arkadaşım Brooke ile bir barınakta çalışmaya başladım. Kendimden şüphe duymaya devam etsem de uzun bir yol kat etmişim.

Ve sonra Jet ile tanıştım.

ELIZA, elimden dumanı tüten çay bardağını alacak kadar kanepeye uzandı. Ben de kendi çayımla onun yanına oturdum ve buna sevindim. Ellerimde bir şeye ihtiyacım vardı, uzanıp ona dokunmamı engelleyecek bir şeye. Vermek istediğim zararı vermemi engelleyecek bir şey.

Çikolata rengi gözlerinde titreşen bir ışık bana denizi hatırlattı. Kosta'nın sözleri bana rehberlik ederken benimkilere bakan deniz köpüğü yeşili gözleri.

Duşta aklıma geldi. Eliza'nın bedenini kendi bedenimden arındırmaya çalışırken, Kosta'nın çok ihtiyaç duyduğum rehberliği aramızdaki düzlemde süzülüp zihnime ulaştı.

"Hiç kendini savunmayı öğrendin mi?" Ona bakmak istemedim. Diğer odada korkuyla parıldayan altın benekleri görmek istemiyordum. Ama bu tamamen hazır olmam gereken bir konuşmaydı.

"Dövüş sanatları gibi mi?"

Kız çok zayıf görünüyordu. Güçlü olmasını isterken çok zayıftı. O pislik Devereux tarafından bu kadar hırpalandığı düşüncesine katlanamıyordum.

"Tam olarak değil." Bilinçli bir düşünce olmadan, kendi rızam olmadan, elim onun bacağındaydı. Ve ona yapabileceklerimin hayalleri gözlerimin önünden geçti.

Üzerine eğilebilir, onu kanepeye geri itebilir, vücudunu kendi vücudumla kaplayabilirdim.

Dişlerimi etine geçirebilir, kalçalarını ayırabilir ve artık düşünemez hale gelene kadar onu becerebilirdim.

Tek gereken bir çekişti. Zaten baldırını tutuyordum. Hızlı bir hareketle bacaklarının arasına girebilirdim.

Tutuşumu sıkılaştırdım ve başımı salladım. "Aynı şey değil," diye zorladım. "Dövüş sanatlarının pek çok türü var. Ama kendini savunma... Bu kendini korumakla ilgili."

Çikolata gözleri ve onlarla birlikte yüzü de düştü. "Ah." Sanki ondan kurtulmaya çalışıyormuşum gibi yenilgi dolu bir kelimeydi.

Orospu çocuğu.

"Birinin seni alt etmesini engellemek için," dedim elim dizine doğru kalkarken. "Geçmişte olduğu gibi sana zarar vermelerini engellemek için."

Yüzünü bana doğru çevirdi ve ben de içine girip acısını dindirmek istedim. "Nereden biliyorsun?"

Kulağının arkasına dolanan gevşek bir saç telini yüzünden süpürdüm. "Keşke sana bunun bir tahmin olduğunu söyleyebilseydim."

Ağzından bir nefes çıktı ve elini yüzüne götürürken titredi. Önce kendi bardağımı, sonra onunkini yere bıraktım ve ellerini tuttum. "Eliza." İsminin tadı Noel gibiydi. İlk tanıştığımızdan beri hayalini kurduğum tarçınlı şekerli kurabiyeler gibi. Onu tatmamak için kendimi zor tuttum. Kendime Kosta'nın hayattayken bana gösterdiklerini hatırlattım.

"Bunca zamandır biliyor muydun?" Bunu sorarken bana bakmadı. Başını kaldırıp benimle yüzleşmedi, onun yerine çenesini tuttu. "Hayır," diye söz verdim, ellerini sıkarak. "Sadece onunla karşılaştım diyelim. diğer hayatımda. Geçen gün bir araya getirdim."

"Benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın."

"İstemiyorum." Sesimde bir sertlik vardı ve Eliza irkilince irkildim. Çenesini kavradım ve bana bakması için onu zorladım. Onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü göstermek istiyordum ama onu korkutup kaçırmak da istemiyordum. "Bence güçlüsün. Bence güzelsin. Bence sevgiye layıksın."

"Yalan söylemek zorunda değilsin."

"Yalan söylemiyorum!" Derin bir nefes çekerek ciğerlerimden yavaşça akmasına izin verdim. Ellerini bıraktım, sonra yüzümü kendi ellerime gömdüm.

Neredesin, Kosta? Yardıma ihtiyacım var.

"Siktir!" Saçlarımı çektim, sonra dirseklerimi dizlerime indirdim ve başımı kucakladım. "Bu işte hiç iyi değilim."

"Neyde iyi?"

Keskin bir nefes çekerken ciğerlerim yandı. Eliza'nın elleri sırtımda ve göğsümdeydi ve içimde bir şeyler kırılmaya başladı. Çok yakınımıdaydı. Çok yakındı. Ben ona aynısını yapmaya çalışırken o beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Aniden geri çekildi, ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı, başını eğdi ve yana çevirdi. Vücudu sanki bir darbe bekliyormuş gibi gerildi.

Asla yapmam. Asla yapmam.

Kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Parmaklarımı ellerinin arasındaki boşluğa kaydurdum ve kalçaları kasılarak hareketimi durdurdu. "Bunda," dedim ona, sorduğunu unutmuş gibi görüldüğü soruyu yanıtlayarak. Kaşları çatıldı ve ben de kaşlarını silmek istedim. Dilimle alt dudağımın üzerinde gezindim. "Bu konuda hiç iyi değilim. Konuşma konusunda. Eylemler yerine kelimelerle yardım etmeye çalışmakta. Bir şeyleri düzeltebilirim ama senin yapabildiğin gibi değil. Kelimelerle, hislerle ve duygularla değil. Benim yapım böyle değil."

"Bu yüzden mi kendimi savunmamı istiyorsunuz?"

Elimi çektim. Yüzümden aşağı, boğazımdan yukarı sildim. Sanki bunu yapmak son beş ayı silip Kosta'yı geri getirebilirmiş gibi. Göğsümde üzgün bir kıkırtı çınladı.

"Arkadaşım." Boğazım sıkıştı ve kalbimden yükselen sert yumru karşısında yutkundum. "Onu çok severdin."

"Ölen kişi mi?"

Başımı sallayarak koltuğuma geri oturdum. "Kosta. O da senin gibiydi, Eliza. Sakin, iyi ve her zaman yardım etmek isteyen biriydi. O... O iyi bir adamdı ama..."

Elini koluma hafifçe koyarak, "Acele etme," dedi.

O kıkırdama yine gürlledi. "Tanrım, ona bayılırdın. Ona çok benziyorsun. Bunu daha önce göremediğime inanamıyorum."

"Neyi gördün?"

"Kosta ile ilk tanıştığım da etrafı kadınlarla çevriliydi. Onlar da senin gibiydi. Kırılmışlardı. Dövülmüş. Bir hiç olduklarına inandırılmışlardı." Elini çekmeye çalışırken elini tuttum, çekiştirmesi durana kadar parmaklarını tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirebildim. "Onunla ilk tanıştığım da ondan nefret etmiştim. O kadınları kendi çıkarları için kullandığını düşünüyordum. Ama hiç bu kadar yanılmamıştım."

Eliza bana göz kırparak kaşlarını indirdi ve dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşti.

"Hatalı olduğumu kabul etmekle ilgili bir sorunum yok. Ve yanıldım. Kosta karıncayı bile incitmezdi. Sonuna kadar iyiydi. Ve o kadınlar, hepsine yardım etti. Onlara kendilerine inanmayı, geçmişlerinin üstesinden gelmeyi öğretti. Birlikte kendilerini iyileştirdiler. Kızlar güven ve güç kazandılar ve bu onlara zor zamanlarında yardımcı oldu. Ve bu kızlar hayatlarına devam ettiklerinde, onların yerini alacak başkaları da oldu."

Başparmağımı onunkinin üzerinde, çilli teninde gezdirdim. "Sana onun yapacağı gibi yardım etmek istiyorum," dedim gözlerini yakalayarak. "Sana kendini savunmayı öğretmek istiyorum. Böylece Nathan Devereux gibi pislikler onun yaptığını yapamayacaklar."

Bakışları bir bıçak gibi tenimde geziniyor, her dilimde beni oyuyordu. Bazı nedenlerden dolayı, bu acı veriyordu. Beni sorgulayacak olması. Niyetime güvenmemesi. Ama gerçekten, onu suçlayamazdım. O muhteşem kadına sadece bir bakış attığımda aklımdan neler geçtiğine bir bakın.

"Ne kadarını biliyorsun?" Sesi hafifçe titriyordu.

"Yeterince biliyorum. Sana ne yaptığını. Onu nasıl terk ettiğini, nasıl karşı koyduğunu."

"Ama nasıl?"

"Polis raporları vardı-"

"O kayıtların mühürlü olması gerekiyordu!" Sesindeki feryat karşısında irkildim. Çok açık bir şekilde hissettiği acıdan. "Mathieu'ydu. Mateo. Her neyse işte. Onu bulan oydu, değil mi?"

"Hayır," dedim, başparmağım onunkinin üzerinden bir kez daha geçerken. "Başka biriydi."

"Sürekli konuştuğu adam mı?" diye sordu kulağına dokunarak.

Cevap vermeme gerek yoktu. Cevabım sessizliğimde yazılıydı. Onu elinden tutup kendime doğru çektim. İlk başta direndi ve sonunda yumuşadığında hem mutlu oldum hem de üzüldüm. Onu göğsüme çektim, parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim. "Üzgün olduğumu söyleyemem," diye mırıldandım dudaklarımı başına bastırmadan önce. "Tehditleri bilmezsem seni koruyamam."

Eliza'nın eli karnıma bastırdı ve bana bakmak için başını kaldırdı. "Sence Nathan hâlâ bir tehdit mi? İki yıl oldu."

"Ona bittiğini söylediğinde sana ne dedi?"

Bana söylemesine gerek yoktu. Shaw'un bana verdiği polis raporunda okumuştum. *"Bu iş daha bitmedi, sürtük. Daha yeni başladı."*

Eliza çenesini indirdi ve parmakları göğsümde gezindi. Dokunuşu nefesimi kesmişti. Sanki o uzun parmaklarını boğazıma dolamış ve sıkıyormuş gibi çaldı.

"Bana öğretecek misin?" diye sordu, o kadar sessizdi ki kalbimin çarpıntısından zar zor duyabiliyordum. "Bana kendimi nasıl koruyacağımı gösterir misin?" O çikolata gözler kalktı ve dudaklarıma yerleşti. "Ben de güçlü olmak istiyorum."

İtirafı beni titretti. Göğsüme doğru uzanan parmakları bacaklarımın arasında hissediliyordu. Onun güçlü olmasını istiyordum. Karşı koyabilmesini istiyordum. Yatağıma uzanmasını ve sikimle dolmasını istiyordum.

Elini kendi elimle kapattım ve parmaklarımız iç içe geçene kadar sıkıca kavradı. "Elbette," diye fısıldadım, onu kendime çektim, kokusunda ve vücudunun benimkine dokunma hissinde kayboldum. "Elbette, yapacağım."

Parmaklar boğazımda kenetlenirken bir kol vücuduma dolandı ve hareket edemeyecek şekilde sıktı. Paniğe kapıldım ve nefes alamadım. "Kıınılda aşkım," diye nazik bir ses kafamın içinde telkinlerde bulundu. "*Panik yapma. Hareket et.*"

Komutu takip ederek başımı sağa doğru savurdum ve başparmağımdaki en zayıf noktaya kendimi zorlayarak elin boğazımdaki tutuşunu kırdım. Dirseklerimi önce yukarı, sonra arkama atarak yere düştüm ve sert kemik düğümünü kaburgalarının altındaki yumuşak noktaya sapladım. Geriye doğru tökezlediğinde, sağ ayağımı kaldırdım ve dönmeden önce kaval kemiğine indirdim.

Kollarım hazır, saldırganımla yüzleştım. Jet kaburgalarını kucaklamıştı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Güzel. İyi iş çıkardın."

Zorlukla kazanılmış bu övgü karşısında ruhum uçtu. Son iki saattir gülümsediğini görmemiştım. Kaslarım ağrıyor, kollarım ve ayaklarım acıyordu ama onun onayını duymak her şeye değerdı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Parmaklarımı birbirine geçirerek sordum.

"Biliyorum. Buraya gel." Jet beni kendine çekti, kolları az önce olduğu gibi beni sardı ama bu kez göğüs göğüse idik. Bana sarıldı ve bedenim uğuldadı. Şakağımı öptü ve yüzümü ona doğru kaldırmak istedim. "Harikasın," diye fısıldadı beni bırakmadan önce.

Jet duvarda asılı duran basit saate baktı, sonra uzun bir nefes verdi ve kararmış gözlerini bana çevirdi. "Son bir hamle ve sonra ara vereceğiz."

Midem bulandı ve karşı koymak için o kadar mücadele ettiğim değersizlik hissi geri geldi. Molalarımızdan nefret ediyordum. Son iki gündür Jet bana kendini savunmayı öğretmeye çalışıyordu. Her mola onun kişiliğinde bir değişimi de beraberinde getiriyordu. Nazik ve yardımsever olmaktan çıkıp benimle neredeyse hiç konuşmamaya başladı. Telefonunu alıyordu. Odasında kaybolurdu. Ve onu yokluğunda takındığı maskelerin ya da duvarların arkasından çıkarmak muazzam bir başarıydı.

Onu anlamaya ilk tanıştığımız zamankinden daha yakın değildim. "Yere yat," diye emretti Jet ve batmakta olan midem en sıkı düğümler.

Bu hareket, o üstümdeyken yere yapışmak, benim için başa çıkması en zor olanlardan biriydi. İçimde düşünemeyeceğim kadar korkunç anılar vardı ve diğer saldırılar sırasında bazen beni vuran panik tüm gücüyle üzerime geliyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Jet beni süzdü, bakışları tenimi yapış yapış ve soğuk hissettirecek şekilde üzerimde gezindi. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken elini uzatıp çenemi kavradı. "Aşağı. Şimdi."

Çenemi itti ve kığımın üzerine düştüm, sonra kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde sırtıma indirdim.

Bu benim tanıdığım adam değildi. Jet bana hiç böyle davranmamıştı. Nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ve kendini bacaklarımın arasına indirdiğinde, elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, midemdeki tüm düğümler gevşedi ve içimde şiddetli bir sıcaklık oluştu.

Kalçalarını kalçalarımın arasına bastırdı ve kalbim sıkıştı. Elleri dışarı fırladı ve boğazıma bastırarak beni yere yapıştırdı. Dişlerini gösterdi, zalimlik yüzünde çirkin bir yara gibi açılmıştı. "Artık sana sahibim. Asla özgür olamayacaksın."

Hayır.

Kollarının arasına uzanarak bir elimle bileğini kavradım, diğer elimle de ona doğru uzanıp boynunu sıkıca kavradım. Sol ayağımı leğen kemiğine bastırdım ve sağa doğru döndüm, sağ bacağımı koltuk altına doğru salladım, bacağımı başının etrafına sarmadan önce sol ayağımla vücudunu ittim. Kalçalarımı yukarı ittim, bacaklarımı aşağı bastırdım. Ve bana sahip olduğunu düşünen adam yere düştü.

Acil sesinden önce mindere iki sert tokat çarptı kulaklarıma. "Sakin ol Eliza, sakın ol. Benim."

Göz açıp kapayıncaya kadar onu bıraktım ve yere düştüm. Ve saniyeler sonra, beni göğsüne doğru çekerken eli boynumun arkasına dolanmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı başıma doğru. "Çok üzgünüm. Bir şeyin yok. İyi olacaksın." Arkasına yaslandı, ellerinin arasında yanaklarımı kavradı. Gümüş rengi gözleri sanki beni sakinliğiyle kaplıyormuş gibi yüzümden aşağıya daldı. Başını eğdiğinde kalbim hızla çarpıyor, içim titriyordu.

"Harikaydın," dedi bana, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken. "Çok harikaydın. Düşünmek için bile durmadın."

"Bana zarar vereceğini sandım."

Sonra dondu kaldı, üzerimde geziniyordu. Elleri yavaşça beni bıraktı ve tekrar ayaklarının üzerine oturdu. "Biliyorum. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

İçimdeki her şey ona bağırarak, söylediği şeyi söylememesi gerektiği konusunda hemfikir olmak istiyordu. Ama sonra...

Bak ne yaptım.

Saatlerce, günlerce tam olarak bu hareketi uyguladıktan, defalarca kurtulmayı başaramadıktan sonra, tek gereken Nathan'ın bana yönelik tehditlerinden birini tekrarlamasıydı ve zihnim paniğimi kapattı ve bedenim içgüdüsel olarak hareket etti.

"Sorun değil," dedim ona, sesim hâlâ titriyordu. "Seni affediyorum."

Dudaklarında olmasa bile gözlerinde bir gülümseme vardı. Gurur dolu bir gülümsemeydi bu, kalbim yerinden çıkacaktı. Ama her gece olduğu gibi pencerenin kapandığını da görebiliyordum. Kaslarım bir mola için ne kadar çılgık atarsa atsın, onu kaybetmek istemiyordum. Gitmesini istemiyordum.

Henüz değil.

"Sanırım." Mırıltılı bir sestti, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylenmişti. Başını eğdi, kaşları çatılırken gözleri kısıldı.

"Neydi o?"

Dizlerimin üzerinde doğrulup gözlerinin içine baktım. "Sanırım" dedim.

"Tahmin mi ediyorsun?" diye sordu, dudaklarımdaki gülümsemeye bakarak.

Sonra onu ittim, ellerimle omuzlarından göğsünün yanlarına doğru ittim. Bunu beklemiyordu ve dengesi bozuldu. Ama düşmeye başladığında elini savurup kolumu tuttu ve yere inerken beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Vurduğumuzda aramızda bir "Oof" sesi duyuldu. Sonra hareket ediyorduk, eller itiyor, ayaklar bastırıyor, ön kolları ve boyunları kavırıyor, ikimiz de diğerini sıkıştırmaya çalışıyorduk. Ona karşı hiç şansım yoktu ve bunu biliyordum. Bu onun gösterisiydi. En çok zevk aldığı şey. Ve bu nazik, oyuncu Jet'i bir süre daha yanımda tutmayı her şeyden çok istiyordum.

İyi bir deneme yapmadığımı söylemek yanlış olur. Yine de Jet benden çok daha yetenekliydi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde beni sırt üstü yere yapıştırdı. Ellerimi başımın üstünde tutuyordu. Bacaklarım onunkiler tarafından kafeslenmiş, kalçalarım üstümde oturan poposu tarafından sıkıştırılmıştı.

Jet'in boştaki eli boynumun arkasına dolandı ve beni yerden kaldırarak sırtımı kamburlaştırdı. "Bu hiç hoş değildi, Bayan Westbrook," diye mırıldandı, başparmağını yanağımda gezdirerek.

Vücutunun beni yere yaşıtırmasına, tam da kalbimi hızlandıran ve midemi bulandıran bir pozisyona sokmasına rağmen dudaklarımdan gülümsemeyi eksik edemiyordum. "Ama sen bayıldın."

"Mmm." Jet başını eğdi. Başparmağı enemin altından geçerek başımı yukarı kaldırdı. Ve içimdeki her şey kalbim durana kadar sıkıştı. "Yaptım."

Yüzünü benimkine doğru indirdi. Dili alt dudağında gezindi ve sanki dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi silebilecekmiş gibi ağzının kenarını yokladı. "Senin geliştiğini görmeyi seviyorum, Eliza. Özgüveninin yükselişini izlemeyi seviyorum. Bu son birkaç gün inanılmazdı."

Aramızda tek bir kelime bile bırakmadı: Ama.

İnanılmazdı, ama...

Burada olman güzeldi ama... Tüm eğlence için teşekkürler.

"Ama?"

Çenemi okşadı. "Ama biraz ara vermeliyiz." Bir anda üzerimden kalktı ve elini uzatarak başımda dikildi. Ben de kendi elimi kaldırdım ve beni yerden kaldırmasına izin verdim. "Seni dışarı çıkarayım."

Başımı o kadar hızlı kaldırdığım için kendimi kırbaladığıma eminim. "Ne oldu? Neden?"

Elimin etrafında bir şey sıkıştı ve o ana kadar hala beni tuttuğunu fark etmedim.

"Ne kadar ilerlediğini kutlamak için," dedi bana, içimdeki duygu girdabını görmezden gelerek. "Bizi buradan bir süreliğine de olsa çıkarmak için. Sanki bir haftadır bu odadan dışarı ıkmamışız gibi geliyor."

Cevap vermediğimde Jet elimi çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. Parmakları atkuyruğumdan düşen bir sa telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. İstersen burada kalabiliriz."

Eğer istersem.

Aman Tanrım. Demek değer görmek böyle bir şeymiş? Saygı görmek ve birinin koluna asılacak bir süs eşyasından daha fazlası olarak görölmek? İsteklerimin ve ihtiyalarımin dikkate alınması baş döndürücü bir duyguydu.

bir parça güven. Yabancı ve tuhaftı, sonuna kadar yabancıydı. Beni belirsizlikle doldurdu ve evcilleşmemiş endişenin alevlenmesine neden oldu.

Jet bir adım daha yaklaştı ve vücudunun sıcaklığı içimde nasıl söndüreceğimi bilemediğim alevlerin patlamasına neden oldu.

Kalbimin pıt pıt atması da yardımcı olmadı.

Alnıma nazik bir öpücük kondurmadan önce sessizce, "İçeride kalabiliriz," diye tekrarladı.

"Hayır." Çenemi kaldırdım. Gümüş gözlerin üzerimde parladığını gördüm. "Hayır, dışarı çıkabiliriz."

"Emin misin?"

"Evet. Ben sadece... Özür dilerim, beklenmedik bir şeydi, hepsi bu."

Yüzünde gördüğüm acıma mıydı? Emin değildim ve bu düşünce, bağıparmağının çenemin altında gezinmesiyle silinip gitti. "Bunun beklenmedik olmasını istemiyorum, Eliza. Senin gibi bir kadın en iyisini hak eder. Şimdi hazırlanalım. Sekiz kişilik rezervasyonum var."

Jet'in peşinden lüks restorana doğru ilerlerken içimi bir korku kapladı. Babamın müşterileriyle gideceği türden bir yerdi. Beni sadece şehirde bir gece geçirmek için değil, çok özel bir gün için götürebileceği türden bir yerdi. Hatta belki de Nathan'ın bensiz, kolunda başka bir kadınla gidebileceği türden bir yerdi.

Jet, şef garsonun arkasında mekanın sahibiymiş gibi yürüyordu, her adımında kendine güven vardı. Ben de kendimi ait değilmişim gibi hissederek peşinden tökezledim. Restoranın ön odasından geçerken Jet olduğu yerde durdu ve bana baktı. Yüzündeki gülümseme arkama dönüp bakmama neden oldu, çünkü bana bu şekilde bakamayacağından emindim. Ama sabırla yetişmemi bekledi, sonra elimi tuttu ve yolu göstermeye devam etti.

Kendimi onun varlığına kaptırmıştım ama diğer müşterilerin bana attığı bakışları fark etmeyecek kadar değil. Sanki bu muhteşem adamın koluna ait değilmişim gibi. Sanki bu odaya girecek kadar iyi bir insan değilmişim gibi. Sanki üzerimdeki elbise, Jet'in geçen gün bana aldığı güzel, siyah ipek elbise, benim gibiler için çok pahalıymış gibi.

Jet sandalyemi çekti ve ben oturduktan sonra nazıkçe itti, sonra şef garsona bir bakış bile atmadan bana katıldı. Onun dikkatli bakışları altında rahatsız olmuş bir şekilde yerimde kıpırdandım.

"Jet," diye mırıldandım, "bu kadarı da fazla."

Kaşları kalktı, gülümsemesi dudaklarından düşmedi. "Yakınından bile geçmiyor," dedi ve dikkatini şef garsona çevirmeden önce elini çıplak omzumda gezdirdi. Sunulan menüyü aldım ve ilk sayfadaki fiyatları gördüğümde neredeyse boğuluyordum.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu şef garson.

Jet kesinlikle çok pahalı olan bir şarabın adını sayıklarken, "Sadece bir su lütfen," diye atıldı. Yüzümü menüden kaldırdım, o kadar harcamaması için ona yalvarmaya hazırdım ve Jet'in yanındaki masada duran adamı ilk kez fark ettim. "Oh!"

Geniş omuzlu, koyu kahverengi saçlı adamın sırtışının beni koltuğuma hapsedmesi gerekirdi. Ama kehribar rengi gözlerinde sıkıntılı kalbimi yatıştıran bir sakinlik vardı. "Sen-"

"Angelo Santini," diye mırıldandı, elini bana uzatarak. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

Kalın eli, onun boyundaki bir adamdan asla beklemeyeceğim türden nazikti. Hem boy hem de cüsse olarak Jet'ten daha iriydi, daha çok geçmişimdeki adamı andırıyordu. Etrafını bir tehlike havası sarmış olsa da beni tedirgin eden parlak gözlerindeki meraklı.

"Eliza Westbrook," dedim ona ve elini sıkmak için uzandım. "Burada mı çalışıyorsun?"

Santini başını eğerken yüzünü buruşturdu. "Şimdilik," dedi Jet'e doğru bir bakış fırlatarak. "Patron kendini toparlayana kadar."

Jet'in eli Santini'nin takım elbisesinin yakasını kavradı ve yüzleri birbirine yaklaştıkça kadar adamı aşağı çekti. Jet'in dudaklarından fısıltılı sözcükler döküldü ve Santini'nin kıvrımları düştü.

"Evet efendim," diye mırıldandı Santini, takım elbisesinin ceketini düzeltirken tam boyuna ulaştı. Yüzünü buruşturarak bana başını salladı. "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek."

O gittikten sonra Jet bana döndü ve eliyle ince siyah kravatını düzeltti. "Bunun için üzgünüm. Uyum sağlama konusunda bazı sıkıntılar yaşıyor."

"Önceki hayatından mı?" diye sordum ve bakışları masaya kaydı. "Senin için de zor oldu mu?"

Yavaş bir nefes alırken çenesini kaldırdı. Değişken bakışları bana dönmeden önce kalabalık restoranın üzerinde gezindi. "Görüyor musun

Bunu mu?" diye sordu, eğilirken sesi alçaktı. "Herkesin seni nasıl izlediğini mi?"

Yukarı bakmaya gerek yoktu. Odaya adım attığımdan beri bakışlarını üzerimde hissediyordum. Çenemi masaya doğru eğdim ama Jet parmağıyla çenemi yakaladı ve yüzümü kendisine doğru çekti.

"Kıskanıyorlar," diye fısıldadı, parmakları çenemde gezinirken. "Kadınlar, ne kadar güzel göründüğünü. Erkekler, senin kolundaki kişi olmadıkları için."

"Jet." Elini tutarak masaya doğru ittim ama bırakmadım.

"Bu doğru."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ama kendimi ona bakmaya zorladım. "Soruma cevap vermedin."

Jet'in başparmağı boğazına bastırdı ve adem elması başparmağın altında sallandı. "Evet."

"Ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir ay."

"Bir ay mı?" O cevap veremedi. Garsonumuz şarabımız ve suyumla geldi. Jet adamla meşgul oldu, şarabın tadına baktı, siparişlerimizi verdi ve tüm bu süre boyunca sanki onlar da arkadaşmış gibi onunla konuştu. Masamızdan ayrıldığında Jet kadehini dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

"Bir ay mı?" Tekrarladım, elim masanın üzerindeki ön koluna kaydı. Ona baktı ve kendimi geri çekilmemek için zor tuttum.

"Evet," dedi, çakıl taşları ve sertlikle. Sanki bu kelimeyi söylemek acı veriyormuş gibi.

"Peki ya cenaze evi? Orası...?" Ne sorduğumdan emin değildim. Ne bilmek istediğimden. Ama o değişken gözler benimkileri bulmak için yükseldi ve o derinliklerdeki tehlike ağızımı kapatmama neden oldu.

"Bu babamın işi. Bana gerek yok. Orada istenmiyorum."

"Elbette bu doğru olamaz," diye teklif ettim ama adam başını sallayarak elimi kendi eliyle kapattı.

"Bu durumda, öyle. Ve bundan memnunum. Orada olmayı hiç istememiştim." Bir saniyeliğine de olsa daldı, sonra yeniden bana odaklandı. "Hiçbir zaman."

Üzerinden karanlık bir gölge geçti ve odayı soğuk bir ürpertinin kapladığına yemin edebilirim. Tekrar şarabına uzandı, bir yudum daha içmek için kaldırmadan önce sapını parmakladı.

"Bu bir aşk meselesi değil," dedi sessizce, "eğer düşündüğün buysa. Ailemi seviyorum, onlar da beni seviyor. Ama iş."

Kelimeyi sanki kokmuş bir etmiş gibi tükürdü, yüzünde tiksinti okunuyordu. Sessiz kaldım, izledim. Daha fazlasını söyleyeceğini umarak, anlamak isteyerek.

"Her zaman daha fazlası olmayı arzuladım," dedi sonunda. "O yere bağlı kalmamak, her gün aynı şeyi yapmak zorunda olmamak. Sanırım yürümeye başlamadan önce bu şekilde yaşayamayacağımı biliyordum."

"Ve ailen bunu sorun etmiyor mu?"

Yüzü bilinmeyen bir duyguyla buruştu. Tekrar boğazını parmakladı. "Artık öyleler. Birkaç yıllarını aldı ama... işler değişti. Şimdi, oraya gittiğimde bana ait değilmişim gibi bakıyorlar."

Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Jet'in kolunu sıktım ve o da elimi orada gördüğüne şaşırmış gibi aşağıya baktı. Geri çekilerek şarap kadehimi yaklaştırdım ve sanki orada bir anlam bulabilecekmişim gibi kan kırmızısı sıvıya baktım.

Aramızda mesafe yoktu ama yine de bizi ayıran, atlanamayacak kadar uzak hissettiren bir uçurum vardı. Sıkıntılarında bana yardım etmişti ama ben ona nasıl yardım edeceğimden emin değildim.

"Geri dönmen gerekiyor mu?" Bardağımdan bir yudum almak için cesaretimi topladıktan sonra sordum.

"Cenaze evine mi? Hayır. Silvia ve Edoardo her şeyi halletti. Sanırım onlara öngörülebilir bir gelecekte olmayacağımı söylediğimde memnun oldular."

"Bunlar senin kardeşlerin mi?"

Jet'in dudakları kıpırdadı ve vücudu bana doğru döndü. Elimi masadan kaldırdı, uzun parmakları benimkilere dolanmadan önce tenimi yumuşattı. "Silvia benim en büyük kız kardeşim, ama Edoardo benim kuzenim."

"Kaç kardeşin var?" "Beş. Ben en küçükleriyim."

"Hepsi orada mı çalışıyor?"

Jet burnunu çekti, burnunun kırıışmasında bir tiksinti ya da tedirginlik belirtisi vardı. "Tam olarak değil, hayır. Silvia ve Edoardo babamla birlikte çalışıyorlar. Kardeşim Alex ve kuzenim Walter, amcam Saul'un yanında çalışıyorlar. Ama diğerleri, her biri, onlar da bu işin içinde. En büyük kardeşim Dino batıya taşındı ve kendi evini açtı. Kuzenim Franco ve diğer kız kardeşim Rebecca, Desolation, New York'ta birlikte bir ev ve krematoryum açtılar."

Şaşkınlığımı kontrol altına almaya çalışmamı izlerken yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Ölüm işinde olmayan bir ailen var mı?"

"Yok." Cevabı hızlı ve ciddiye, tonu tehlikeyle doluydu. Sanki üzerinden bir gölge geçmiş gibi yüzü değişti. "Kan ya da başka bir şey, hepimiz bu işin içindeyiz."

Bu, şifreli bir şey söylediği ilk sefer değildi ve cevaplamak istemediğinden emin olduğum soruları sormak için can atıyordum. O elimi tutarken bile ikimizin arasında bir duvar yükseliyordu. Garsonumuz yemeklerimizle döndü ve bu çok iyi oldu. Jet'i konuşturabildiğim için mutluydum. Bazı sınırların nerede olduğunu ve diğerlerinin nerede kenara itilebileceğini bulduğum için mutluydum.

Yemeğimizi nispeten sessiz bir ortamda yedik, Jet ısırmalar arasında şarabımı içmem için beni dürtükledi. O gecenin üçüncü kadehini içiyordu, bense kendiminkine dokunmamıştım bile.

"İçki içmiyor musun?" diye sordu peçetesiyle ağzını silmeden önce.

Ve dönüştüğüm o buruşuk hiçlik yumağı, sadece beni aşağı çekmek için çözüldü. "Hayır," diye itiraf ettim. "Pek bir şey yok. Nathan yapmadı..."

"Özür dilerim." Jet bana doğru uzandı, eli sallanmaya başladı ve sonunda kalçama yerleşti. "İsteyerek yapmadım-"

"Hayır. Hayır, sorun değil. Bu benim hayatımın bir parçasıydı. Bununla başa çıkmayı öğrenmeliyim. Ben sadece..." Elimi onunkinin üzerine kaydırdım ve bir tepki yakalamak için yalvararak onu izledim. Bu dokunuş daha önce uzak durduğum yeni bir alandı ve neyin değiştiğini bilmek istiyordum. "Nathan içki içmemden hoşlanmazdı. Annesi alkolikti. Özensiz bir alkolik. Benim de sonumun öyle olmasını hiç istemezdi. Bu yüzden ne zaman içki içsem beni azarlardı, komünüyondaki şarap kadar az bile olsa. İçmeden yaşamayı öğrendim ve şimdi, bilmiyorum. Sanırım hafif biriyim. Bununla pek başa çıkamıyorum."

Kalçamı sıktı. Dudaklarında dürüst bir gülümseme. Yakaladığım tepkiler bunlardı, içkim kadar içimi ısıtan tepkiler. "Sana göz kulak olacağım," dedi bana, farklı türden bir tehlike içeren bir fısıltıyla. Kahkahalarımı göğsümden çıkardı. Yer değiştiren kahkahalar

Bu da elinin kalçamdan yukarı kaymasına neden oldu.

Tabağındaki son lokmalarla meşgul olurken elini benimkinden çekmesine neden oldu.

"Bu işi iyi yapıyorsun," dedim ona, elimle kolunu okşayarak -bunun ters bir tepki yaratmadığını biliyordum. "İlk tanıştığımızdan beri benimle ilgileniyorsun. Ve bunun için memnunum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Bir kayma. Bir sallanma. Yavaşça geçen bir gölge. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru eğilmeden önce gümüş ay yüzümde kayarak yanağımda durdu. Dili alt dudağında gezindi, sonra ağzının köşesini yokladı. Ve birden kalbim hızlanmaya başladı, sanki sandalyesinden kalkıp beni yemeğini yediği gibi yemeye niyetlenmişti: hayattaki ince şeyleri bilen ve her lokmanın tadını çıkarmaktan memnun olan bir adam gibi.

Kalçalarımı sıktım ve başka tarafa bakmak istesem de yapamadım. Çünkü dürüstlüğü oradaydı. Sorularımın çoğunun cevabı bana bakışında gizliydi. Onun ruh halleri, değişen gölgeleri ve seksi gülümsemeleri için bir rehber ihtiyacım vardı. Onun sırları arasında bir haritaya ihtiyacım vardı, böylece nereye adım atacağımı ve nereden uzak duracağımı biliyordum. Onu, onun beni okuduğu kadar kolay okuyabilmem gerekiyordu ama korkarım ki bunu asla yapamayacaktım.

"Peki ya sen?" Jet bana doğru kayarak sordu, iri vücudu tenimi yakan ateş gibi yaklaşıyordu. "Geri dönmek gerekiyor mu?"

"Geri dönmek mi?" Uyuşmuş bir şekilde sordum, aklım parmaklarının parmaklarımın arasında kayışına takılmıştı. Bu basit bir hareketti, birçok kez yaptığı bir hareket. Başka bir şeye dönüşmesine engel olamadığım bir hareket.

"İşe." Dizi masanın altından benimkini dürttü. Ve tıpkı odamdaki minderlerde bana söylediği gibi, bacaklarımı açarak gardımı almasına izin verdim. "Seni yapman gereken bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

Beni tutmasını istemem yanlış mıydı? Bana zaten çok şey vermiş olan bir adamdan daha fazlasını istemem? Sözleri bulanık düşüncelerimin arasından süzüldü ve üzerime dalgalar halinde çöken şehvet sisini göz kırparak uzaklaştırdım.

Arkaya.

Çalışmak

için.

Onsuz.

"Hayır." Sesim çok solukluydu, sanki düşünme yeteneğimle birlikte onu da çalmıştı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Hayır, geri dönmeme gerek yok. Henüz değil." Konuşmadığında, sessizliği doldurmak, ona bir süre daha tutunmak zorunda hissettim.

"Babamdan sonra..." Jet elimi sıktı ve ben boğazımdaki yumruyu yuttum. "İzne ayrıldım. Sadece yapamadım..."

Uzun parmakları enseme kivrılırken, boğazımda gezinen başparmağının üzerinde bir yumru yükseldi. Kaybolmuştum. Kaybolmuştum ve geri dönüş yolunu bulabileceğimden emin değildim. O beni dünyaya bağlamadan olmazdı.

Elimi uzattım, onu yakınımda tutmak için olduğu kadar kendimi sabitlemek için de. Hatamı çok geç fark ettim. Parmaklarımı sıyıran saçlar, bir saniye sonra paramparça olacak sözler verirken. Jet'in eli boynumdan düştü, vücudu yumuşak bir kaymayla geriye doğru sarsıldı ve bu yakınlarda izleyen herhangi biri tarafından fark edilmeyebilirdi. Ama ben bunu bir şok dalgası gibi hissettim ve onun yokluğunda acı çektim.

Gülümsemesi sıkıydı. Aramızdaki kısa mesafe soğuk ve kaskatı kesilmişti. Sessiz bir iç çekiş beni terk etti ve ellerimi kucağıma indirdim. Büyüyü bozan ellerim. Bu sorunlara o sebep olmuştu. Son birkaç gündür daha da güçlenmişti.

Bütün benliğim vardı. Zihnim, bedenim, ruhum. Ve bu onun sayesinde oldu.

"Geri dönmeme gerek yok," dedim ona, çenemi kaldırıp karanlık sırların gölgelediği o cıvıl cıvıl ayları bularak. "Ama belki de dönebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Benden uzaklaştığında benim hissettiğim kadar perişan görünüyordu ve bunu düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Bana çok yardımcı oldun Jet," dedim ona, masanın üzerindeki eline uzanarak, parmaklarım ona istediğim gibi yapışmadan sıcak tenine dokunarak. "Acaba onlara da yardım edebilir miyiz?"

"Kadınlar mı?"

Başımı sallayarak şarap kadehimi tuttum. "Arkadaşının o kızlara yardım ettiği gibi. Senin bana yardım ettiğin gibi. Belki Meg'le sığınma evindeki kadınlara kendini savunmayı öğretecek birini bulma konusunda konuşabiliriz. Eğer bir tanesine bile yardımı dokunacaksa, buna değer."

Artık gergin olmayan gülümsemesi hüznü görünüyordu. "Kesinlikle öyle olurdu."

ELIZA arabada sessizce yanıma oturdu, bir eli kucağında, diğer eliyle bir tutam kızıl saçını parmağının etrafında tekrar tekrar döndürüyordu. Uzanıp onu durdurmak için yarım aklım vardı. Birkaç gece önce yaptığım gibi ona tutunmak. Parmaklarındaki titremeyi yatıştırmak, cildinde dalgalar gibi yuvarlanan endişeyi hafifletmek istedim. Onu restorandaki önceki geceye geri götürmek istiyordum, bana kurtarıcısıymışım gibi sarıldığı o geceye, her ne kadar öyle olmasam da.

Benim hatamdı, emindim. Verdiğim tepki onu benden uzaklaştırmıştı. Parmakları boğazımı sıyırdığında, korkunç anılardan oluşan bir sel üzerime çökmüştü. Sanki bir el boğazımı kavramış, içimdeki hayatı sıkıyor ve bırakmıyordu.

Geri çekilmesi çok iyi oldu. Neredeyse çizgiyi aşmıştım, yapamayacağımı bildiğim tek şeye neredeyse teslim oluyordum. Ne kadar seksi olursa olsun, varlığı D'Angelo hayatımı elimden aldığından beri içimde kaynayan acıyı ne kadar hafifletirse hafifletsin, onun için dünyadaki en kötü şey olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu beni onu mutlu etmeye çalışmaktan alıkoymadı. Ona sevdiği yemekleri yapmaktan, ona ihtiyacım olandan biraz daha fazla tutunmaktan. Çünkü onun neşesinde kendi neşemi bulmuştum. Ve dünyam ellerimden alındığında tutunacak tek şeyim bu küçük mutluluk kırıntısıydı.

O sabahki normal rutinimiz normalden daha uzun sürdü. Yataktan kalkmamızdan kahvaltıdan sonra minderlere gitmemize kadar. Denediğimiz her hareket yeni endişe nöbetlerini beraberinde getiriyordu; kız bana dokunmakta tereddüt ediyor, gardını açmakta tereddüt ediyordu. Ne kadar istersem isteyeyim, oraya zorla giremezdim. Bedenimi kalçalarının arasına sıkıştırmayacak, kalçalarımı onunkilere bastırmayacak, onun tam ve doğru rızası olmadan tenimin istediği şekilde ona dokunmayacaktım.

O zaman bile.

İstediği her şeyi isteyebilirdi ama bu gerçekleri değiştirmezdi. Ona arzuladığı şeyi verebilecek kişi ben değildim.

Her şeyi alıp götürecek olan bendim.

Hope Kadın Sığınma Evi'nin arka tarafındaki park yerine yanaşıp arabadan indiğimde Eliza bir kez daha tereddüt etti. Ben arabaya yaklaştığımda kapıyı açma zahmetine bile girmemişti, sadece saçlarını savurarak oturuyordu, gözleri çalıştığı taş binadaydı. Ona elimi uzattım ve bakışlarını benimkine doğru kaldırdığında gözlerindeki tüm altın ışıldadı.

Eli elime kaydı.

Teni yumuşak bir şekilde tenimi sıyırdı.

Oturduğu yerden kalkarken ağırlığı hem ağır hem de tüy gibi hafifti, vücudu o kadar yakındı ki sıcaklığı beni yakıyor, kokusu her santimetrekaremi kaplıyordu. Sikimin onun içinde sarılmak istediği gibi beni de sarıyordu. Sıkıştırılmış ve zevklendirilmiş. Sarıldı ve sıkıca tutuldu.

Çok sevdim.

Tanrım, lanet olsun! Bunu yapamazdım.

"Jet?" Sesi beni çağırıyor, yaklaşmam için yalvarıyor, kaçmam için yalvarıyordu. Dudaklarımı yaladım ve eli hafifçe koluma yerleşmeden önce sikim pantolonumun içinde tekmelendi. "İyi misin?"

Değildim. Sorusu göz kırpmamı sağladı ve beni olduğum yere geri getirdi. Çenesi parmaklarımın arasına sıkışmış, bakışlarım ılık, ıslak dudaklarına kilitlenmiş bir şekilde onun üzerinde duruyordum.

Yutmak istemek.

Tüketmeyi istemek.

"Jet." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı ve elimi çenesinden çekti. Diğeri karnımı sıyırdı ve içimdeki her şeyin yanan bir beden gibi kenetlenmesine, kendini ateşten korumak için kıvrılmasına neden oldu. Ben geri çekilirken irkildi, dudaklarının köşeleriyle birlikte kaşları da aşağı doğru çekildi.

"İyiyim," diye mırıldandım, ama Tanrı biliyordu ki hiç de iyi değildim. "Sadece senin için endişelendim. Çok sessizsin."

"Aklımda çok şey var." Eli bana uzandı, parmakları parmaklarımın arasında dolanıyordu, sıkışı hınzır ve korkunçtu, günahkâr ama yine de bir çocuk kadar lekesizdi. "İyi olduğuna emin misin?"

Konuş benimle, Jet. İçinde tutman durumu daha da kötüleştirir.

"İyiyim," diye yalan söyledim, ölü bir adamın sesini kafamdan silkeleyerek.

Ve Eliza, dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle bir adım öne çıktı. Tekrar bana uzandı, kolu etrafımı sarmadan önce karnımı sıyırdı. Yanağını göğsüme bastırdı ve ben nefes almak için mücadele ettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, yüzüme bakmak için başını kaldırdı. Benimki aşağı doğru eğildi, ağzım dudaklarından birkaç santim uzaktaydı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Gelmen benim için çok şey ifade ediyor."

Devereux. Devereux'dan bahsettiğinden emindim. Tıpkı adamın araziye bir kez bile adım atmadığından emin olduğum gibi.

Onu kollarımın arasına aldım, alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Senin için buradayım," diye söz verdim, bu yemin ruhumun derinliklerinden geliyordu. "Neye ihtiyacın olursa, sadece istemen yeterli." Beni sıktı, ellerini sırtımda genişçe açtı. Yüzünü göğsüme gömdü, yukarı bakmadan önce bastırdı. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Senin gibi birinin bana göz kulak olmasını hak edecek ne yaptım ben?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve onu göğsüme doğru çektim. Benden çok daha iyi birini hak ediyordu. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki dudakları yanağıma yapıştı.

"Hadi," dedi bana, geri adım atıp elimden kurtuldu ve nefesimi çaldı. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, kahverengi gözleri altın gibi parlıyordu. "Seni Meg'le tanıştırmak istiyorum."

Eliza beni arkasından sürükledi, tatlı kahkahalar serbestçe akıyordu. Ve o anda, dünyada beni onu takip etmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. O kahkaha göğsümün içinde yabancı bir varlık gibi kabaran umuttu. Kaderimde cehennem olmasına rağmen beni cennetle cezbediyordu.

"Meg!" Arka kapıdan içeri adım attığımızda Eliza seslendi. Patronu döndü, karanlık gözleri sanki bir tehlike sezmiş gibi parlayarak üzerime dikildi. "Meg, buradasın!"

Eliza elimi bıraktı, kapı ile patronu arasındaki kısa boşluğa doğru koştu. Kadın bana bakarken kollarını yaşlı kadına doladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Meg geri çekilerek sordu. Bakışlarını Eliza'ya çevirdi ama dikkati benden hiç ayrılmadı.

Ben onun bıraktığı yerde kalırken Eliza gevezelik etti. Meg'e onu ne kadar özlediğini anlatıyordu. Sığınma evindeki kadınları ve orada yaptıkları işi ne kadar özlediğini. Eliza'nın enerjisi zıplarken dudaklarımı bükerek onu izledim, kız geçen hafta tanıdığımdan farklı biriydi. O sessiz, temkinli kız gitmişti. Burada cesurdu. Güçlüydü. İhtiyacı olanlara yardım edebilecek, kendine yardım edebilecek kapasitedeydi.

Büyülenmişim, güzelliğinden daha fazlasıyla büyülenmişim. Bu duvarların içinde canlanan zarif kadın beni büyüledi. Onu saran hayat karşısında öyle hipnotize olmuşum ki, bir an için kendimi kaybettim. İki kadının aramızdaki boşluğu geçmesine yetecek kadar uzun bir an.

"Meg, bu benim arkadaşım, Jet. O..." Çenesi eğilirken utangaç gözleri yere kaydı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken başı yana doğru döndü. "Bana yardım ediyor." Çikolata rengi gözleri Meg'e dikilmiş, sanki onun onayını arıyordu.

Ve lanet olsun, eğer bu bakış içimde bir şeyleri bükmediyse. Göğsümdeki çarpıntıyı çekiştiren bir bıçak gibi.

Meg, Eliza'ya bana döndüğünde gerginleşen bir gülümseme verdi. Çenesini kaldırarak elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. *Jet*."

"Ben de öyle," dedim ona, kolumu sırtım kadar sert bir şekilde sallayarak.

"Ön tarafa çıksam sorun olur mu?" Eliza soruyu ikimize birden yöneltti. "Bazı kızlara merhaba demek isterim."

"Elbette," dedi Meg ona, gözlerini bana dikerek. "Yine de, belki de en iyisi-"

"Ben burada kalabilirim," diye aceleyle çıktım.

"Ah!" Eliza bakışlarını üzerimde gezdirdi. Vücudumda, göğsümde ve kollarımda, uzun bacaklarımdan aşağıya doğru. Sanki beni ilk kez görüyordu. Siyah ceketim, pantolonum ve beyaz düğmeli gömleğimle, varlığımdan yayılan gücü ve tehlikeyi. "Ah," dedi, çok daha sessiz bir şekilde, Meg'in yarım kalan cümlesini benim aceleyle söylediğim kelimelerle birleştirerek.

Öndeki kadınların burada olmalarının bir sebebi vardı. Çünkü tehlikeli erkekler kendi güçlerini incitmek ve istismar etmek için kullandılar.

"Emin misin? Yapmak zorunda değilim."

"Git," dedim, elim onunkine yöneldi ve onu tutmak için uzandığında midemde bir şeylerin dönmediğini söylersem yalan olur. "İstedığın kadar kalabilirsin. Burada iyi olacağım."

"Eğer eminsen?"

"Git." Elimde değildi. Gitmeden önce alnına bir öpücük daha kondurdum, daha fazlası olmasını diledim ama olamayacağını biliyordum.

Eliza Meg'in kolunu tuttu ve birlikte odadan çıktılar. Ruhum çırpınırken beni saçlarımı tutmaya bıraktı. Beni adım atmaya ve endişelenmeye bıraktılar, kız bir haftadır ilk kez ulaşamayacağım bir yerdeydi. Beni tek yönlü cam pencerenin önünde durup onun hasretini çekmeye bıraktılar.

Bir keştim, etrafımda ve hayatımda kendini saran kıza ihtiyaçım vardı. Dehşete kapılmış bir parçam onu bırakma düşüncesine karşı çıkıyordu. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Çekip gitmesine izin veremezdim.

Onu geri getirmek için her şeyi yaparım.

Hayatımdan -arkadaşlarımdan, beni olduğum gibi kabul eden tek ailemden ve on beş yaşımdan beri boş zamanımın her saniyesini alan şeyden-koparıldığım için beklerken yapabileceğim çok az şey vardı. Volta attım, oturdum, ayağā kalktım, tekrar ettim. Sabırlı olmaya çalıştım, derimi tırmalamamaya, silahımı çekmemeye, Eliza'yı bu duvarların ötesinde gizlenen tehlikelerden kurtarmak için diğerk odaya koşmamaya çalıştım.

Meg beni masasının kenarına tünemiş halde buldu ve odaya girdiğinde kara kaşlarını kaldırarak bana baktı. Kadın sanki boynumu kırmak istermiş gibi bana bakarken, gerginlik havayı sıcak ve yoğun hale getirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde daha önceki sorusunu tekrarlayarak.

"Onunla ben ilgileniyorum," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımlın arasından geçirirken. Çenesini kaldırdı, sonra tek bir kaşını kaldırdı.

"Devereux hâlâ bir tehdit mi?"

Onları sakinleştirmek için ellerimi ceplerime soktum, bir bileğimi diğerkinin üzerinden geçirdim ve hissetmediğim bir sakinlik taklidi yapmaya çalıştım. "Muhtemelen. Gerçi şu anda EPA'yla yaşadığı sorunlarla Eliza'yla ilgilenemeyecek k a d a r meşgul olmalı. Ama her ihtimale karşı ikisine de göz kulak oluyoruz." "Ve senin gözlerin de onun üzerinde." Bu bir soru değıl, en sert suçlamaydı. Sanki şimdi bana, ilk tanıştığımız zamankinden daha fazla güvenmiyormuş gibi.

met.

"Buluşmamızın etrafındaki koşullar tamamen masumdu." "Yine de hâlâ buradasınız. İki hafta sonra."

"Onu koruyorum." Hırıltılı bir ses çıkardı ama kadın etkilenmedi.

"Onu neyden koruyorsun?"

"Bir tehdit var," dedim ona, alçak ve sessiz bir sesle. Başkalarının duymaması gereken bazı şeyler vardı. "Kedisi zehirlenmiş, yetişkin bir insan için ölümcül olabilecek kadar yüksek dozda arsenik, sadece onun için hazırlandığını tahmin edebileceğim bir yiyecek. Dairesine zorla girilmiş ve darmadağın edilmiş. Babasının dairesine de girilmiş, kasası kırılmış ve boşaltılmış."

"Ne zaman?" Meg eliyle gömleğinin yakasını tutarak sordu.

"Hepsi geçen hafta içinde. Ve bu, babasının kaza olmadığından Ő phelendiėim  l m n n üstüne geldi."

Gözlerini kaçırdı, yüz hatlarında endişe vardı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde titrek bir sesle "Biliyor mu?" diye sordu.

O.

Kızlarından birinin güvenliğiyle ilgili endiŐeleri hakkında Meg'le konuşmam için beni buraya gönderen adam. Beni Nathan Devereux'yu alaşağı etme yoluna sokan adam.

"Hayır," dedim boğazım düğümlenerek. Yutkundum, yumruyu temizlemeye çalıştım. "Hayır, bağlarımız geçici olarak kesildi. Onun haberi olmadan tek başıma buradayım. Çünkü ona yardım etmek istiyorum."

"Ona değer veriyorsun."

Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Hiçbir Şekilde yalan söyleyemezdim, özellikle de kendime. Tek yönlü camdan dışarı baktığımda beni çok fazla etkileyen kızı gördüğümde değil. O kırmızı dalgalar. Yüzündeki o muhteşem gülümseme. İçimdeki her Şey sıkılaştı, sanki varlığının her parçası ona uzanıyormuŐ gibi sertçe kenetlendi. Ona sarılmak istiyordum.

Onu tutmak istiyorum.

Bunu inkâr edemezdim, o yüzden etmedim. Hareketlerimin kendi adına konuşmasına izin verdim. Eliza gülümseyerek odaya girdiğinde bedenim ona doğru hareket etti, o da kendi kollarını bana doladığında kollarım ona sarıldı. Yanağı g ğ me bastırırken başına bir öpücük kondurdum, kız karanlığına parlayan parlak bir ıŐıktı.

Elleri aramızda dolaştı, karnımdan yukarı kaydı, parmakları g ğ mde nazikçe gezindi. Sonra yüzünü benimkine çevirdi ve nefesimi bir kez daha çaldı. O gülümseme. Yanağının ortasındaki gamze. Tenini kaplayan  iller, tadına bakmak istememe neden oluyordu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuŐuyorsunuz?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı. "Meg sana üçüncü dereceden mi bakıyor?"

Meg bana ters ters bakarken, "Sadece kızımın güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorum," diye karşılık verdi. Eliza patronuna bakmadan gülümsedi. "Ona aldırmayın," dedi,

Meg'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle fısıldadı. "Kötü görünebilir ama o kocaman bir kedi."

"Hmm," diye mırıldandım, ses boğazımın derinliklerinden geliyordu.

Zavallı, tatlı, masum Eliza. Keşke bilseydi. Bir zamanlar, o yaşlı kedicik kan istemiŐ, Devereux'n n kendi deyimiyle bir tokatla paayı sıyırdığı fikrine karşı öfkelenmiŐti. Acaba ben

Meg'in endişelendiği kızın, adamın istismar ettiği bu kız olduğunu bilseydi, dileğine kavuşurdu. Amcamın fırınlarında diri diri yanacaktı.

Artık bildiğime göre, bu söz konusu bile olamazdı.

"Endişelenmene gerek yok Meg," dedi Eliza, eli sırtımda dolanırken bedenini yana çevirerek. "Jet kesinlikle inanılmazdı. Bana kendimi savunmayı öğretiyor. Ve doğrusu, bugün buraya gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu."

Şüphe yerini merak duygusuna bıraktı, ne kadar ince olsa da. "Ne demek istiyorsun?"

"Jet'in insanlara yardım eden bir arkadaşı vardı. Onlara ne diyordunuz?" "Kayıp ruhlar," diye mırıldandım, düşünceyle göğsüm sıkışmıştı.

"Kayıp ruhlar." Eliza sanki acımı hissetmiş gibi kolunu bana doladı. Sanki bana destek olabileceğini, *beni ayakta* tutabileceğini düşünüyordu. "Sığınma evindeki kadınlar gibi pek çok insanla çalıştı. Onlara hem danışmanlık yapıyor, hem de kendilerini savunmayı öğretiyordu. Jet bana da öğretiyor," dedi ve o göz kamaştırıcı gülümsemesini bana doğru çevirirken bir kez daha sıktı. "Ve bu bana çok yardımcı oldu. Kendimi daha güçlü hissediyorum. Kendime daha çok güveniyorum. Biraz daha pratik yaparsam dövüşme şansım olabilirmiş gibi hissediyorum."

Meg sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Böyle hissetmene sevindim, Eliza. Bu sadece iyileşmene yardımcı olacaktır."

"Bence başkalarına da yardım dokunabilir," diye atıldı, sanki kadının bu düşünceyi kapattığını hissetmiş gibi. "Jet'in bana öğrettikleri ölçülemezdi."

"Burada ders vermesini mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Eliza başını sallayarak. "Hayır, Jet olmaz. Onun bir işi var." Kız durakladı, yalanını gizlemek için hızlı bir nefes aldı. "Yapacak işleri var. Demek istediğim, buraya gelip ders verecek birini bulabiliriz. İnternette araştırıyordum. Dövüş sanatları ve kendini savunma dersleri veren düzinelerce yer var, bazıları özellikle kadınlar için. Elbette buraya gelip kızlarımıza ders verecek birini bulabiliriz."

"Emin değilim-"

"Bu kadınlara yardım etmek için buradayız, Meg," dedi Eliza, yalvaran bir sesle. "Kendi ayakları üzerinde durmalarına yardım etmek için buradayız. İstismar döngüsünden kurtulmaları için. Bir kadına karşılık vermeyi, saldırganın elinden kaçmayı öğretmek... Bu, zaten incindikten sonra parçaları toplamaya çalışmaktan daha iyi değil mi?"

Yaşlı kadının gözlerinde kızgınlık ve gurur vardı ve bu gurur beni de etkiledi. Eliza'yı daha yakına çektim, başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Haklısın," dedi Meg sessiz bir anın ardından, gözlerindeki sert bakış yumuşamıştı. "Bunu araştırabiliriz. Eğer barınakla ilgilenen olursa, bu işin yürümesi için elimizden geleni yaparız."

Eliza ciyakladı, vücudu dizginlenemez bir enerjiyle yanımda zıplıyordu. "Teşekkür ederim!" dedi ve beni bırakıp patronunun yanına gitmeden önce beni sıktı. "Çok teşekkür ederim!" Kadını kollarıyla sardı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu."

Meg kıkırdayarak kendini kurtardı. "Belki de Gala sonrasına kadar bekleyebiliriz?"

"Elbette," dedi Eliza ona, kahkahası sözcüklerinin arasından süzülerek.

"Umut Galası mı?"

Eliza bana döndü, çikolata gözleri parlıyordu. "Bunu biliyor musun?" "Farkındayım." Göğsümü ovuşturdum. "Yakında olacak mı?"

"Bu hafta sonu," diye yanıtladı Meg, Eliza başını iki yana eğip yüzümde asla bulamayacağını umduğum bir şeyi ararken. "Elimiz kolumuz dolu."

"Kötü müydü?" Eliza sordu.

"İdare edilebilirdi."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Meg Eliza'nın elini kavradı ve odaya girdiğinden beri ilk kez tüm dikkatini kıza verdi. "İyileşmene ihtiyacım var. Yas tutmana, bana güçlü ve cesur bir kadın olarak geri dönebilmen için ihtiyacın olan zamanı ayırmana ihtiyacım var."

"Emin misin?" diye sordu, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Eminim. Brooke yarın evde olacak ve son dakika işlerinde yardımcı olabilir. Her şey halledildi, Eliza. Sen eve git, kendine iyi bak."

Dikkati tekrar bana yöneldi, sivri bakışları daha önce bana yönelttiği türden bir suçlamayla doluydu. Sanki Eliza'nın iyileşmesine engel olduğumu düşünüyordu. Sanki içinde yaşadığını bildiğim mutluluğu ondan alabilirmişim gibi.

Ama yapamazdım. Yapamazdım. Onun için sadece iyi şeyler istedim.

Bunun anlamı... *Özellikle* de benimle asla birlikte olamayacağı anlamına *gelse* bile.

Eliza binanın içinde bir tur daha attı, sığınakta kalan kadınlarla, çocuklarla vedalaştı. Oraya geç gitmiştik ve Meg'in küçük ofisinden çıktığımda dışarıyı çoktan kararmıştı. Eliza'nın arabaya binmesine yardım ettim, eğilip kemerini bağlamasına yardım etmek için çok istekliydim. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmak çok cazip geldi. Kendimi tutmam, kapıyı kapatıp onun yanından ayrılmam için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Onun yanında ne kadar uzun süre kalırsam, onu o kadar çok istiyordum.

Arabayı sürerken bana sarıldı, parmakları parmaklarımın arasında dolaştı, diğer eli kolumu kavradı. Gözlerimi dikiz aynalarından her ayırdığımda, dudaklarında yüzen o muhteşem gülümsemeyi buluyordum. El ele tutuşarak trafiğin içinden geçtik. Sessiz ara sokaklardan döndüm, kalabalık kavşaklardan hızla geçtim, peşimizde bir iblis varmış gibi sürdüm. Ama kız fark etmemiş gibiydi.

Sadece orada oturmuş, hayatının tadını çıkarıyordu.

"Yiyecek bir şeyler almak ister misin?" diye sordu, sesinde uykulu bir tını vardı. Dikkatimi arka görüşten ve son on dakikadır izlediğim boş sokaktan çekti. Gülümsemesi dudaklarına çarpık bir şekilde oturdu ve zihnim beynimi dolduran uygunsuz düşüncelerin lağım çukurunda dönerken aletim tekmelendi.

Dikkatimi tekrar sokağa çektim, orada kimseyi bulamadım. "Neden bizi eve götürmüyorum? Sen dinlenirken ben de bize bir şeyler hazırlarım. Uzun bir gün oldu."

"Evet," diye mırıldandı. "Aslında kulağa hoş geliyor."

Bizi takip ettiğinden emin olduğum kuyruğun görünürde olmadığından emin olmak için son bir tur attıktan sonra otoparkıma girdim ve Eliza'yı olabildiğince hızlı bir şekilde üst kattaki kapıya yönlendirdim. Barınaktan ayrıldığımızdan beri kalbimde ağır bir şekilde oturan huzursuzluğa dikkatini çekmek istemiyordum. Büyüyen tehdit hakkında endişelenmesini istemiyordum. İyileşmesine, güçlü olmasına ihtiyacım vardı. Ve bizi takip eden arabalardan bahsedersen, sadece kırılacağından endişelendim.

Ben yemek pişirirken Eliza da buraya geldiği ilk gece ona verdiğim eski tişörtü giydi. Yemek boyunca aklım yediğim yemekten başka bir yerdeydi. Çıplak omzu yakasından dışarı fırlıyor, dolgun bacakları tişörtün kumaşıyla zar zor örtülüyordu. Onu tatmayı hayal ederken hiçbir şey tatmadım. Teninin lezzetini bilmekten başka bir şey istemiyordum.

Yemeğimizi yiyip temizlendikten sonra Eliza gerindi. Ve lanet olsun, aklımdan geçen ahlaksız düşüncelere engel olamıyordum. Kalçalarına kadar inen tişörtün daha da yukarı çıktığını, her yerini kaplayan o lanet çillerin daha da ortaya çıktığını hayal ettim. Ona doğru sinsice yaklaştım ve dönmeden önce bir gıcırta çıkardı, hızla uzaklaşırken bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Gülüşmeler çağırıyor.

Tatlı vücut doldurulmak için yalvarıyor.

Odasının kapısında, yatağının üzerine sıçradığını, ters döndüğünü ve bana bir çocuk gibi sırttığını gördüm. Saf masumiyet, bu kız. Saflığı şaşırtıcıydı, odasındaki canavardan o kadar habersizdi ki. Yatağın üzerine uzandı, bacakları o tişörtle kilometrelerce uzanıyordu.

Onu istedim. Sonuçlarına lanet olsun. Bu şekilde düşündüğüm ve verecek tek bir sikimim bile olmadığı için lanet olsun bana. Bu kız, sayılan her şekilde benimdi. Kollarıma düştüğü ilk andan itibaren varlığıma dokunmuştu.

Gözlerini açarak yaklaşmamı izledi, yatağın başına doğru kıvranırken kalçaları birbirine bastırıyordu. Ona uzandım, sert bir el teninin pürüzsüzlüğünü tırmıkladı, nefesi kesilirken daha da yaklaştım, gardını açarken dizleri açıldı.

Ama dünyanın gecemizin nasıl geçeceğine dair farklı bir fikri vardı. Sevişmek olmayacaktı, ağrıyan sikimi kalçalarının tatlı beşiğine bastırmak olmayacaktı, dudaklarından dökülen çökmekte olan sesleri dinlerken gözeneklerinden sızan iyiliğin tadına bakmak olmayacaktı. Zevk olmayacaktı ve bununla birlikte acı da olmayacaktı. Onun benim olmadığını hatırlatmaktan başka bir şey olmayacaktı.

"Ah!" Eliza sıçradı, başını telefonunun durduğu masaya doğru çevirirken elim kalçasından düştü. O şey durmaksızın ötüyordu ve kaşları aşağıya inerken dudaklarından o gülümseme düştü. Telefonu aldı ve çikolata rengi gözlerini bana çevirdi. "Ben Brooke."

Dehşet, ağır ve yorucu, göğsümü doldurdu. Gülümsemeye zorlayarak yatağın kenarına oturdum. "Bunu almalısın."

"Emin misin?"

Başımı eğip hafifçe salladım. "O senin arkadaşın, Eliza.

Hiç kimse için arkadaşlarınıza sırtınızı dönmeyin, özellikle de benim için."

Telefonu kulağına götürürken bile Eliza uzanıp bacağının yanındaki şilteden elimi tuttu ve bana teşekkür edercesine sıkıca kavradı. "Hey, tatlım!"

Brooke'un sesi, hattın diğerk ucunda etrafında dönen kakofoninin üzerinde yükseldi. "Eliza? Tanrı'ya şükür!"

"Sorun ne?" diye sordu, parmakları benimkileri sıkarken. Telefondaki ses, "Kasırğa geliyor," diyordu. Orada

"Bir sığınağa tahliye ediliyoruz. Havaalanı kapatıldı ve ne zaman ayrılabilceğimizi bilmiyorum."

"Oh, hayır!"

"-Liza, gala. Meg'i aramanı istiyorum. Ona yardım etmeni istiyorum. Yapacağımı sanmıyorum-" Telefon sessizliğe gömüldü, sonra Brooke'un sesi geri geldi. "-kendi başına yapamaz. Söz ver bana-"

"Söz veriyorum," diye atıldı Eliza. "Elimden gelen her şeyi yapacağım. Peki ya sen?"

"-iyi ol. Eliza, gitmem gerek. Minibüsler sığınak almak için burada. En kısa zamanda arayacağım."

"Dikkatli olun!" Eliza seslendi ama arkadaşının yalvarışını duyup duymadığını bilemiyordu. Eliza telefonu kucağına indirdi, gözlerinde dehşete yakın bir endişe vardı. "Jet?"

Dünyadaki hiçbir şey onu kucağıma almamı, sesindeki endişeyi almaya çalışmamı engelleyemezdi. "Sorun yok, tatlı kız. O iyi olacak."

"Ama ya değilse?"

"Böyle düşünme," dedim ve parmaklarım saçlarına dalmadan önce bir elimi başının üzerinde gezdirdim. "Brooke iyi olacak. Bulundukları yerde böyle havalara alışıklar. Her şey yoluna girecek ve en kısa zamanda eve dönecek."

"Jet." Eliza'nın parmakları göğsümü tırmalayarak içime girdi. Gömleğimin altındaki deri acıyla yanıyordu, nefes alamayacak kadar şiddetli bir ağrıyla. Ama kulaklarımda çarpan kalbimin gürleyen sesi arasında Eliza'nın, "Başka kimseyi kaybedemem," diye inlediğini duydum.

"Kimseyi kaybetmiyorsun," diye söz verdim, ancak bu sözler göğsüme saplanmış bir mızrak gibi hissettirdi, ellerinin izlediği yol boyunca sıyrıldı. "Güvende olacaklar. Ve ben buradayım. Sana sahibim ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Paulo D'Angelo'nun tam desteği ve desteğiyle bile Brooke ve nişanlısını kasırganın yolundan çıkarıp New York'un göreceli güvenliğine geri götürecektir hiçbir şey yoktu. Bu, yerinden kıdıldamayan o dağları yerinden oynatmak için elimden gelen her şeyi yapmadığım anlamına gelmiyordu. Eliza'ya arzuladığı huzuru vermek için.

Onun yerine, ona destek olmak için elimden geleni yaptım. Meg'e yardım etmesi için onu barınağa getirdim. Onu gözümün önünden ayırmak benim için ne kadar zor olsa da, onlar her şeyi ayarlamak için çok çalışırken kutuları ve çantaları mekana taşıdım.

Şehrin sokaklarında bizi takip eden başka araba olmamıştı ama bu gardımı indirdiğim anlamına gelmiyordu. Bu beni sadece daha dikkatli yaptı, yanımdan geçen her yabancıyı izledim, araba kullanırken arkama yanaşan her araca baktım.

En azından Meg vardı. Bu konuda konuşmasak da, kadınla bir anlaşmaya varmıştık. Eliza'yı gözetimsiz bırakmıyorduk. Birimiz her zaman onun yanındaydı.

Gala gecesini Eliza çok yorgundu ama onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Sanki balo salonunun sahibiymiş gibi başı dik bir şekilde yürüyor, her bir konuğu sanki şahsen tanıyormuş gibi selamlıyordu. Her biriyle konuşuyor ve hem zaman ayırdıkları hem de bu amaca katkıda bulundukları için teşekkür ediyordu. Umut onun içinde yaşıyordu, barınak onun kalbine çok yakın bir amaçtı. Annesinin mirasının bir parçası hem onun içinde hem de Hope'ta devam ediyordu.

Eliza bazı konuklarla vedalaştıktan sonra göz kamaştıracı bir gülümsemeyle bana döndü. Yeşil ipeklere bürünmüş bir halde aramızdaki kısa mesafeyi hızla geçti.

"Şu haline bak," diye mırıldandım kulağına, onu kollarıma çekerken. "Tüm odadaki en güzel kadın."

Yüzünü göğsüme gömdü, sonra ellerini omuzlarımda gezdirerek geri çekildi ve yukarı baktı. "Hepsi senin ve bu elbisenin sayesinde."

Sikeyim. Elbise hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu, ipeği vücudunu gevşekçe örtüyordu. Dekoltesi bana o lanet çilleri, göğüslerine serpiştirilmiş tarçınlı şeker beneklerini görme imkânı veriyordu. Parmaklarımı sırtının çıplak teninde gezdirdim, ona sımsıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyordum.

Açmak için can attığım bir Noel hediyesi. Tatmak için can attığım en tatlı ikram.

"Bir kese kağıdının içinde bile çok güzel görünürdün, tatlı kız. Parlıyorsun amina koyayım." Kıvrılmış bir tutam kızıl saç kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra başparmağımı çenesinin dibinde gezdirdim. "Annen seninle çok gurur duyardı."

Gözlerinde titreşen hüzünden nefret ediyordum, dokuz yıl önceki kaybı hâlâ çok taze ve yeniydi. Çenesini kaldırmadan önce eğdi ve bana hüznünlü bir gülümseme armağan etti.

"Bu hayır işi onun için çok önemliydi," dedi bana, sesi titriyordu ama zayıf değildi. "Babasının çocukluğunda ona yaptıklarından sonra, hayatını benzer durumda olanlara yardım ederek geçirmeye yemin etti. Babam gibi araya girip onları çekip çıkaracak insanlara sahip olmayan kadınlara."

Bakışları düştü, eli omzumdan boynumdaki papyona dokundu, sonra gömleğimin düğmelerini örten kumaştan aşağı kaydı. Midem kasıldı, arzu kan dolaşıma karıştı. Kendimi tutmak, ona hak etmediğim şekilde dokunmamak gittikçe zorlaşıyordu. Onu kendime çektim, ellerimle vücudunu kendime yasladım.

"Sen de onun gibisin," diye mırıldandı boynuma karşı. "Babamın onu kurtardığı gibi sen de beni kurtardın."

"Eliza-"

"Bu doğru, Jet." Kollarını bana doladı, dudakları boynumun derisini sıyırdı. Soğuk bir ürperti beni sarstı. "Beni kurtardın."

İnançsızlık dönüp duruyordu. Gözlerimi kırıştırdım, başımı kaldırdım ve Santini'yi odanın köşesinden bize bakarken yakaladım.

Eliza'nın güvenliğini sadece kendime emanet etmemin imkânı yoktu. Brooke'un Eliza'ya eve gelemeyeceğini söylediği gece, kız Meg'le konuşurken Santini'yi aramıştım. Her zamanki gibi sadık bir asker olan Santini bana yardım edeceğine söz verdi ve amcasının restoranından uzaklaşıp tekrar yanıma dönme olasılığına balıklama atladı. İstedğim gibi, gözlerden uzak duruyor, gölgelerde dolaşıyor ve etrafı kolaçan ediyordu.

Keşke şu anda bize bakmıyor olsaydı.

"Dans et benimle," diye fısıldadım yanağına doğru, elini tutup kendiminkine sardım.

Başını arkaya yasladı, çikolata rengi gözleri tepeden süzülen parıltılı ışıkların altında dans ediyordu. Sanki kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. "Ciddi misin?"

"Bilmesem sormazdım."

Kız yavaşça geri çekildi, kollarımdan kurtuldu. Elleri elimde sıkılaştı, sonra beni dans pistinin kenarına doğru çekti. Müzik yavaştı ve ben onu kendime yakın tutmak, onunla sarmalanmak için bir neden bulmanın keyfini çıkarıyordum. Aramızda bir tür sessiz enerji titreşiyordu, sanki kalplerimizin ritmi hizalanıyor, bir oluyordu. Kız o kadar güzel, o kadar mükemmeldi ki buna zar zor dayanabildim.

"İyi bir dansçısın," diye mırıldandı ikinci melodinin sonunda.

Yüzüne bir bakış attıktan sonra başımı salladım. "Bunu sanki şaşırmış gibi söylüyorsun."

"Öyleyim," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Sen bir muammasın Jet. Yemek yapabildiği kadar iyi silah kullanabilen bu güçlü, acımasız adam. Beni yanına aldın, benim için her şeyi yaptın. Ve şimdi senin de dans edebildiğini mi öğreniyorum? Bu nasıl adil olabilir?"

Çıplak sırtından sarkan buklelerinden birini çekiştirdim. "İki kız kardeşim var. Rebecca ve Silvia, kendi başıma ayakta durabilecek yaşa geldiğimde beni onlarla dans etmeye zorladılar. Annem de kendisi ve kız kardeşlerim yemek yaparken benim oturup televizyon izlememe izin vermektense kafamı kesmeyi tercih ederdi. Bebek olabilirdim ama bu sadece beni küçük yaşta başlattıkları anlamına geliyordu."

Boğazıma bir yumru oturdu ve geçmişimle ilgili daha fazla söz söyleme ihtimalimi ortadan kaldırdı. Neyse ki Eliza aldırıyor gibiydi. Saçlarımı alnıma doğru taradı, gözleri dudaklarıma yerleşmeden önce burnumda bir yol izledi. "Onlara minnettarlığımı borçluyum. Eğer onlarla karşılaşsam, seni bu hale getirdikleri için onlara teşekkür edeceğim. Daha iyi bir adam isteyemezdim."

Nefes alabilseydim, onu öpebilirdim. Eğer şeytanlarım beni yutmak için ayağa kalkmasaydı, daha fazlasını yapabilirdim. Tutuşumdaki donmuş sertlik zavallı kızı uyarmış olmalı. Geri çekildi, sonra omzumun üzerinden baktı, parmakları yakamda sıkılaştı ve elimde kenetlendi. Gözleri büyüdü ve dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi.

Döndüğümde, görmeyi beklediğim son şeyi ve kesinlikle görmek istediğim son şeylerden birini buldum.

Paulo D'Angelo.

Santini'nin daha önce bulunduğu köşeye bir göz attığımda, orayı çıplak buldum. Ama bu keşif beni rahatlatmadı. Kulaklarımda gümbür gümbür atan bir kalpten başka bir şey yoktu.

"Eliza Westbrook," dedi Paulo, galadaki diğer tüm erkeklerin yaptığı el sıkışmayı atlayarak. Adam doğruca kıza yöneldi, onu kendi kızını kucaklarken gördüğüm gibi kollarıyla sardı. "Seni yeniden görmek çok güzel."

"Paulo," diye karşılık verdi Eliza, sesinde biraz şaşkınlık vardı. "Burada olacağını düşünmemiştim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu hayatta kaçırmazdım."

Hope gibi sığınma evlerini desteklediği benim için bir sır değildi. Sendika'da ortaya çıkan sorunlarla ilgilenen kişi olarak, kadın ve çocukların istismar edilmesinden duyduğu tiksintinin farkındaydım. Ancak son beş aydan sonra, başımızı öne eğmemiz gerektiği yönündeki açıklamasından sonra, Umut Galası onun olmasını beklediğim en son yerlerden biriydi.

Daha da GaGırtıcı olan, Eliza'yı bu kadar iyi tanıyor görünmesiydi, ikisi eski arkadaşlar gibi konuŞuyorlardı. Babasının ölümünden bahsediyordu. Annesinin onu şimdi görse ne kadar gurur duyacağından. Santini'nin odanın arka köşesine doğru kaydığını görmek bile korkumu yatıştırmaya yetmedi.

"Paulo," dedi Eliza, koluma uzanıp beni yanına çekerek, "seni tanıştırmak istiyorum-"

"Jet Pasternelo." Paulo elime uzanmak için beklemedi. Bununla da kalmadı, elini sırtıma vurarak beni kucakladı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ah!" Eliza yakasına uzandı ama yakasının alışık olduğu yerde olmadığını fark etti. Eli dikiş boyunca ilerledi, göğsünün kabarıklığı boyunca kayarak V'nin dibine ulaştı. Sanki kendini en iyi nasıl örteceğine ve kalbini nasıl sakinleştireceğine karar verememiş gibi orada duruyordu. "Fark etmemiştim... Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Paulo eli hâlâ sırtımdayken ona döndü. "Jet'i doğduğundan beri tanıyorum. Ne zaman babasını ziyarete gitsem peşimden koşardı. Ve" dedi, boynumdan uzakta omzumu sıkarak, "o hayatımdaki en önemli insanlardan biri. O yanımda olmasa ne yapardım bilmiyorum."

Kalbimin hızla çarpan sesi, atların pistte koşması gibi gürleyen ayak seslerine dönüştü. Ağzım açık kaldı ama az önce boğazıma düğümlenen kelimeler başka bir şeyin çıkmasını engelledi. Sanki yumruyu gevşetip beni serbest bırakacakmış gibi başparmağımı boğazıma bastırdım. Paulo D'Angelo'nun az önce söylediği sözleri sindirmeye çalışırken hızla gözlerimi kırpıttım.

Eliza da gözlerini kırptırdı. Gözlerinin üzerimde gezinmesi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakması hoşuma gitmemişti. Işıklar bir sorgulama gibi üzerimde parlıyordu, benim için her şey demek olan adama geri çekilmeden önce bakışları hızlı ve kısacıktı.

Bir kez daha hayatımı mahvedebilecek olan adam.

Gülümsemesi zoraki görünüyordu. İnançsızlık ve güvensizlikle gerilmişti. Eli kolumdan aşağı kaydı, parmağı benimkine takılmadan önce gevşekçe kavradı. Ancak o zaman sıkılaştı, bizi hala bir arada tutan en ince iplik. Kız hayatındaki bir kişiyi daha bırakmak istemiyordu.

Ne kadar yanlış, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar.

Paulo'yla konuşurken kafasında dönen çarkların yerine oturduğunu görebiliyordum. Geçmiş hayatımı bir araya getiriyordu. D'Angelo gibi bir adam için kim olduğumu. Onun ve örgütünün etrafındaki tehlikeyi biliyordu. Hayatım netleştikçe aramızdaki bağın da zayıflayacağı kesindi.

Parmağı benimkinden kayarken, çekildiğini hissedebiliyordum. Ve göğsümdeki gümbürtü yavaşladı, sanki ciğerlerimin ve kalbimin etrafında dörtlüla koşan atlar şimdi çamurda koşuyorlardı, her adımları özgür kalmak için mücadele ederken halsiz ve cansızdı.

Özgür olmak
istemedim. Onu
istedim.

Artık sadece bekleyebilirdim. Yaşadığım bu hayatın ona fazla geldiğine karar vermesini. Bu ilişkiyi daha başlamadan bitirmesini. Çünkü onun boyunda, güzelliğinde ve değerinde bir kadının benim gibi ahlaksız bir adamla birlikte olması mümkün değildi.

Müzik durdu ve odanın önündeki sahnede Meg, Hope'un başkanı ve kadının kocasının yanında mikrofonun yanında durdu. Yanımızda Paulo'nun yüzü buruştu.

"Gitsem iyi olacak."

"Kalmıyor musun?" Eliza sordu, eli adama uzandı ve koluna yerleşti.

Başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Kalmak isterdim ama," dedi bana bakarak ve bir kez daha omzumu tutarak, "ne yazık ki, tabağım her zamankinden daha dolu. Son zamanlarda gerçek bir mücadele oldu. Yakın gelecekte her şeyin normale dönmesini dört gözle bekliyorum."

Paulo kıza döndü ve iki elini de onun ellerine uzattı. "Eliza, seni yeniden görmek çok güzeldi. Senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver. Ve..." Durakladı ve smokin ceketinin iç cebinden krem rengi bir zarf çıkarmadan önce kızın gitmesine izin verdi. "Neredeyse unutuyordum. Baban ölmeden önce bunu bana vermişti. Eğer ona bir şey olursa bunu sana vermemi söyledi."

"Teşekkür ederim," dedi Eliza titrek bir sesle. Zarfı göğsüne bastırdı, sonra öne doğru uzanıp Paulo'ya sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Her şey için."

"Jet," dedi Paulo, bir kez daha bana dönerek. Gözleri kayıplardan, başarısızlıklardan, bilinmeyen bir gelecekte ve geçmişin trajedilerinden bahsediyordu. "Seni özleyorum oğlum. Yakında tekrar bir araya geleceğiz."

Oğlum. Göğsüme inen bir tekmeydi. Elimden kayıp gitmeden önce gerçekleşen bir hayal. Göğsümün sıkışmasına engel olamadım. Elini daha sıkı kavradım, bir an için bırakmak zorunda kalmamayı diledim. "Teşekkür ederim," dedim ona, sesim kısık ve zayıftı. "Her şey için."

"Kıza iyi bak." Gülümseyerek Eliza'ya hafifçe başını salladı. "İyi geceler."

Giderken odanın havasını emdi. Önceki hayatımın kaybı beni tekrar vurdu, sözlerinin vaadi hem umut hem de korku uyandırdı. Çünkü o hayat, her zaman her şeyden çok istediğim tek şey, artık istediğim tek şey değildi. Ama kalbimde, hepsine sahip olamayacağımı biliyordum. Eliza Westbrook yanımdayken D'Angelo'nun masasında bir hayatım olamazdı.

ELIZA masadaki bir sandalyeye yığıldı, başı kollarının üstündeki mindere düştü. Yorgun bir iç çekişle omuzları çöktü ve içimde bir şeyler sıkıştı.

Ona yardım etmek istedim. Onu rahatsız eden her neyse onu düzeltmek. İşleri yoluna koymak.

"Eliza?" Yanında diz çöktüm, ona uzanmak için can atıyordum. Elim dizine yerleşti, pürüzsüz teni vücudunu kaplayan ipek kadar yumuşaktı.

Başını kaldırdı, bakışlarını kaldırdı ve bana görkemli ama hüznü bir gülümseme hediye etti. Dudaklarından "Jet," diye küçük bir nefes geldi ve ben bu sesi doğrudan ağzından çalmak istedim. Yüzüme uzandı, sonra durdu, sanki statik bir yük onu şok etmiş gibi. O gülümseme kırıldı ve düştü, o el kucağına yerleşti.

Parmaklarımı onunkilere dolanana kadar o pürüzsüz ipeğin üzerinde kaydardım. "İyi misin?"

"Yorgunum. Sadece...
yorgunum." "Seni eve
bırakayım."

Bakışlarını odanın diğer ucuna, Meg'in ekibin temizlenmesi için son talimatları tamamladığı yere çevirdi.

"Lütfen," diye mırıldandım nefesimin altında. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Bakışları değişti ve yüzünde yeni bir ifade belirdi. Gözleri temkinli, kaşları aşağı çekilmişti. Omzumun üzerinden baktım ve Santini'nin bize doğru geldiğini gördüm.

"Meg sana yirmi dakika önce eve gitmeni söylediğini söyledi," dedi, sesinde sessiz bir suçlama vardı.

"Eliza?"

Çenesi düştü ve masanın üzerine bıraktığı eliyle ellerimizi kapattı. "Özür dilerim, ben sadece..."

"Bana binadan çıkarıldığınızdan ve güvenli bir şekilde eve gittiğinizden emin olmamı söyledi."

Çenesinden tuttum ve bana bakana kadar çekiştirdim. "Bu doğru mu? Meg sana gitmeni mi söyledi?"

Kız, çenesi hâlâ avuçlarımın içindeyken elinden geldiğince başını salladı. "Evet." Kelimede bir gerginlik vardı ve gözlerimin içine bakmasa da, onun gözlerinde bir parıltı görebiliyordum, sanki gözyaşları toplanıyor, düşmeye hazırdı.

Bu sefer adını söylediğimde irkildi. Bir saniye sonra elleri ellerimden çekildi, kolları boynuma dolandı. "Özür dilerim."

Onu sararak kendime çektim. "Şşş, sorun yok," dedim ona, boğazım düğümlenirken bile, yüzünü boynuma bastırması nefesimi kesmeye yetti. Gerçi bu kez nefesimi kesen şey, dönüp duran ve içimi acıtan anılar değil, keskin bir şehvet titreşimiydi. Ellerim kenetlendi ve onu olabildiğince yakınımaya çekerken sıkıca kavradım, ayağa kalktım çünkü bu vücudunu daha fazla vücuduma bastırabileceğim anlamına geliyordu.

"Lütfen kızma," diye fısıldadı, dudakları çenemin altında geziniyordu.

Kul

ak. Ve aniden, bu şehvet toza dönüştü.

"Asla, tatlı kızım," diye söz verdim. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. I

sağlıklı ve güvende olmanı istiyorum. Benimle eve gelmeni, yatağa gitmeni istiyorum. Seni eve götürmeme izin ver."

Eliza kollarını daha da sıkarak başını salladı. "Tamam."

Gitmesine izin vermek istemedim. Onu yakınımada, kollarımda tutmak istedim. Bu imtiyazı olduğundan daha fazla kabul etmek için. Onu evime, yatağıma götürmek. Vücudunu alıp benim yapmak.

Arkamdaki bir kıpırtı dikkatimi çekti. Eliza'ya sımsıkı sarıldığım elimi gevşetip sırtımdaki silaha uzandığımda, ayaklarını sürüyenin Santini olduğunu fark ettim. İkimizi izliyordu, orada kucak kucağa kilitlenmiş duruyorduk.

"Gidelim mi?" diye sordu, gözlerindeki eğlence sesinde yoktu.

Vites değiştirerek Eliza'yı yanıma çektim ve onu balo salonundan çıkarıp caddeye doğru götürürken yakınımada tuttum. Santini'nin cipi kaldırımada bekliyordu. Şoförümüzmüş gibi arka kapıyı bizim için açtı, sonra da ön tarafa bindi.

Eliza yanıma sokuldu, başı omzumda, sıkı bir yumruğu karnımın üzerindeydi. Onu içime çektim, kokusunun tadını çıkardım.

etrafımı sardı, duyularımı bu muhteşem kızla ilgili iyi olan her şeyle doldurdu. En azından bir an için onun iyiliğinin ikimiz için de yeterli olabileceğini hissettirdi. Kalbimi tüketen iğrenç karanlığın kıvılcımını telafi edebilirdi.

Yüzümü kızıl saçlarıma bastırarak bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Arabanın salınımının beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemesine izin verdim, tekerleklerin kaldırımdaki güm güm güm sesi aynaya her baktığımda hissettiğim tiksintinin bir kısmını yatıştırdı.

O an çok çabuk sona erdi. Ön koltukta bir şeyin hızlıca tıklamasıyla sona erdi. Santini'ye bakmam ve yüzüme doğrultulmuş bir silah bulmamla sona erdi.

"Şerefsiz."

Eliza'yı omzumdan çekip sertçe yere fırlattım, sonra da tam silah patlarken üzerine atladım. Araba o tek atışın ardından savruldu ve Eliza altımda çıldırıyor olsa da başımı kaldırdım.

"Bu da neydi böyle?"

Araba tekrar direksiyonu kırdı ve dışarıdan lastik gıcirtısı duyuldu. Santini'nin yanıtı "Kuyruğumuz var," oldu.

Koltuğuma kıvrılıp arka tarafa baktım. Kurşun geçirmez camdaki tek bir kırığın etrafından arka cama kan sıçramıştı. Arka tarafta eğri bir açıyla yatan, siyah kar maskesi takmış ölü bir adam vardı.

Santini nefesinin altından küfrederek direksiyonu kırdı ve virajı dönmeye başladı. Hızlı bir fren yaptı ve bedenim kısmen koltuktan kayarak ağırlığının çoğunu Eliza'nın sırtına verdi.

"Jet!" diye bağırdı, sesinde saf bir dehşet vardı. Sanki bizi takip eden iki arabayı görebiliyordu, diğeri yanımızdaydı ve bizi sıkıştırıyordu. Onu sakinleştirmek için elimi uzattım, onu güvende tutamayacağımdan çok korkuyordum.

"Sorun yok, tatlı kız," dedim ona, bir yandan tutunmaya çalışırken bir yandan da arkamdan tabancamı çıkarıyordum.

Santini arabayı sertçe sağa çekti, sonra da sola doğru sarsarak beni kapıya doğru fırlattı. Çarpmanın etkisiyle kolumdan omzuma doğru şok dalgaları yayıldı, elim kapıya çarparken aynı anda SUV yanımızdaki arabalardan birine çarptı. Araba, caddenin kenarındaki beton bariyere çarptığında kaldırımdaki alüminyum bir kutu gibi buruştu.

Biri gitti, ikisi kaldı. Ancak arkamızdaki iki araba pozisyon almak için çekişirken, bir grup arkadaşları ortaya çıktı. Yarım düzine motosiklet saflara katılarak SUV'nin etrafını sardı ve yaklaştı. Santini gaza basıp öne doğru fırladı ve Eliza'nın çığlık atmasına neden oldu, motosikletler de hızlanmadan önce sadece bir saniye arkada kaldılar.

Pencereyi açıp ateş etmeden yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi, arkadaşımı ve Eliza'yı riske atarak.

"Yere yatın lan!" diye bağırdı Santini, silah sesleri arabanın göreceli sessizliğini bozmadan saniyeler önce. Cipin camına ya da yan tarafına çarpan her bir gümbürtü kafamın içinde bir patlama gibi sekti. Koltuğumda aşağı kaydım, tüm ağırlığımı Eliza'dan uzak tutmaya çalışırken vücudumun yarısı Eliza'yı örtüyordu.

Santini frene bastı ve motosikletlerden biri arka tarafımıza çarptı; motosikleti kullanan adam sert bir gümbürtüyle bize çarptı. "Biri öldü," diye bağırdı ama diğer beş kişi hakkında hiçbir şey söylemedi.

Başımı kaldırıp arka tarafa bir göz attım. Arabalardan biri hâlâ yakındaydı ama diğerinin önü trafikte kesilmişti, aramızdaki mesafe her sert nefeste biraz daha açılıyordu. "Tanrım, lanet olsun! Ne oluyor Santini?"

"Bilmiyorum patron. Sen yerde kal, ben de bizi bu beladan kurtarmaya çalışayım."

Direksiyonu bir kez daha kırdı, arabanın yan tarafına bir kez daha çarptı. Santini hızla ilerledi ve motorların gürültüsü binalardan yankılanarak gecenin içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. Lanet motorcular hiç beklemediğim riskler alıyorlardı. New York'un sıkışık, karanlık girintilerinden ziyade Miami veya Los Angeles gibi şehirlerin geniş caddelerine daha uygun türden.

"Sıkı tutun!" Santini bağırdı ve ben de sağa savrulmamak için koltuğunun arkasını tam zamanında kavradım. Bir gümbürtü daha duyuldu, ardından korkunç bir çıtırtı geldi ve araba savrulup zıpladı, arka lastik hızla uzaklaşmadan önce kaldırırma sertçe indi. "Bu üç oldu."

"Kaç tane var?" diye bir inilti geldi altımdan. Ama ben cevap veremeden, aşağı uzanıp ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence veremeden, arabanın arkasına bir şey çarptı.

"Lanet olsun, lanet maymun?" Santini'nin küfürünü kırılan camların sesi takip etti. "Biraz yardıma ihtiyacım var!"

Önce silahla, koltuğun arkasından fırladım, ancak arka camdan tırmanmaya çalışan bir pislik buldum. Ateş etmekte tereddüt etmedim,

kafasının ortasına iki kurşun sıkmakta tereddüt etmedi.

Adamın içinden atladığı araba yaklaştığında saklanmak için eğilmekte tereddüt etmedim. Santini sola döndü, trafikte hızla ilerliyordu, araba sağa doğru sarsılmadan önce gözleri arkaya doğru parlıyordu. Motosikletlerin sesi azaldı ama arabamızın hızı hiç azalmadı.

"Sanırım onları kaybettim."

Başımı tekrar kaldırdım ve arka camdan bizi takip eden mürettebata dair herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım. Yanlarından hızla geçerken binaları inceliyor, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum.

"Çıkarın bizi."

Santini başını sallarken ayak bölmesinden "Ne?" diye bir çığlık geldi. "Yapamam patron."

"Bu bir soru değildi Santini. Bırak da çıkalım."

"Jet?" Eliza bağırdı, ben kıza uzanırken elim benimkini kavradı. Gözleri dehşetle açılmıştı ve kesinlikle aklımın ne durumda olduğunu sorguluyordu. Onu yanımdaki koltuğa çektim, gözlerimi arkadaşşıma çevirirken onu kendime yakın tuttum.

"Kenara çek," dedim silahımın namlusunu omzuna dayayarak. "Onun peşindeler!" diye bağırdı kendisine söyleneni yaparken bile.

"Şimdi çıkmamız için daha fazla sebep var. Bizi bu arabada yakalamaları riskini göze alamam. Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Defol git buradan. Gerekirse saklan. Ne yaparsan yap, sakın arkana bakma. Sana nasıl ulaşacağımı biliyorum ve doğru zaman geldiğinde ulaşacağım."

Santini yüzünü buruşturarak bana hızlıca başını salladı. "Yapacağım, patron."

Eliza'nın etrafından dolanıp kapıyı açtım, sonra arabadan inerken ona destek oldum. Kendim dışarı çıktıktan sonra tekrar içeri uzandım ve Santini'nin omzunu sıktım. "Güvende kal, kardeşim."

"Sen de."

Santini kaldırımdan uzaklaşırken, Eliza'yı caddeden çıkarıp iki bina arasındaki karanlık bir oyuğa soktum, gözyaşları içindeki yüzünü göğsüme bastırırken bedenini kendime çektim. Ve tam zamanında oldu. Motorların gürültüsü onun sessiz çığlıklarının üzerine yükseldi.

Eliza inledi, ben de onu daha yakına çektim. Yüzünü bana daha sıkı bastırdı ve ben de sokağa baktım. Ve içindeki her şeyle birlikte yüzümü de saklamış olmayı diledim.

Santini viraja ulaştığında, bizi takip eden araçlardan biri de viraja girdi. İkisi de çok hızlı gidiyordu. İkisi de direksiyonu çok sert ve çok geç kırdı.

Küçük kırmızı araba, Santini'nin SUV'unun yan tarafına çarpmasıyla ezildi. Ama Santini'nin cipi durmadı. Momentum onu ileriye taşıdı, araç ağır çekimde takla attı, üç motosikletin ve kalan son arabanın farları tarafından aydınlatıldı.

Üst kısmı üzerine indi, bir kez daha zıpladı ve yuvarlandı, sürücü tarafındaki kapının üzerinde durdu. Arka tarafı kaldırımın üzerinde, ön tarafı ise parkı çevreleyen çalıların arasına sıkışmıştı.

"Hayır!" Eliza sokağa bakarak ağladı, tüm vücudu avuçlarımla arasında titriyordu.

"Sus," diye mırıldandım, onu kendime doğru çektim, hissettiklerimden daha derin bir acı göğsümü yırtarken bile.

Santini benim için bir kardeşti. Çocukluğumdan beri yanımda duran, Paulo D'Angelo'nun dünyasında yolumu bulmama yardım eden bir adamdı.

Ekibime aldığım ilk kişiydi ve bu gece burada ölürse, kaybettiğim ilk kişi olacaktı. "Her şey y o l u n a girecek," diye zorladım, kızıdan çok kendim için. "Her şey yoluna girecek."

Kalan motorlar ve son araba, sanki bu karmaşanın bir parçası değilmişler gibi farlarını sallayarak uzaklaştı. Onlar gidene kadar Santini'nin cipinin yan yatışını izledim. Sonra silahımı sırtımdaki kılıfa soktum, pantolonumun cebine uzandım ve telefonumu çıkardım.

"Zee, yardımına ihtiyacım var."

Ambulansın Santini'yi götürüşünü izledik, ben Jet'in kolunun altına girmiştım, sanki o beni koruyordu, oysa asıl korunması gerekenin o olduğundan emindim. Yakın arkadaş olmadan bu iki adamın sahip olduğu türden bir ilişkiye sahip olamazdınız. İçgüdülerine güvenme, içgüdülerıyla hareket etme, diğerinin kendisine söylenmeden ihtiyaç duyduğu şekilde karşılık vereceğini bilme yeteneği. O kadarından şüphelenmeye başlamıştım ama Santini silahı Jet'in yüzüne doğrulttuğunda, Jet beni yere itip Santini ateş ederken bile üzerime atladığında, bu kalbimde bir gerçek olarak pekişti.

Santini sadece Jet için çalışan bir adam değildi. Onlar arkadaştı, tam olarak yapmaları gerekeni yapmak için birbirlerine bağımlıydılar, bunun ne olduğunu bilmek için diğerine güveniyorlardı.

Jet'in bana sarılırken titrediğini hissettiğimden emindim, tıpkı onun da yerimde titreyenin ben olduğumu düşündüğünden emin olduğum gibi. Sarsılmadığımdan değil. Kovalamaca, silah sesleri, hepsi beni derinden sarsmaya yetmişti. Ama Santini'nin silahının çıktığını gördüğümde bile kendim için endişelenmemiştim. Gerçekten endişelenmedim. Jet'in beni koruyacağını biliyordum. Beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Ambulans uzaklaştıktan sonra, aynı polis, Rinaldi, konuşmak için saklandığımız oyuğa geldikten sonra, Jet'in kazadan sonra aradığı adam bizi eve götürdü.

Kapıdan içeri girdiğimizde Jet, "Otursana," diye homurdandı, sesi sanki patlayacakmış gibi çıkıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda, Zee adındaki adamın bizi takip ettiğini gördüm. Kanepenin kenarına yerleştim, bütün gece bacaklarımın etrafında güzelce dans eden ve şimdi bir aydır yerde toplanmış gibi görünen buruşuk yeşil ipeğe bakarak endişelendim.

"Yaralandın mı?" Zee önümde çömelerek sordu.

"I..." Jet'e baktım ama papyonunu gevşetirken gözlerini kaçırdı. "Hayır."

"Sana bakmamın bir sakıncası var mı?" Zee sordu. Sonra, sanki açıklama yapmakta fayda varmış gibi, yanındaki çantayı kaldırdı ve "Ben doktorum," dedi.

Jet ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına fırlattı. "Um, evet. Yani, sorun değil."

Zee beni kontrol ederken, kesik ve çürüklere bakarken, boynumdaki ve omuzlarımdaki kemik ve kasları yoklarken, Jet'e baktım. Adam kaşlarını çatmış doktoru izliyordu, elleri kol düğmelerinin üzerinde seğiriyor, onları çıkarmaya çalışıyordu.

"Ah!" Zee'nin başparmağı bacağımın arkasındaki bir kesiğin üzerinden geçerken nefes nefese kaldım. "Ne oldu?" Jet öne doğru bir adım atarak sordu, tüm vücudu tehditkârdı.

Zee'ye silah çekmesinden korkuyordum.

"Sadece bir kesik," diye çabucak yatıştırmaya çalıştım. "Daha önce tıraş olurken kestim. İyi, sadece biraz hassas."

Jet'in kaşları yeniden çatıldı. "Bu kadar yeter, Zeno."

Zee durakladı, elleri hâlâ baldırımı tutuyordu, adam yüzünü Jet'e doğru kaldırdı. "Daha işim bitmedi."

Jet dişlerini göstererek, "Yeterince şey yaptın," diye tersledi.

Zee tutuşunu gevşetti, ellerini geri çekti ve avuçlarını yukarı kaldırdı. Tam boyuna yükseldi ve iki adam karşı karşıya geldi. "Sıra sende."

"Cehennem gibi."

"Giraldo."

Jet adama bakarken öfkeden köpürüp kaynıyordu. Gözlerini doktordan ayırmadan kollarını sıvadı. Babamın muayenehanesinde büyülendiğim kollar ortaya çıkmıştı ve bu kez, o zaman göze çarpan dövmenin mavi ucu daha da açığa çıkmıştı. Daha önce görmemiş değildim. Minderler üzerinde çalışırken Jet genellikle gömleksiz olurdu, tenine kazınmış o üç mavi yıldız sanki gözlerinin ay ışığındaki parıltısına aitmiş gibiydi. Ama şimdi, nedense gömleğinin kolundan görünen tek yıldız dikkatimi çekmişti ve daha önce benzerini nerede gördüğümü biliyordum. Nazık olduğu kadar tehlikeli bir adam olan Paulo D'Angelo'nun sol kolunda da bir yıldız vardı.

Kollarını sıvadıktan sonra Jet, "Bitir şu işi," diye tısladı. Zee ona baktı, ellerini kontrol etti, omuzlarını yokladı ve ensesine hafifçe dokundu. Etrafında dolaştı, bembeyaz gömleğinin arkasına baktı.

"Kan yok," diye mırıldandı Zee nefesinin altından, bakmaya devam ederken başı titriyordu.

Jet'in dün gece tedarik ettiği güzel yeşil ipek elbisemin kırışıklıklarla kaplı olması, onun gömleğinin ise yeni ütülenmiş gibi görünmesi, son bir haftadır içimde tuttuğum hayal kırıklığının boğazıma tırmanmasına neden oldu. Bakışlarımı adamlardan ayırıp pencereden dışarı, şehrin ışıklarının parladığı yere baktım.

Zee bir adım geri çekildi ve Jet kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Doktorun yüzü seğirdi, sanki onun da aklında dışarı vurması gereken bir şey vardı.

"Ona söylemem gerek," diye mırıldandı Zee, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri ancak yakalayabildim.

"Yapma." Jet gözlerini kapadı, sonra derin bir nefes aldı. "Biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen."

Zee'nin eli Jet'in kolunun dış tarafında durdu. Dokunmak için güvenli bir yer olduğunu bildiğim birkaç noktadan biriydi. Onun değişken ruh halinin, hayranlık duymaya başladığım yumuşak, nazik adamdan, sözleri kırbaç gibi şaklayan sert, silah taşıyan adama dönuşmesine neden olmayacak bir yer. "Santini'yi kontrol edeceğim. En kısa zamanda neler olduğunu size bildireceğim."

"Teşekkür ederim."

Doktor koltukta bana baktı, çenesini eğererek sıkı bir gülümseme verdi. "Kendine iyi bak." Bununla birlikte, beni düşünceli Jet'le baş başa bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

"Yatağına git, Eliza," dedi bana bakmadan. Sözleri kesik kesikti, yorgun sesindeki kırılgnalık zar zor gizleniyordu.

İrkilerek elbisemin yakasını parmakladım. Oturduğum yerden kalkarken çenemi kaldırdım. Karşısında durduğumda gümüş aylar bana doğru daraldı, daha önce takındığı kaşları tekrar yerine oturdu.

"Yatağına git." Elini uzattı ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Ne bir darbe, ne de yüzümde bir acı vardı. Adam koridoru ışaret ederken vuruş yoktu.

"Hayır." Bu kelime çok sessizdi. İçimin derinliklerinde bir yerden doğmuştu. Çok uzun yıllar boyunca sakladığım bir yerden. Gücü elinde bulunduranlara karşı gelmek hiç kolay olmamıştı. Ama şamar oğlanı olmaktan bıkmıştım. Artık bana ihtiyaç duyulmadığında bir kenara atılmaktan çok yorulmuştum.

şehrin ışıklarını yansıtan, maviler ve kırmızılarla parıldayan gümüş gözler parladı.

"Seni anlamıyorum," dedim, elimi göğsüne götürdüm, vücudundaki tüm kaslar titreyene kadar gerildi. "Ruh halin o kadar çabuk değişiyor ki

yetişemiyorsun. Bir an," dedim gömleğinin dikişini göğsünde gezdirerek, "beni öpmek isteyecekmiş gibi davranıyorsun. Sonra," diye fısıldadım, papyonunun kenarını parmaklayarak, "kalbimi incitmekten fazlasını yapacağından endişeleniyorum."

Kıpırdadığını bile görmeden bileğim elinde kilitlenmişti, göğsünden on santim uzaktaydı.

"Nedenini bilmek istiyorum Jet," dedim, yeni doğmuş bir yavru köpek kadar titrek bir sesle. "Sana yardım etmek istiyorum."

Alay ederek elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Benim için yardım yok, Eliza."

Benden uzaklaşıp mutfağa doğru yürüdü. Cam bir bardak ve bir şişe viski çıkardı ve kendine bir içki doldurdu. Başımı salladım ve pencereye doğru ilerledim, bir elimi soğuk bardağın üzerine koyarak onun açılmasını sağlayacak bir yol bulmayı diledim.

"Benden saklanmak zorunda değilsin. Acı  ekmiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin. Bunu yüzünde gördüğüm kadar net görüyorum. Arkadaşın için  zg n m. Santini için  zg n m. Ama beni bu şekilde dışlaman-"

"Yanımda bile olmamalısın," diye tısladı Jet, sesi Zee'ye attığı türden bir şiddetle doluydu. Arkamdan sessizce yaklaşan tehditkâr adamdan uzaklaşmaya çalışırken cama çarparak döndüm. "Benim hayatım şiddetten başka bir şey değil. Ölüm üstüne ölüm, sevdiğim insanlar zarar görüyor. O motosiklet çetesini seni öldürebilirdi. O cipin içinde ters dönmüş ve yaralanmış bir halde sen olabilirdin. Kalbine bir kurşun yiyebilirdin. Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

"Unuttun mu?" Kıpırdamadan durmaya çalışırken bile vücudum titreyerek sordum. "Geçen hafta olan her şey benim yüzümden oldu Jet, senin yüzünden değil. Bu  ete -her kimlerse- senin peşinde değiller. Dairene zorla girmediler. Sadece benim yüzümden seni öldürmeye çalıştılar. Sakın bana bu saçmalıkları anlatmaya kalkma."

Bir anda eli boğazıma yapıştı, sıkı kavrayışıyla beni cama bastırdı. Ellerim cama yaslandı. G z kırpmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. "şiddetin benim içimde de yaşamadığını mı sanıyorsun?" Gözleri, başparmağının etime bastırdığı yere, çenem boyunca ve boynumun yan tarafına doğru kaydırđıđı yere kaydı.

"Bana zarar verebileceğini hiç sanmıyorum," dedim ona, elinin boğazıma yaptığı sert baskı karşısında sesimi zorlayarak. "Kendine izin vereceğini sanmıyorum."

"Bunu bilmiyorsun," diye homurdandı, bakışları aşağıya, aşağıya, göğüslerime, elbisemin alt kısmına indi. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sen de öyle."

Gözleri tekrar parlayıp benimkileri yakaladığında alevlendi. Ben kuru dudaklarımı ıslatırken gözleri karardı. Bakışları altında acı çekiyordum, vücudumun her santimi ısınırken kanım başparmağının altında nabız gibi atıyordu. Kaslarım titrerken ellerimi kaldırdım ve göğsüne doğru kaydırmadan önce Jet'in karnına yerleştirdim.

Bir anda gitmeme izin verdi. Beni döndürdü ve pencereye doğru sıkıştırdı. Koca bedeni üzerimde geziniyor, ısı dalgalar halinde yayılıyor, elektrik enerjisi aramızda yaylanıyor ve mesafeyi kapatmam, bedenimi geriye doğru onunkine bastırmam için bana yalvarıyordu.

Keşke cesaretim olsaydı.

"Ne istiyorsun Eliza?" diye sordu, sesi kaba ve çığdı, boğazında çakıl taşları vardı. Ellerini cama doğru açmıŒ, kollarının kasları baŒımın iki yanında ŒiŒmiŒti.

"Sen," diye fısıldadım, kelime zar zor duyuluyordu.

"Peki ya ben?"

"İstiyorum..." Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Vücuduma dolan sıcaklık yanaklarıma kadar yükseldi. "Bana dokunmanı istiyorum. İstiyorum..."

"Nerede?" diye sordu, yüzü kulağıma yakındı. "Nasıl?"

"Her yerde." Ayaklarımin üzerinde kaydım, kıpırdandıkça kalçalarımin sıkıştı. Göz kapaklarımin ardında resimler parladı, arzularımin güçlü ve baş döndürücü bir şekilde kafamın içinde kilitlendi. Yutkundum ve midem bulandı; gözyaşlarına boğulma, kaçıp gitme dürtüsü, kalma arzum kadar güçlüydü. "İstiyorum..."

Söyleyemedim.

Yapamadım-

"Senden istiyorum..."

Tanrım, bana yardım et.

"... dokun bana. Her yerime."

Jet'in elleri üzerimdeyken serin bir esinti tenimi ürpertti. Biri boğazımı kavırıyor, diğeri çıplak bedenimden aşağıya, elbisemin altına giydiğim soluk, dantelli külotuma doğru kayıyordu.

Elbisem ayaklarımin dibinde paramparça yatıyordu.

"Bunun gibi mi?" Jet uzun parmaklarını dantelin altından geçirerek sordu. Ve o parmaklar klitorisime doğru kayarken inledim. Hissettiğimde tekrar sızlandım

İçime sert bir şekilde girmesi, o ittikçe içimi parçalayan mutluluk verici bir acı.

Boğazımdan bir çığlık yuvarlandı.

"Hoşuna gitti mi, tatlı kız?" Jet boynuma doğru mırıldandı, parmakları içimde titreşiyordu, eli hâlâ boğazımda sıkılıydı. Titrek bir nefes alarak tekrar inlemekten başka bir şey yapamadım. Onu bana karşı, içimde hissetmekten başka bir şey yapamıyordum, bir okyanus dalgası içime çarpıyor ve beni derinliklerine gömüyordu.

Çok uzun zaman olmuştu. Böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama hayır. Hayır. Hayır. Yaptığım şeyin uzaktan yakından alakası yoktu. Hayatımda hiç tutku olmamıştı. Zonklayan bir zevk ya da ısırın bir acı. Bunun gibi değildi. Jet'in parmaklarının içimin derinliklerine bastırıldığı, büyük, sıcak vücudunun beni yerimde tuttuğu hissi gibi değil.

Jet karnını sırtıma bastırdı, çıplak göğüslerime değen soğuk cama kıyasla onun sıcaklığı alev alev yanıyordu. Meme uçlarım soğuğa karşı çakıl taşları gibi titriyor, vücudum elinin her hamlesiyle birlikte sallanıyordu.

"Jet," dedim, sadece fısıltıyla. Sadece bir inilti, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Yapmak mı?

"Bu iyi hissettiriyor mu, tatlı kız," diye sordu, dudakları sert bir fısıltıyla Boğazımı. "Teşhir edilmeyi seviyor musun? Göğüslerin cama dayalıyken elimle becerilmek?"

"Oh," diye inledim kalçalarını popoma doğru salladığında, ereksiyonunun sert çıkıntısı çatlağıma çok yaklaştı.

"Sence seni izleyen biri var mı? Ben seninle oynarken kıvrınmanı izleyen? Sence gördükleri hoşlarına gidiyor mu? *Sikişmek* gibi kelimeleri kullanmaktan korkan küçük bir kız? Sence dışarıda senin benimle oynaşmanı izliyorlar mıdır?"

Isı dalgalandı ve alevlendi, elinin altında boğazımı sıkıştırdı, soğuk göğsümü ısıttı, hala giyinik olan üyesinin bastığı kıcımlı kavurdu. Utançtan düşünemiyordum. Damarlarımda dolaşan zevk yüzünden konuşamıyordum. Uzun parmaklarının her sıyrığında midemde bir şeyler kıpırıyor, içim daralıyor, vücudum bacaklarımda arasında hissettiklerinden iğreniyordu.

Ama o durmadı. Beni kaldırdı, pencereye doğru daha sert bastırdı, eli boğazımdaydı, kalçaları beni yerinde tutarken beni kaldırdı. Eli daha sert, daha hızlı çalışıyor, içime girip çıkıyordu, o kadar sıkıydı ki ağlamak istiyordum, parmakları o kadar kalındı ki artık dayanamıyordum. Bu onu durdurmadı. Durdurmadı.

Sularımı toplamasını, içime bir parmak daha sokmasını, zevki dayanılmaz hale getirmesini, acının midemi ve omurgamı parçalamasını engelleyin.

"Jet," diye inledim, içimdeki her kas çırpınıyor, nabız atıyor, boşalırken bedenim ağlıyordu.

Geldim. Geldim ve geldim ve geldim. Tanrım, hiç durmayacağını düşünmüştüm. Vuruşun benden bir ons daha zevk alabileceğini düşünmemiştim. Ama oldu, başparmağı klitorisime bastırdı. Parmakları gözlerimin arkasında havai fişeklerin parlamasına neden olan bir noktaya kıvrıldı.

Eli yavaşladıkça bedenim çöktü, içimdeki tüm enerji tükendi. Jet beni yere indirdi, boğazımdaki eli aşağı kayarak kalçamı kavradı, içimdeki kalın parmaklar hareketsiz durarak beni tuttu.

Sessiz bir çığlık boğazımı yırttı ve Jet beni daha yakına çekerek gevşek bedenimi göğsüne sardı. Başım öne eğildi ve burnu yanağımı dürttü. Başımı yukarıda tutmak için dürtüyordu.

Jet yüzüme karşı, "O kadar muhteşem ki," diye mırıldandı. "O kadar güzel ki acıtıyor."

Parmakları benden kaydı ve elini dudaklarıma doğru kaldırdı. Bana dokunuyor, göğsünden saf bir zevk gürlerken mırıldanarak dikişe bastırıyordu.

"Sana yaptığının tadına bak tatlı kız," dedi parmağının ucunu dudaklarımin arasından geçirerek. "Elime yaptığın pisliğin tadına bak."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmama rağmen, onu içeri aldım, tadımın dilimi kaplamasına izin verdim. Hızlı bir nefes alarak cesaretimi topladım, dilimi parmağının etrafında kıvırdım, dudaklarımin kapatmadan önce misk kokulu ıslaklığı yaladım.

Onu ağzımın derinliklerine doğru emerken içinden bir mırıltı daha yükseldi. Kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırdı, sonra avucunu karnıma doğru kaydırıp ve ereksiyonunun her santimini arka tarafımda hissedene kadar beni kendine çekti. Örtüsüyle nemlenmişti ama daha az tehditkâr değildi.

"Siktir, Eliza," diye tısladı, neredeyse parmağında boğuluyordum. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni döndürdü, çıplak sırtımı pencereye dayadı, gözleri açıkta kalan bedenimin her santimine erimiş lav gibi damlıyordu.

Meme uçları soğuğa karşı dikleşti.

Göğüsleri ve karnı her nefeste kabarıyor.

Bacaklarımın arasındaki ıslak kumaş parçası, bu adamın sadece varlığıyla neden olduğu pisliği ıslatıyor, parmakları beni zonklatıyor ama bitkin bırakıyor.

Gözleri bir an benimkilere kaydı, sonra açık ağzıma indi. Dilimin dışarı fırladığı yere, nem için, bir içki için, bu adamın tadına bakmak için çaresizce.

Beni bekletmedi. Jet yüzünü indirdi, dudakları ilk kez dudaklarıma değdi ve nefesim kesildi. Kendi ağzı açıldı, dili aceleyle dışarı fırladı. Sanki beni tatmak için, ağzımı kaplayan misk kokusunu tatmak için sabırsızlanıyordu. Uzun vuruşlarla beni kendisiyle buluşmaya, dilini benimkinin etrafında döndürürken üzerinde yuvarlanmaya ikna etti. Sonra ağzımın tavanını okşuyor, kendi kalçalarını içime bastırırken elleriyle kalçalarımı kavırıyordu. Sert boyu aramıza sıkışmıştı, hareket etmiyordu, beklediğim gibi içime itilip sokulmuyordu. Bana acı vermiyordu.

Bana zevk vermiyor.

Odak noktası ağzımdı, tek hamlesi, tek dürtmesi diliydi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hayatımda hiç kimse bana böyle bir ilgi göstermemişti. Sert eller ve açıkta kalan bedenler beklediğim yerde, Jet bana sakinlik verdi. Ben kıpırdamadan yatıp bana verilen her şeyi alarak aceleyle seks yapmayı beklerken, Jet orada durdu, sert ve dokunulmamış bir şekilde, parmaklarıyla bana hayatım boyunca almadığım kadar zevk verdi.

Ve sözleri. Onun pis, kirli kelimeleri. Onları söylerken beni arzuladığını hissettiriyor, sanki ciddiymiş gibi bana güzel olduğumu söylüyordu. Beklediğim gibi kalbimi yırtmıyor, ruhumu parçalamıyor, beni parçalara ayırmıyordu.

Beni geliştirdi.

Beni bütün hissettirdi.

"Jet," diye inledim titrek bir nefes alarak. Ve ancak o zaman adam hareket etti. Ağzı hâlâ dikkatimi çekerken, benimkine karşı eğilirken, elleri kalçalarımın altına kaydı. Popomun üzerinden. Kalçalarımı çekiştirerek beni yukarı kaldırdı. Kalçalarını benimkilere daha sert bastırdı, bacaklarımı beline sararken beni cama yasladı. Camın sırtıma yaptığı soğuk baskı, önümdeki adamın azgın sıcaklığıyla savaşıyordu.

Sonunda Jet bana bir mühlet verdi. Ağzı yavaşladı, dilinin baskısı ve dürtüsü durdu, sıcak dudakları benimkilere karşı nazik yastıklar. Son bir öpücükle adam alnını benimkine dayadı, nefesi o pelüş dudakların arasından düzensiz bir şekilde geliyordu.

"Ne istiyorsun Eliza?" diye mırıldandı aramızdaki dar boşluğa doğru. Ve benim tek düğünbildiğim Ğey bacaklarımın arasına bastıran sert çıkıntıydı.

"Sen," diye fısıldadım, ruhumdan gelen sessiz bir ığlık.

"İçimde." "Sadece öyleydim," dedi, burnumu burnuyla dürttü.

"Hayır." Boğazımda yükselen yumru karşısında yutkundum, ellerim göğsünde yayıldı. "Parmaklarını değil. Ben istiyorum..."

"Seni becermemi mi istiyorsun?"

Sözlerinin sert ısırığı nefesimi göğsümden çıkardı ve ona verebildiğim tek şey titrek bir "Evet" oldu.

"Söyle."

"Ne?"

"Söyle. Sen söyleyene kadar sana dokunmayacağım."

Alevler tenimi tarayarak yüzümden göğüslerime doğru bir yol açtı.

"Lütfen, beni zorlama."

"Bana ne istediğini söyle, Eliza." Sert emri alevleri söndürmedi, sadece daha parlak, daha sıcak yanmalarını ve tüm tenime yayılmalarını sağladı.

İimin derinliklerini aradım, Jet'in sahip olmamı istediğini bildiğim cesareti ve yürekliliği aradım. Bir zamanlar ruhumda yaşayan ateşini aradım. Nathan'la tanışmadan önce. Benim isteklerim ve arzularım onunkiler karşısında ikinci plana atılmadan, onun benden istedikleri karşısında uykuya dalmaya zorlanmadan önce.

Yavaşça, yavaşça, azar azar ellerimi aşağı doğru indirdim. Göğsündeki her kas gömleğinin altında dalgalanıyor ve sıkılıyor, duyamadığım korku hikâyeleri anlatıyordu. Daha aşağılara, karnının çıkıntılarına ve vadilerine indiğimde nefesi kesildi. Elimi aramıza sokup penisini avuçlarken çenesi sıkıştı, içimdeki her şey kaçmamı söylüyordu.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım, sesimde bir çığlık vardı, "içimde."

Bir anda, ağzı benimkinin üzerindeydi. Elleri kalçalarımın altına girdi ve külotumu arkadan öne doğru yırttı. Onları vücudumdan söküp yere fırlattı. Tamamen çıplaktım ve giysilerimin her bir parçasını yırtan adam tamamen giyinik bir şekilde karşımda duruyordu.

"Siktir," diye tükürdü Jet, geri çekilip aşağı bakarak. Beni pencereye yasladı, bir eliyle pantolonunun kopçasını açtı. Benim ellerim de gömleğinin düğmeleriyle uğraştı ve ağzı benimkiyle çarpışmadan önce iki düğmesini çözdü.

O zaman düşünmeye yer yoktu, parmaklarımın aramızda dolaşmasına yer yoktu. Çünkü o oradaydı, kalın ucu içime bastırıyordu, eve çarpmadan önce sert bir dürtme.

"Oh!" diye bağırdım acıdan, ısırıktan. Ama o durmadı. Beni ikiye böldü, içeri girdi, lezzetli bir acıyla sesim kesildi. Vücudum cama çarparken, vücudu bana çarptı, müstehcen ve müstehcen sesler, zaten ısınmış yanaklarımı yaktı.

Sert eller kıcıımı kavradı, sıktı, çekti, çok yakınımaya kaydı. Ve ah, bunu istiyordum, bana vereceği her şeyi. Parmakları iz sürerken ağzım açık kaldı, sessiz bir çığlık attım. Parmakları beni kavrayıp sıkıca tutarken, içime öyle sert giriyordu ki, camın kırılmasından endişe ediyordum.

Karnımın derinliklerinde bir şey beni çekiştiriyordu. Bir zincir içimi sarmış, geriyordu. Buluştuğumuz yer canlanırken yanlarım sıkıştı, popom büzüştü. Gök gürültüsü göğüslerimin arasında yankılanırken şimşek omurgamdan yukarı fırladı, her şey patlarken bacaklarım alev aldı.

Ağırlıksız.

Yükseliyor.

Yüzer serbest.

Vücudum titreyerek sarsılıyor, zihnim ve kaslarım artçı etkilerle titriyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfretti Jet, elinin tersiyle ağzını silerken vücudu hareketsizleşti. "Ne yaptın lan sen?"

Kolları beni sarıp pencereden aşağı çekti. Beni apartman boyunca taşıdı, bedenlerimiz hala birbirine bağlıydı, her adımın sarsıntısı omurgamı titretiyordu. Beni yatak odasına götürdü ve yavaşça yatağına yatırdı. Sonra bedenimden kurtuldu ve geri çekildi.

Bacaklarım iki yana açılmıştı ve bir an için bu adamın önünde çıplak olduğumu umursamadım. Ama sonra penisinin kızgın kırmızı rengini, yüksek ve gururlu duruşunu, tohumunun harcanmamış halini gördüm.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Dizlerimi birbirine bastırdım ve göğüslerimi kapattım. Karnım guruldadı ve kalbim küt küt attı.

"Dur." Sesi bir kırbaç gibi şakladı, emri beni sarsmıştı. Yatakla duvara dayalı alçak şifonyer arasındaki boşluğu adımladı. "Ne düşünüyorsun, Eliza? O güzel, küçük kafanın içinde neler oluyor?"

Alt dudağım titredi, dilim kalınlaştı. Önümde durdu ve bakışlarım yere düştü. "Sen... beni istemiyor musun?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Sen..." Yutkundum, dikkatim pantolonunun açık beline kaydı. "İstediğini sanıyordum."

Sert kahkahalar havayı salladı ama ortada mizah yoktu. Jet'in yüzünde anlam veremediğim bir kaş çatma ifadesi vardı ve benden uzaklaşırken midem bulandı.

Şifonyeriyle dolap kapısı arasındaki tahta sandalyeye doğru ilerledi. Oturmuş, bacaklarını açmış, sert, kızgın penisi ayağa kalkmıştı.

"Sana o kadar çok Gey yapmak istiyorum ki Eliza," dedi sert bir sesle. "Ama sana söylersem, seni korkutup kaçırabilirim."

"Ne gibi?" Karşı çıktım, tüylerim diken diken olmuştu.

"Seni yemek istiyorum." Cevabını sanki dilinin ucundaymış gibi hızlıca verdi. "Teninin her santimini yalamak ve tadının ilk tanıştığımızdan beri hayalini kurduğum tarçınlı kurabiyeler gibi olup olmadığını görmek istiyorum. Seni bağlamak ve dudaklarındaki tek kelime benim adım olana kadar seni becermek istiyorum. Aletimi emerken içindeki tüm tatlılığı çıkarmak istiyorum."

Kendini tuttu, beni izlerken okşuyordu, kırmızı uç elinin derisine sıvı sızdırıyordu.

"Damlayana kadar sana şaplak atmak istiyorum," diye devam etti, "sonra o muhteşem kışına sahip olmak istiyorum. Ve işim bittiğinde, her şeyi tekrar yapmak istiyorum."

Kaba sözlerinin kalçalarımı sıkmama neden olması yanlış mıydı? O gözlerini kapatırken ağızım bir karış açık kaldı, ben onun hayalinde kaybolurken o da kafasındaki bir hayalde kaybolmuştu. Elleri sert şaftının üzerinde esneyerek pompalıyordu. Başını duvara yaslamıştı, yüzü acının resmiydi, sanki kendini tutuyordu.

Dudaklarımı yaladım. Cesaretimi topladım. Sonra ona "Bunu istiyorum." dedim.

"Ne istiyorsun?" Gözleri fal taşı gibi açılmış, bacaklarımdan göğüslerime doğru vücudumda bir yol çiziyordu.

"Bana bunları yapmanı istiyorum. Adın hariç her kelimeyi unuttur bana. İstiyorum..."

Ayağa kalktı ve bana doğru sinsice ilerledi, elleriyle gömleğinin düğmelerini karıştırdı ve pantolonuyla birlikte yere düşürdü. Üzerime süründü, beni yatağın ortasına doğru çekerken bir koluyla kaldırdı.

Eli boğazımı kavradı ve o değişken gözleri benimkilere dikildi.

"Seni boşaltmak istiyorum," diye fısıldadım. "Adım dışında her şeyi unutmanı istiyorum."

"Eliza." Gözlerini kapattı. Başını salladı. Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Acımasız ve cezalandırıcıydı; başparmağı boğazıma bastırırken dili ağzımın içinde geziniyordu. İri bedenini benimkinin üzerine indirdi, beni yumuşak şiltenin içine itti, sıcaklığıyla ve gücüyle beni koza gibi sardı. Beni anlamsızca öptü, kalçalarını benimkilere bastırdı. Onun sert uzunluğunu hissedebiliyordum ve orada olduğunu bilmek, ona hak ettiği zevki vermediğimi bilmek benim için işkenceydi.

Sanki onun için yeterli
değilmişim gibi. Sanki hiç
olamayacakmışım gibi.

Ama buna inanamazdım. Özellikle de kalçaları bana doğru yuvarlandığında, vücuduna sarılmış ve kurtulmak isteyen bir okyanus dalgası gibi. Beni istediğini söyledi. Tüm o korkunç, harika, çılgın şeyleri yapmak istediğini söyledi. Ben de istedim.

Elimi bedenlerimizin arasına soktum ve dondu kaldı, geri çekildi ve elim onu sardığında gerildi. Gözleri benimkilere takıldı ve adam başını eğerek sanki onun için bir bilmeceymişim gibi bana baktı. Sonra bakışları göğüslerimden aşağıya, karnımın yanından geçerek onu elimde tuttuğum yere indi. Onu hareket ettirdiğim yere, bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru yönlendirdim.

Bana baktı, gümüş gözleri geniş ve arıyordu. Ben de ona aklıma gelen tek kelimeyi söyledim: "Jet."

Gerginliği eridi ve içime doğru bastırırken ürperdi, vücudu sanki içinden geçen her bir duygunun tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça sallanıyordu. Gözleri geriye kayd, ağzı açık kaldı ve peşinden koştuğu coşkunun yüzünün çizgilerinde yazılı olduğunu gördüm. Kolları titredi ve kendini bana doğru bıraktı. Kollarımı ona doladım, her hızlı hamlesinde kalçalarımı kaldırdım. O da bana hayatımda aldığım en büyük hediye verdi. Benimle sevişirken ona sarılmama izin verdi.

ELLERİMLE SAÇLARIMI KAVRAYARAK, sanki bu acı geri kalan acımı yok edebilecekmiş gibi sertçe çektim. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Onu o şekilde aldığımı. Sanki benimmiş gibi onu becerdim ve kendi yatağıma getirdim.

Böyle bir şeyin asla olmayacağına dair kendime söz vermiştim. Ona asla dokunmayacaktım, onu asla incitmeyecektim. Ama yine de oradaydı, yatağımda yayılmıştı. Bilekleri yatak başlığına, ayak bilekleri yatağın altına bağlanmıştı. Çıplaktı, bütün gece olduğu gibi. Kollarımda uyuyakaldıktan sonra olduğu gibi, gitmesine izin veremeyeceğim kadar değerli bir kız.

Gitmesine izin veremezdim.

Bu yüzden, onu burada tutan bağlar.

Yavaşça ayağa kalktı. Derin bir nefes. Başını çevirdi. Ve ellerini yanlarından aşağı çekmeye çalışırken kafa derimdeki ağrı kalbime saplanan keskin bir mızrağa dönüştü.

İşte o andı. Onu kaybettiğim an.

"Jet?" Odanın loş ışığında gözlerini kırptırdı, perdeler sadece bir karış açıldı. Sabah güneşinin birazını içeri alıyor ama dünyanın geri kalanını engelliyordu. "Neler oluyor?"

Korku ve panik yüzüne yansımış olmalıydı, kız son birkaç yıldır taşıdığı dağa bir korku daha ekleniyordu. Ama kendimi ona bakmaya zorlayamadım, bakışlarımı yerden çekemedim.

Başım sallandı. Ellerim çekildi. Bunu ona ben yapmıştım. Bana yapılanlardan sonra asla yapmayacağıma söz vermiştim. Onun yerinde olsaydım, kaçardım. Daireyi olabildiğince hızlı terk ederdim. Ama bunu yapmasına izin veremezdim. Kalbim ona bağlanmıştı, tıpkı onun benimkine bağlandığı gibi benim de kalbim ona bağlanmıştı. Daha tadına bile bakmadan bağımlısı olmuşum.

"Jet, tatlım?" diye sormaya çalıştı, masumiyeti yüzüne vurmuştu. "Lütfen, bana bak. Bana neler olduğunu anlat."

"Yapamam," diye mırıldandım, ellerimi bıraktım ve bakışlarımı ona doğru çektim. "Ne yapamazsın, tatlım? Konuş benimle."

"Gitmene izin veremem," dedim ona, kelimeler boğazımı parçalayarak.

Yatağın üzerinde kıpırdandı ve gözlerim vücudunda gezindi. Her yönden mükemmel, dik göğüslerine, meme uçları soğuğa karşı dikleşmiş, dokunulmak için yalvarıyordu. Pürüzsüz karnına. İnce kalçalarına. Evimi bulduğum pembe merkezine, orada sergilenirken benimle alay eden o tatlı, tatlı amına. Tekrar kıpırdandı, bacakları hareket ediyor, bağlarımdan kurtulmaya çalışıyor, kendini örtmeye çalışıyordu.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?" İşte oradaydı, beklediğim panik. Sert bir ses, yüksek perdeden.

"Yapamam," dedim ona, kendimden nefret ederek. Titreyen nefesimi boğan göğsümdeki gerginlikten nefret ediyordum. "Gitmek istediğini biliyorum. Seni isteğin dışında tuttuğumu biliyorum. Ama yapamam, Eliza. Gitmene izin veremem."

Kaşlarını indirdi, o çikolata gözleri sertleşti. Benden hak ettiğim şekilde nefret ediyordu. Bakışlarımı yere indirdim, mide bulantısı içimde çalkalanırken omuzlarım öne doğru kıvrıldı.

"Burada olmak istemediğimi kim söyledi?" diye sordu yumuşak sesini ısırarak. "Bunların benim isteğim dışında olduğunu kim söyledi?"

"Seni yatağıma zincirledim!" Tükürdüm, ellerim havada uçuşarak onu işaret etti ve sonra durdu. Ağzıma bir yumruk attım.

"Buna zincirlenmiş mi diyorsun?" diye sordu ve sesindeki ısırik bir kırbaç darbesi gibi büyüdü. "Bu zincirlenmiş değil. Beni yatağına bağladın... ipekle mi? Odanın öbür ucundan benimle alay edebilmen için beni teşhir mi ediyorsun?"

Kaşlarım çatıldı.

Orada durup bakma, koca adam. Gel buraya. Isırmam.

Acı, kalbimi bağladı.

Sadece nefes al, Kosta'nın sesi kulağımda çınladı. *Artık sana zarar veremez.*

"Buraya gel." Talebi sessizdi, bu geçici ses. Sanki bir çocukmuşum gibi beni kandırıyordu. Ayağa kalktığımda irkildim, aletim o kadar sertleşmişti ki canım acıyordu ve yatağın ayak ucuna doğru tökezledim. Beni, bacaklarımın arasından çıkan gergin kütleyi gördüğünde yanakları alev aldı. Ve sikimi açık dudaklarının arasına sokmak, onu tekrar tekrar anlamsızca becermek istememden nefret ediyordum.

Dün geceki gibi.

Kahretsin, çok iyiydi. Çok muhtaç, çok açık. Bana ne istediğini söylemesini istediğimde o muhteşem, şeftali gibi kızarmıştı. Ve o kızarıklık yayılmıştı, zevkini ağzımın içinde inlerken vücudu alev alev yanıyordu.

Onu tekrar istedim. Onu istedim... Keşke...

"Ne istiyorsun Eliza?" Sözcüklerimin arkasında güç yoktu, boğazımdaki sıkı sıkıya kenetlenme onları zorlukla çıkarıyordu. O allık hareket etmedi. Yayılmadı, solmadı. Yanaklarında öylece duruyor, tatlı masumiyetiyle benimle alay ediyor, ağrıyan sikimi daha da sertleştiriyordu.

"Ne istiyorsun Jet?" diye sordu ve işte... işte güç oradaydı. Onu benden çalmıştı, beni zayıf ve savunmasız bırakmıştı, tıpkı bir çocukken olduğum gibi.

"Sen." Sadece ruhumun derinliklerinden gelen bir fısıltıydı. Şimdiye kadar bildiklerimden daha büyük bir gerçek.

"Bana sahipsin." Elleri büküldü, bağlarını çekerken kollarındaki kaslar gerildi. "Görmüyor musun? Bunlar olmadan bile hiçbir yere gitmiyorum. Gitmek istemiyorum, çünkü ben de seni istiyorum."

"Eliza-" diye başladım, başımı sallayarak. Ama devam etmeme izin vermedi. "Seni istiyorum, Jet. Senin olmak istiyorum. Sana sarılmak istiyorum.

mücadele etmek, benim için yaptığın gibi seni geliştirmek için. Senin için burada olmak istiyorum. Seni... Seni sevmek istiyorum."

Gözlerim kapandı, kalbim göğsümde dört nala atıyordu.

"Bunu görmüyor musun? En başından beri sana nasıl aşık olduğumu görmüyor musun? Seninle geçirdiğim her saniyenin seni daha çok istememi nasıl sağladığını?"

"Eliza." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve buna izin veremezdim. Onları oraya koyanın ben olduğumu kabul edemezdim. Ona doğru uzandım ama kaçmak yerine bana olabildiğince yaslandı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, kalçaları olabildiğince birbirine bastırıyordu.

Elimi yavaşça yan tarafına, karnına ve kalçasına doğru kaydırdım. Bağını çözerken ayak bileğini tuttum, sonra diğer ayağına geçerek onu serbest bıraktım. Yatakta sürünerek üzerine çıktım, eline uzanırken sikim karnını dürtüyordu.

"Yapma," diye fısıldadı, parmakları benimkileri kavramak için kıvrılıyordu. "Beni asla bırakma."

Tenini tarçın benekleri kaplamıştı, allığının altındaki benekler havai fişekler gibi parlıyordu. Başını kaldırdı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dünyamdaki her şey çözüldü.

Ellerimi vücudundan aşağı kaydırđım, dilim onunkilerle boğuşurken göğüslerini avuçladım. Belini kavradım. Bacaklarını çektim. Kendimi hizaya getirirken kalçalarını kaldırdım. Ve o inledikçe, sikim onun derin kuyusuna battıkça, bacaklarının arasından damlayan tatlı balla beni kapladıkça inledim.

"Jet," diye soludu, başını geriye attı. Ağzım onun narin boğazına doğru indi.

İşte benim tatlılığım, çökmüş bir rüya olan kız. Onu bir daha tadamazsam ölüşüm.

"Lütfen," diye sızlandı, "gitmeme izin verme." Bırakmadım. Bırakamazdım.

Eliza benimdi.

"Asla," dedim ona, amına öyle yavaş giriyordum ki ağlamak istiyordum. O benim evimdi, olmak istediğim tek yerdi.

ELIZA arkamda yatıyordu, başı omzuma yaslanmış, elleri belimdeydi. Burada, yatağında onunla sıcacıktım. Doymuştum, bedenim tükenmişti. Hayatımda hiç böyle bir memnuniyet hissetmemiştim. Ama aynı zamanda vücudunun her hareketinde kaslarım geriliyordu. Elinin her dokunuşu beni kaçmaya hazır hale getiriyordu.

Benim hakkımda yeterince şey biliyordu, tanıştığımızdan beri geçen haftalar içinde bunları öğrenmişti. Belimdeki o yumruklu el tecrübeden doğmuştu ve ben bundan nefret ediyordum. Kalbim onu içeri almak için yanıp tutuşurken zihnimin onu dışarıda bırakmasından nefret ediyordum.

İçeri gel, koca adam. Biraz daha yaklaş.

Eliza'nın eli açıldı, parmakları usulca etime değdi. İrkildim. Kız yer değiştirip sırtıma bir öpücük kondurunca yüzümü yastığıma döndüm. Sonra eli omzumun üzerinden kaydı, biraz daha yaklaşırken tenim tenime değdi.

Çıplak göğüsler bana doğru bastırıldı. Eller bana dokunuyordu, istemediğim şekilde dokunuyorlardı.

"Seni kim incitti?" diye fısıldadı kız kulağıma. Elini kolum boyunca kaydırdı ve parmakları benimkilere dolanana kadar ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bo." On yıldır telaffuz etmediğim bir isimdi. Zihnimden atmaya çalıştığım ama yine de rüyalarımın giren bir isimdi.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Konuş benimle, Jet. İçinde tutman durumu daha da kötüleştirir.

Başımı sallayarak yüzümü yastığıma daha sert bastırdım.

Kosta'nın bana geçmişimle ilgili tek bir kelime söyletmesi yıllarımı ve çok fazla sabrını almıştı. Yine de beni yıpratığından mı yoksa sonunda birine anlatmak için çaresiz olduğumdan mı emin değildim. Gerçeği söylemeye hazır olduğum gün geldiğinde, onu ıssız bir yere götürdüm ve yürüyüşe çıkmasını sağladım. Tüm elektronik aletleri arabada bırakmasını söylediğimde kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Bunu abartılı bulmuş olabilir, ama Mateo Medina ile arkadaş olduğunuzda, asla çok güvende olamayacağınızı çabucak öğreniyorsunuz.

Kosta'ya hiç kimseye söylemediğim şeyi söylemiştim, gerçeğin bir kısmını bilen başkaları da vardı. Bilen ama asla anlayamayan başkaları. Bana bakışlarından nefret ediyordum. Odaya her adım attığımda gözlerinin yargıyla dolmasından.

Kosta artık yoktu, tek sırdaşım bu dünyadan göçüp gitmişti. O zamanlar hissettiğim çaresizlik, beni altına almaya hazır bir gelgit gibi dönüyordu.

"On iki yaşındaydım," dedim ve göğsüm ikiye ayrılmış gibi hissetti. Nefes nefese kaldım, havayı içime çektim. Eliza elimi daha sıkı tuttu. "Babam cenaze evindeki işlerimi bitirene kadar Paulo'ya gitmeme izin vermemişti. Onları yapmak istemedim, bu yüzden saklanmaya çalışıyordum. Ve onu gördüm."

Daha önce bikinili ve iç çamaşırı reklamlarındaki kadınları görmüştüm ama bir tanesini bile çıplak görmemişim. Ve Bo, çok güzel bir kadındı. Göğüsleri dolgun, kalçaları geniş, tüm kıvrımları için özür dilemiyordu. Cenaze evinin arka odasına, işini yapmadan önce ve sonra kullandığı soyunma odasına girdim. Makyaj setinin önünde çırılçıplak duruyordu, elinde fırça parlak kırmızı dudaklarını çiziyordu.

Giydirdiği cesetlerde asla bulunmayan türden.

İçeri girdiğimde dönmedi ve belki de, sadece belki de, içeri girdiğimi duymadığını düşündüm. Gözlerimi ondan alamıyordum. Vücudunun hareket edişi, göğüslerinin sallanışı. Kendi vücudum tepki verdi ve kendimi kavradım.

Bu hareket dikkatini bana çekti, ancak yüzündeki gülümsemeden orada olduğumu bildiğini söyleyebilirdim. Arkasını döndü ve bana tüm çıplak halini gösterdi. Her kıvrımı, her kabarıklığı, bacaklarının arasındaki koyu renk saçları.

"Orada durup bakma, koca adam. Gel buraya. Isırmam."

"BANA DOKUNDU." Fısıltı gibi çıkmıştı ama Eliza'nın duyduğunu biliyordum. Eli daha sıkı sıkı, kolu sırtımı göğsüne yaklaştırdı. "Ne yapacağımı bilemedim. Yanlış olduğunu biliyordum ama nasıl duracağımı bilmiyordum. Ve bittiğinde bana dedi ki..."

Gözlerimi kapattım, kaşlarım çatıldı. Boğazımdaki kuruluğa karşı sertçe yutkundum.

"Bana bir şey söylersem ailemi mahvedeceğini söyledi. Evde olanlar hakkında dünyaya korkunç yalanlar söyleyecekti. Ve ben buna izin veremezdim. Sevdiğim insanlara zarar vermesine izin veremezdim. Ben de onun yerine bana zarar vermesine izin verdim."

"Oh, Jet, çok üzgünüm."

Arka kapının yanındaki sırt çantamın cebinde ondan gelen bir not vardı. Her zaman kullandığı soluk pembe kâğıt, dudaklarının baskısıyla notu boyayan kırmızı ruj.

Giraldo,
Seni görmem gerek. Saat 4:00'te daireme gel.
Sevgilerimle,
Bo <3

Notu çantama geri koydum, babama bir bahane uydurdum ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıdan çıktım.

Geç kaldığımda her zaman daha kötüydü. Kadın beni genç aklımın alamayacağı şekilde cezalandırırdı. Ve 4:06'da vardığımda, hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

"BABAM ben on beş yaşındayken öğrendi," dedim ona, o anı kafamda yeniden canlandırmamaya çalışarak ama başaramayarak. Onun dairesine girdiğinde

Jacob Riser'la birlikte, Bo'dan gelen notu avucunun içinde sıkarak.

Beni yatağına bağlamıştı, eli boğazıma yapışmıştı. O kadar sert sıkıyordu ki öleceğimi sandım. Babamın ve Jacob'ın gözlerindeki dehşet ifadesini görünce ölmeyi diledim.

Bir babanın asla görmemesi gereken bazı şeyler vardı ve Bo'nun bana yaptığı kesinlikle bunlardan biriydi.

Ne o ne de Jacob bana bir daha aynı gözle bakmadı.

"Ona ne oldu?" Eliza dudakları omzumdaki tene değerek sordu.

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. Kızı benden uzaklaştıran bir omuz silkme. Yuvarlandım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Kendimi bildim bileli Paulo için çalışıyordum. Ve o bunu öğrendiğinde..."

Eliza'nın nefesi kesildi ve anladığını biliyordum. Adamı yeterince tanıyordu, kadınlara ya da çocuklara kötü muamele edilmesine göz yummayacağını biliyordu.

Onun dünyasının karanlık tarafını biliyordu.

"Onu bir daha hiç görmedim."

Keskin bir şekilde başını salladı, dudakları yüzünde gergin bir çizgi oluşturdu. "Güzel." "İyi mi?"

Eliza elini kaldırarak parmaklarını alnımda gezdirdi ve saçlarımı geriye doğru taradı. "Seni incitti. Hiç kimsenin bir çocuğu incitmemesi gereken şekillerde. Bir daha onunla yüzleşmek zorunda kalmamış olman iyi bir şey, ne olmuş olursa olsun onun gitmesine neden oldu."

Elini yakaladım, dudaklarıma götürdüm. Aramızda tutmama izin verdi, kontrolün bende olmasına izin verdi.

"Beni şaşırtıyorsun," dedim başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirerek. "Sen çok iyi bir kızsın ve işte buradasın, o... halledilirse iyi olacakmış gibi konuşuyorsun."

Kız bakışlarını indirdi. "Annem öldürüldükten sonra Benjamin Bell'i hapse attılar. Bir gece ölü bulundu. Ölümüyle ilgili şüpheler vardı, bunun doğal olmadığı, birinin onu ele geçirdiği söyleniyordu. Ama hiçbir şeyi kanıtlayamadılar."

Dilim dudaklarımdan köşesini dürtecek şekilde dışarı fırladı. Kız durakladı ve bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum.

"Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Hayatımda kimsenin bilmemesi gereken şeyler vardı. Yaptığım ya da duyduğum şeyler başkalarının kulağına gitmemeliydi. Ama Eliza? Bunu ondan nasıl saklayabilirdim?

"Her şeyden sonra," diye başladım, sonra boğazıma saplanmış gibi görünen sivri bıçağı yuttum. "Babam beni gönderdi. Beni cenaze evinde istemedi, etrafta görmek istemedi. Ben de D'Angelo'yla kalmaya gittim. Paulo, beni tekrar kanatları altına aldı. Hem hayatta hem de okulda yıllarca mücadele etmişim. Ve benden odaklanmamı, daha önce sahip olduğum yaşam sevgisini bulmamı istedi. Olanların benim suçum olmadığını söyledi."

"Değildi," diye fısıldadı Eliza. Eli ağzıma doğru kalktı, dudaklarıma hafifçe bastırdı. Parmak uçlarını öptüm, avucunun içini öptüm, bileğinden geçen gümbür gümbür ritmi öptüm. Parmakları çenemdeki sert tüylerin üzerinde kayarak oynadı ve ben gözlerimi sıkarak kapattım. "Senin hatan değildi tatlım, en ufak bir şey bile."

Eli yanağımı kavradığında geri çekilmemek için her şeyimi verdim. Geri çekilmemek ve dokunuşundan korkmamak için. O Bo değildi; bunu biliyordum. Ama bu geçmişi geride bırakmanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Ona uzandım, elimi onunkine doladım. Sıcaklığını yüzüme tuttum, geçmişimin yanlışlığını içime çekerken onun doğruluğunu içime çektim.

"Benjamin Bell," diye fısıldadım ve Eliza'nın eli benimkinin altında sertleşti. "Paulo'nun tek başıma üstlenmemi istediği ilk davaydı."

"Ama..." Gözlerimi açtığımda çikolata kıvrımlarının daralmış aralıklardan beni izlediğini gördüm. "Sen sadece-"

"On altı." Başımı salladım. Tenini yanağımda hissedince irkildim, sonra çekilmeye çalıştığında onu kendime daha sıkı tuttum. "Bana Benjamin'in ne yaptığını anlattı ve liderlik etmemi istedi. Ve yaptım. Ve ben..."

"Ne oldu?" Eliza devam etmediğimde, düşüncelerimin içinde kaybolduğumda sordu.

"Pişman değilim."

Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. Başını şilteden kaldırdı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Hep o olduğundan şüphelenmişim. Paulo. Ona teşekkür etmek istedim ama haklı çıkma ihtimalime karşı bir şey söylemek istemedim. Ama görünüşe göre teşekkürümü sana borçluyum. Annemi öldüren adamı dünyadan temizlediğin için."

"Eliza."

"Hmm?"

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Gülerken başını arkaya yatırdı ve dar boğazını açıkta bıraktı. Öne doğru eğildim, dilimi yumuşak etinin üzerinde gezdirdim ve

Keskin bir nefes aldığında kahkahalar düştü.

"Tanrım," diye fısıldadı tenini emerken, köprücük kemiğinin üzerinde ve göğsünde soluk kırmızı izler bıraktım. Meme ucunu ağzıma alırken inledi, eli kolumun dışını kavradı. "Lütfen, durma."

Elimi kalçasına doladım ve onu kendime çektim. Vücudumu onunkinin üzerinde gezinene kadar kaydardım. Her nefes nefese inleyişi ağrıyan aletimi daha da sertleştirdi ve içine sokmamak için her şeyimi verdim. Kafamın içindeydi, ruhumdaydı, kokusu duyularımı kaplıyordu, tadı dilimdeydi. Hayatımda hiç kimseyi böyle istememiştim, etrafımdaki dünyayı umursamadan, aklımda ondan başka bir şey olmadan.

Ama altımda sertleştiğinde, kendimi asla affedemeyeceğim bir şekilde onu incittiğime emin olarak geri çekildim. Kızın gözleri kocaman, yuvarlak diskler gibiydi. Elleri kollarımdaki eti ısırdı. Sonra fısıldadı, "Bu da neydi?"

Sustum, dinledim. Sonra ben de duydum. Diğeri odadan gelen sessiz bir gümbürtü. Bir saniye içinde yataktan kalkıp bir şort giydim. Şifonyerimin üst çekmecesinden bir silah çıkarırken "Burada kal," dedim ve kapıyı hızla açarken ona dönüp bakmadım.

Bir an Kosta'nın sesi kafamın içindeydi, onu bir silahın namlusuna bakarken hayal ettiğimde paniğeri kapılmışım. Kelimeler karmakarışıkta ama niyeti açıktı: *Onu kurtarmalısın, kızı almalarına izin verme.*

İki adam ön kapının yanında durmuş, başlarını eğmiş, sırtları bana dönük bir şekilde konuşuyorlardı. Silahımı kaldırdım, koridorda hızla ilerledim ve ateş etmeye hazırlanırken namluya baktım.

Ama sonra ikisi de dikkatlerini bana çevirince durdum.

"Ne oluyor lan?" Vücudum titrerken boğazım sıkılarak talep ettim. "Ölmek mi istiyorsun?"

Zee ellerini önünde kaldırdı, ancak Mateo onun yanında sadece kara kaşlarını kaldırdı.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye şaka yaptı ve şortuma doğru bir bakış attı. Ama tekrar yukarı baktığında gözleri büyüdü ve arkamdaki bir şeye odaklandı. "Kahretsin." Kelimeyi tek heceden fazla uzattı ve ben gözlerimi kapatırken çenem sıkıştı.

Başımı çevirerek, "Sana odada kalmanı söylemişim," dedim.

Bu kez giyinik olarak salona geri döndüğümde Mateo ve Jet'i erken bir öğle yemeği hazırlarken buldum. Zee garip bir şekilde tezgâhta oturmuş onları izliyordu, ben de ayak sürüyerek onun yanındaki sandalyeye oturdum.

"Santini nasıl?" Ellerimi kucağında sıkarken yanaklarıma kan hücum ettiğini hissederek sordum.

Zee duraksayan Jet'e doğru bir bakış fırlattı ve şekillendirmekte olduğu hamur topundan başını kaldırıp baktı. Jet, Zee'ye hızlıca başını salladı, sonra topu tezgahın üzerindeki tabağa bıraktı ve yanımda durmak için yürüdü.

"Önünde uzun bir yol olabilir ama iyileşecek," diye söze başlayan Zee, Jet sırtımı kendisine doğru çekip kollarını ortama dolayınca durakladı, aramızda sandalyenin alçak sırtından başka bir şey yoktu. "Dün gece ambulans oraya vardığında bilinci yerinde değildi ama hastaneye vardığında uyanıktı."

Mateo tabaktaki toplardan birini yakaladı ve düz olana kadar ezdi. "Yani beyninde hasar mı var?"

Zee kıpırdandı, eliyle kalbinin üzerindeki boşluğu ovuşturdu. "Hafif ila orta derecede travmatik beyin hasarı. Şişme ihtimaline karşı gözetim altında tutuyorlar. Nasıl gittiğine bağlı olarak, birkaç gün ila bir hafta orada kalabilir."

"Kırılan bir şey var mı?" Jet sordu.

Zee'nin yüzünü buruşturması yeterli bir cevap olabilirdi. "Omurgası ve boynu iyi durumda."

"O kadar kötü mü?" Mateo son hamur toplarını düzleştirirken sordu.

"Kaburgaları, köprücük kemiği, sol kolunda çok sayıda kemik kırılmış ve Elini. Çarpmanın etkisiyle omzu kırılmış. Görünüşe göre kendini darbeye hazırlamış ve sarsıntı kemikleri için çok fazla olmuş."

Jet'in kolları beni sıkıca sardı. Başımı arkaya yatırıp ona baktım ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Merak etme," dedi bana, sanki yaralanan onun değil de benim arkadaşımış gibi. "Santini güçlüdür. Bunun onu yıldırmasına izin vermeyecektir."

"Evet," dedi Mateo, dikkatimizi ona çekerek. Bakışları ince şeritler halinde dilimlediği tatlı patatesle bizim aramızda gidip geliyordu. "Dün gece ne olduğunu anlatmak isteyen var mı?"

Jet, Mateo'ya New York sokaklarındaki yarışımız hakkında bilgi verirken, adam tatlı patatesi dilimleyip soteledi, karnıtarları ve siyah fasulyeleri ısıttı ve küçük hamur köftelerini ocakta kızarttı. Kokular o kadar baştan çıkarıcıydı ki ağzımın kenarlarında salyalarım birikti ve midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki adamların duymaması bir mucizeydi.

Onların arasında kendimi yabancı hissettim. Mateo ocaktaki dört ayrı tavada ustalaşırken Jet, Santini'nin arabasının ayak boşluğuna tıkılmışken görmediğim her şey hakkında ayrıntılı bir özet verdi. Bir de Zee vardı, karanlık ve düşünceli, tek kelime etmeden dinliyordu ama sanki bu şimdiye kadar gördüğü en muhteşem şey değilmiş gibi davranıyordu. Bir haftadan uzun bir süredir Jet'in ev yemeklerini yiyordum, karanlık ruh haline ve sert tavırlarına maruz kalmıştım. Şimdi etrafım onunla çevriliydi ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yetersiz hissediyordum.

Jet adımlarına ara verdi ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturup Mateo'nun yağdan hamur köftesi çıkarmasını izlerken bakışlarının ağırlığını hissettim. "Bizi bırakmasını istedim ve tekrar yola çıktığında onu buldular. Bir arabaya çarptı, takla attı ve yan yattı."

Hayaller parladı. Kabuslar, gerçekten. O arabanın arkasından ayrılmamış olsaydık neler olabileceğine dair. Jet'in eli kucağımda benimkilerin arasına girdi, ellerimi çekiştirirken beni sardı, bir parmağı çenemi yakaladı ve yüzümü kendine doğru çekti. Eğildi, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu ve bu öpücük biraz daha müstehcen bir şeye dönüştü. Dili ağzıma giriyor, kokusu duyularımı istila ediyordu; adam dilinin her uzun darbesiyle kan dolaşımında bir ateş oluşturuyordu.

"Buraya gel tatlı kız," diye fısıldadı geri çekildiğinde. Beni sandalyemden çekerek çıkardı ve tezgahı lavabonun yanındaki boşluğa doğru yuvarlarken beni de arkasından sürükledi. Ellerini omuzlarıma koyarak beni tezgâha oturttu, sonra Mateo'nun yanından kızarmış hamur tabağını kapıp bana döndü.

Tabak önümdeyken Jet yanımdaki çekmecedan bir bıçak kaptı ve arkamda durdu, sırtım onun önüne dönüktü. Kollarıyla beni sararak ellerimden tuttu ve kızarmış köftelerden birini almam için bana rehberlik etti.

"Bunlar ne?" Sıcak elleri bir tanesini kesip açmamda bana rehberlik ederken sordum.

Mateo patatesleri cam bir kâseye doldururken omzunun üzerinden "Arepas" diye seslendi. "Bu bir aile tarifi ve dürüst olmak gerekirse dünyadaki en iyi şeylerden biri. Annem bana çocukken yemek yapmayı öğretti ve bu bizim en sevdiğimiz tariflerden biridir."

"Harika kokuyor," dedim ona, dikkatimi bıçağa, köfteye ve Jet'in benimkini tutan ellerine vererek.

"Harika kokuyorsun," diye mırıldandı Jet, kulağıma küçük bir fısıltıyla. Bana doğru bastırdı, bedenim tezgâhla onun iri gövdesi arasında sıkışmıştı. Onu hissedebiliyordum, kaslarının bana karşı esneme şeklini, ereksiyonunun kıcıımı dürtme şeklini.

Mateo yemeklerden, yemek tariflerinden ve annesinden bahsederek konuyu saptırdı. Jet kulağıma fısıldamasaydı duymak isteyeceğim şeylerdi bunlar.

"Pencereme ne yaptığını görüyor musun, tatlı kız? Vücudunun camda bıraktığı izi?" Sanki tek başıma halledemeyecekmişim gibi başka bir arepaya uzandı ve kesmem için bana rehberlik etti.

Ve doğrusu, yapabileceğimden de emin değildim. Arkadaşları habersizce bana bakarken, o beni dürtükleyip, bedenimin arzuladığı şeylerle baştan çıkarırken olmazdı.

"Tekrar senin içinde olmayı düşünmeden edemiyorum. Nerede kaldığımızı düşünmeden edemiyorum. Sikim o daracık amına girmek için can atıyor. Seni tekrar tekrar becerirken çıkardığın sesleri dinliyorum. Bunu istiyor musun, tatlı kız? Seni tekrar becermemi ister misin?"

"Jet," diye inledim, omzumun üzerinden baktım ve dudakları dudaklarıma çarpmadan önce gümüş grisi gözlerinin parıltısını yakaladım.

"Biliyorsun," dedi Mateo, Jet başını geriye atmadan bir saniye önce sesiyle aklımı başımdan aldı. Adam tezgâhın diğer tarafında durmuş, dizüstü bilgisayarını önüne açmış, dirseklerini granite dayamış ve çenesini ellerinin arasına almıştı. "Her ne kadar Zee ve ben ikinizi bütün gün sevişirken izlemek istesek de, yapmamız gereken işler olduğuna eminim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Jet'in pençesinde iki büküm oldum, keskin bir nefes çekerken yüzümü göğsüne bastırdım, sonra kollarını sırtıma doladı.

"Ne öneriyorsun?" Jet, sanki az önce kulağıma edepsiz, yaramaz şeyler fısıldamıyormuş gibi sordu.

Ama cevap veren Mateo değildi. Zee'nin sesi havada homurdandı,
"Sanırım izini sürmemiz gereken bir motosiklet çetesi var."

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Jet arabayı ferforje demir kapının önünde durdururken sordum. Kapı açılırken adam bana şöyle bir baktı, sonra arabasını içeri çekti ve büyük tuğla evin arkasındaki uzun yola çıktı.

"Şu anda senin için en güvenli yer burası," dedi arabayı park ettiğinde. Elini benimkine uzattı ve dudaklarına götürdü. "Seni tek başına bırakamam. Yapamam..."

"Jet." Elini sıkarak konsolun karşısına uzandım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sorun yok."

"Hayır," dedi başını hızlıca sallayarak. "Öyle değil. Kosta, o... O vurulduğunda Yanny'nin kızını koruyordu. Orada sadece o vardı. Güvenli olduğunu düşündüğümüz daireye girdiler ve onu öldürdüler."

O gri gözler benimkileri aradı ve o gümüş ayların üzerinde dans eden bakış bana yapmamamı söylese de yine de sormak zorundaydım. "Ona ne oldu?"

Gözlerini kaçırmamasına rağmen irkildi. "Karşı koymaya çalıştı ama silahları vardı ve elindeki tek şey bıçaktı."

Kosta onları sevmediği için mi? Bunu sormaya cesaret edemedim. Cevap onu geri getirmeyecekti.

"Dengesiz bir adam tarafından kaçırıldı. Yanny ve ben onu bulduğumuzda artık çok geçti."

Parçalanmış bir nefes ciğerlerimi parçaladı. "Onu o mu öldürdü?"

Jet başını salladı, dudakları yüzünde acımasız bir çizgi oluşturdu. "O bunun için çok güçlü. Ama Yanny kafasına bir kurşun sıkmadan önce ona tecavüz etti."

Jet diğer elimi tutarak ikisini de göğsüne çekti.

"Bunun sana olmasına izin veremem, Eliza. Ve daha fazla adam kaybedemem.

Burası mı? Kimse içeri giremeyecek."

Korku içimi sardı, kalbimi sıkıştırdı ve içimi burktu. Evin kapısı açıldı ve yaşlı bir kadın dışarı çıktı. Griye çalan uzun siyah saçları, sol omzunun üzerinden sarkan bir örgüyle bükülmüştü. Kadın arka güvertenin parmaklıklarına tutunmuş, arabada oturan ikimizi izliyordu.

Jet bana "O benim annem," dedi ve kelimelerin boğazında düğümlemesinden nefret ettim. "Muhtemelen diğerlerine içeride kalmalarını söylemiştir."

"Diğerleri mi?"

Jet'in dili dudaklarının köşesini dürttü ve endişem arttı. Benden bir şey saklıyordu ama cevap vermek yerine elimi sıktı.

"Gel hadi. Seni içeri alalım."

Arka koltuktan çantamı aldıktan sonra elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Annesi onunla yüzleşmek için döndü ve gözlerindeki bakış neredeyse kalbimi kırıyordu.

"Jet." Kadın kollarını açtı ve Jet'in eli benimkinden kurtularak ona doğru gitti ve onu kucaklamasına izin verdi.

"Özür dilerim, anne."

"Sus." Kadın elini adamın başının arkasında gezdirdi. "Şimdi bunların hiçbirisi olmayacak." Geri adım attı, elini Jet'in yüzüne dokunmak için kaldırdı. Ama adam sarsılarak uzaklaştı ve bir adım geri çekilirken kadının yüzünün her santimetresine acı kazındı.

"Babbo nerede?"

Kaşları çatılmıştı, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı, sanki reddinin neden olduğu titremeyi gizlemeye çalışıyordu. Titrek bir nefes aldı ve sonra ona, "Yukarıda, kestiriyor," dedi.

Jet başını salladı, dudakları tıpkı annesininki gibi birbirine yapışmıştı. Sonra elini bana doğru uzattı ve beni elimden tutarak yanına çekti.

"Anne, bu Eliza Westbrook."

Ömür boyu acı çekmiş koyu gri gözleri, uzun ve takip eden bir bakışla beni içine aldı. Ben rahatsızlığımı üzerimden atamadan dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme yayıldı. Elini uzattı.

"Memnun oldum Eliza. Ben Rachelle Pasternelo."

Elini sıkmadan önce kendimi Jet'in elinden kurtarmam biraz zaman aldı. Ama elini sıktığımda sıcaklıkla kaplandım, kadın sıkı tutmasına rağmen nazikti. "Ben de memnun oldum."

"Neden içeri gelip kendini evinde hissetmiyorsun?" Rachelle Jet'e eliyle işaret etti ama oğlu evin arka tarafına doğru acı dolu bir bakış attı.

Yanına gittim, elini elime sardım ve yakınlaştım. "Sorun yok, tatlım. Her şey yoluna girecek."

Bana döndü, gümüş gözleri ağaçların kalın çıkıntıları arasından sızan ikinci güneşinin ışınlarını yakalıyor, yalnız ay gibi parlıyordu.

Beni kendine doğru çekerek sıkı bir gülümseme verdi ve dudaklarını yanağıma yapıştırdı. Jet tek kelime etmeden beni ailesinin evine çekti, ancak kapıdan içeri girdiğimde kısa bir süre durdu. Rachelle arkamdan itti ve omzumu sıkarak yanımızdan geçip evin içine girdi.

Mutfak.

Tam donanımlı mutfak.

Dört çift önümüzde durmuş, eve giden yolu kapatıyordu. Jet beni kendine çekti, geri adım atmamı, etrafını görmemi, arkasında durmaktan başka bir şey yapmamı engelledi.

"Onu biraz rahat bırakmanızı söylediğimi sanıyordum," diye uyardı Rachelle, grubu uzaklaştırmak için ellerini sallayarak. "Hadi, şimdi. Diğer odaya dönün."

Kalabalıktan bir homurtu yükseldi, insanlar her seferinde bir çift olmak üzere dağıldı. Rachelle onları takip ederek diğer odaya götürdü, ancak kapının girişinde durup arkasına baktı.

"Jet?"

Omzunun üzerinden baktığımda başını salladığını, kaşlarını derin bir V şeklinde aşağıya çektiğini gördüm. "Kalamam. Ben..." Omzunun üzerinden işaret etti ve annesinin yüzü düştü.

"Evet. Tabii ki." Ellerini birbirine kenetledi. "Eliza?"

"Bize bir dakika verin," diye atıldı Jet, elimi bırakmayı reddederek.

Rachelle başıyla onayladı ve odadan çıktı. Jet bana döndü, eli yüzüme giderken kolu sırtıma dolandı ve göğsümü kendine doğru çekti.

"Eliza."

"Şşş." Alnındaki bir tutam saçı süpürdüm, yüzümü avucunun kıvrımına bastırdım. "Sorun yok. Şu anda açıklamak zorunda değilsin. Ben iyi olacağım." Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve kaşlarının arasındaki çatıklığı öptüm. "Benim de senin iyi olmana ihtiyacım var."

"Eliza." Yüzünü boynumun kenarına gömdü ve tenime nazik bir öpücük kondurdu. "Seni hak etmiyorum."

"Biliyorsun," diye fısıldadım ve ona sıkıca sarıldım. "Sen iyi bir adamsın Jet. Bunu asla unutma."

Dudakları benimkileri buldu, yumuşak varlığı şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha davetkârdı. Yüzümdeki eli başımın arkasına kayarak beni eğdi, böylece ağzını benimkinin üzerine eğebildi. Ona açıldım, onu içeri davet ettim, adam alabileceğinden daha fazlasını verdi.

Yavaş yavaş kalbimi çalarken bile.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı dudaklarıma, kendi öpücükleri ağzımın kenarlarına gittikçe daha fazla bastırıyordu. "Gitmek zorundayım."

Ellerimi omuzlarının dış tarafına koyarak onu hafifçe ittim. "Gitmen gerekiyor."

"Seni bırakmak istemiyorum."

"Sadece eve sağ salim döndüğünden emin ol."

Jet dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

Mutfak penceresinden arabasının uzaklaşmasını izledikten sonra sakın bir nefes aldım ve eve açılan kapıya doğru döndüm. Oradaydılar, bekliyorlardı, sekiz çift göz içeri bakıyordu.

Farklılıklarına rağmen kardeşleri ayırt etmek kolaydı. En büyükleri ve kadınlardan ikisi aynı buruna sahipti, dudaklarının şekli de aynıydı. Renkleri Rachelle'inkilerin koyu grisinden sıcak kahverengiye kadar değişse de şekil olarak Jet'inkilere uyan dört çift göz buldum. Adamlardan biri biraz benziyordu ama farklı bir şey vardı. Eşleşmeyen bir şey.

Kadınlardan biri kalabalığın ön tarafına doğru ilerleyerek, "Hadi ama," diye bağırdı. "Rachelle onu karşılamamızı söyledi. Bırakalım da eve girsin."

Diğerleri yer değiştirirken bana döndü ve yan odaya doğru ilerlerken garip bir gülümseme sundu.

"Merhaba." El salladı, sonra bana doğru bir adım attı. "Ben Emilia Pasternelo, Ed'in eşiyim. Senin adın ne?"

Uzattığı eli kabul ettim ve "Eliza Westbrook," diye mırıldandım, sonra kolumu tutup beni diğerlerinin peşinden çekti.

"Pekala, Eliza, içeri gel. Otursana."

İşaret ettiği sandalyeye yerleşerek bakışlarımın odayı taramasına izin verdim. Gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve Emilia dışında beni orada görmekten pek de mutlu görünmüyorlardı.

Adamların en irisi, Jet'in kardeşlerinden biri olduğunu tahmin ettiğim adam, sırtını duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kardeşimizi bizden uzak tutan sen misin?"

"Alex!" Emilia tıslayarak ona sert bir bakış fırlattı.

Kadınlardan biri, koyu renk gözleri bana kilitlenmiş bir halde, "Bunu sormaya hakkı var," dedi. "Giraldo'yu neredeyse beş yıldır görmüyoruz ve üç yıldan fazladır bu eve adımını atmadı. Girdiğinde de bırakıp kaçıyor mu?"

Gözlerinde çok fazla acı vardı ve bu acı birkaç dakika önce annesinin gözlerinde gördüklerimle örtüşüyordu. Kalbim onlara yardım etmemi, kederlerinde ve kayıplarında onlara rehberlik etmemi istiyordu. Jet'in beni iyileştirdiği gibi ben de onları iyileştirmek istiyordum.

Ama insanların hala hayatta olan birinin kaybının yasını tutmalarına nasıl yardımcı oldunuz?

Kalbim onlar için acırken, zihnim beni tekrar tekrar kurtaran adam hakkında edindiğim yeni bilgilerle çalkalanıyordu. Sırlarını yavaş yavaş ortaya döken, geri kalanını bir okyanusu tutan bir barajın arkasında saklayan adam.

"Onu senden saklamayacağım," diye söz verdim, elimi kalbimin üzerine koyarak. "Onunla daha birkaç hafta önce tanıştım."

"Muhtemel bir hikâye," diye mırıldandı iri adam, Alex.

"Gerçek bu." Çaresizlik içime doldu, göğsümü sıktı. "Üç hafta önce babamın cenazesinde tanıştık."

Kadınlardan biri, bu kesinlikle onun kız kardeşlerinden biriydi, nefesi kesildi ve yumruğunu ağzına bastırdı. "Aman Tanrım! Tanıdık geldiğini biliyordum. Sen Charlie Westbrook'un kızıydın, değil mi?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Kız kardeşinin yanındaki koltukta oturduğu yerden kalktı ve önümde çömeldi. "Ben Silvia. Babanızın cenazesinde çalıştım. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Çocuklar," dedi ailesine dönerek, "size bahsettiğim kız bu."

"Kedisini öldürmüş gibi baktığı kız mı?"

Boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı. Sözleri beni etkilememeliydi, bunu biliyordum. Ama etkiledi. Bay Jingles'ı hatırlatıyorlardı. Annemi ve babamı hatırlatıyordu. Daha önce gelen her şeyi ve daha sonra gelen her şeyi.

Benim dairem.

Babamın evindeki hırsızlık.

Düşünmemek için çok uğraştığım araba kovalamacası. Beni bir arada tutan tek şeye sıkıca tutunurken canımı sıkmasına izin vermemeye çalıştım.

Ve işte buradaydım, sanki adamın duygusal bir enkaz olması benim suçummuş gibi ailesi tarafından sorguya çekiliyordum.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Kendi içime kıvrıldım, yüzümü ellerimin arasına sakladım. Sergilediğim bu gösterinin onları sarstığını bilmek için bu insanların söylediğı sözleri duymama gerek yoktu.

"Ne yaptın sen?" Rachelle'in sesi arkamdan gürledi. Sesle sıçradım. Sakinleştirici elini sırtıma indirdiğinde bir kez daha sıçradım.

"Ben bir şey yapmadım!" dedi Alex'in sesi, sanki göğsüme sertçe çarpan onun sözleri değilmiş gibi.

"Alex," diye seslendi başka biri, yaş ve tecrübenin yumuşattığı kırbacını şaklatarak. Sadece birkaç hafta önce ruhumu yatıştırmasına izin verdiğim tanıdık, rahatlatıcı bir ses.

Bir başkası, "Tek söylediğı Jet'in cenazede ona ters ters baktığı," demeye çalıştı.

"Eliza, tatlım, ne oldu?" Emilia yanımda mırıldandı. "Alex ne dedi?"

Başımı sallayarak hâlâ duvarın dibinde duran adama baktım. Kolları artık kavuşturulmuş değildi, saçları artık mükemmel bir şekilde başının üzerinde dağılmamıştı. Jet'in sinirlendiğinde parmaklarını geçirdiğı zamanki gibi diken diken olmuştu.

"O yapmadı-" Nefesim kesildi, bedenim hıçkırıklarla sarsıldı. Alex'in yüzündeki zafer ifadesi bir sonraki sözlerimle dümdüz oldu. "Biri kedimi zehirlemiş."

Alex'in yanında oturan kadın dönüp onun göğsünü tokatlarken, benim önümde Silvia'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu o huysuz, tanıdık ses.

Başımı kaldırdığımda Giraldo Pasternelo Sr.'nin yanımda durduğunu gördüm. Endişe yüzüne kazınmış ve koyu kahverengi gözlerinde dönüyordu.

"Geçen hafta," dedim ona, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak. "Bir gece önce babamın eşyalarını teslim etmek için gelmişti ve Bay Jingles'ı bulduğumda hemen gelip ortalığı temizledi. Sonra benim dairem darmadağın oldu, babaminkine de girildi ve son bir haftadır Jet'le birlikte yaşıyorum ve dün gece bir çete tarafından sokaklarda kovalandık.

Motosikletler ve ateş açıldı ve Santini'nin arabası takla attı ve o hastanede ve Jet çetenin peşinde ve beni güvende tutmak için beni buraya getirdi."

Saçma sapan konuşmalarım odaya sessizlik getirdi. Kocaman gözler, sanki gösterim başka bir seviyeye yükselmiş gibi bana bakıyordu. Sessizliği bozan Giraldo oldu; sesinin yatıştırıcı tınısı ağzından çıkan kelimelerle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Oğlumun bu duvarların dışında ne yaptığı hakkında konuşmuyoruz."

Sekiz kafa onaylamak için sallandı. Sekiz çift göz tekrar bana döndü.

"Edoardo, ön tarafı kontrol et."

"Emredersiniz, efendim."

"Anthony, Gianni, gidip çocukları kontrol edin. Ya Alex?"

"Evet, Babbo?"

"Sadece... yoldan uzak dur."

"Yani, kardeşimle mi yaşıyordun?" Jet'in en küçük kız kardeşi Rebecca, Giraldo ve diğer adamlar gittikten ve kızlar beni buzlu çay için mutfağa sürükledikten sonra sordu.

"Rebecca," diye tersledi Rachelle, ama kadın ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı.

"Ne? Küçük kardeşimi yıllardır görmedim. Onu sormama izin yok mu?"

Silvia kız kardeşinin omzuna kendi omzuyla vurarak, "Bu senin sormandan çok nasıl yaptığınla ilgili," diye mırıldandı.

Rachelle başını kızlarına doğru salladı ve yumuşak bir gülümsemeye bana döndü. "Seni rahatsız eden hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin canım."

Kadın bir lütuftu. Güçlü ama yumuşak. Gerektiğinde sertti ama ne kadar önemsediyini anlayabiliyordunuz. Oğlunu ne kadar özlediğini ve kendi annemi ne kadar özlediğini bildiğim için kalbim sızladı.

"Öyleydin," dedim onlara, parmağım bardağımdan aşağı kayan su tanelerini izlerken. "Evim darmadağın edildikten sonra, sanırım... muhtemelen ruh halim pek iyi değildi. En iyi arkadaşım şu anda ülke dışında ve ailem..."

Emilia uzandı ve elini koluma koydu. "Sana kalacak bir yer mi verdi?"

Başımı sallayarak kadehimi dudaklarıma götürdüm.

"Ve sen, biliyor musun?" Rebecca sesini alçaltarak sordu. "Seks yaptınız mı?"

Rachelle Rebecca'nın adını bir kez daha söylerken ağzımdan çay tükürüldü. "Bu kadar yeter."

"Ne? Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Olan onca şeyden sonra mı? Detayları soruyor değilim."

"Bence gereğinden fazlasını istiyorsun."

Rebecca özür dileyen bir gülümsemeyle bana doğru döndü ama cevabımı söylememe gerek kalmadı. Yanaklarım yanıyor, tenim kızarıyordu. Ellerim bile kırmızı görünüyordu. Alex'in karısı Marie'den bir peçete aldım ve masayı silmeden önce yüzümü kuruladım.

"Kardeşim nasıl?" Silvia durmadan önce elini bana doğru uzatarak sordu. "Depresyonda değil, değil mi? İyi geçiniyor mu?"

"Durumu iyi," dedim ona, elimin tersini yanaklarıma sürerek. "Depresif görünmüyor. Üzücü, belki. Hakkında..." Annesine baktım ve dudaklarındaki sert ifade benimkileri fermuar gibi çekmeme neden oldu. "Eski işi hakkında. Ve arkadaşının yaralanması."

Rachelle hafifçe başını salladı, benim için zar zor fark edilebilen bir baş sallamasıydı ve ona doğru bakan tek kişi bendim.

"Meşgul mü?" Silvia sordu. "Öngörülebilir bir gelecekte cenaze evine geri dönmeyeceğini söyledi. Günlerini nasıl geçiriyor?"

Rebecca kaşlarını kaldırdı ve ben de bakışlarımı masanın diğer tarafına çevirdim.

"Benimle ilgileniyor." Omuz silktim ve çayımdan bir yudum daha aldım. "Harika bir aşçıdır. Bana her zaman yemek yapar. Bu konuda berbatım, yine de öğrenmek istediğim bir şey. Böylece ona da bakabilirim."

"Senin için yemek mi pişiriyor?" Rachelle sordu, ben de Rebecca'nın müstehcen sözlerinden ve bakışlarından uzaklaşmak için başımı salladım.

"Öyle. Bugün öğle yemeğinde bana arepaların nasıl servis edileceğini gösteriyordu ve-" Bir kez daha yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Jet'in ereksiyonunu kıcıma bastırdığı, bana tüm o lezzetli yaramaz şeyleri söylediği anılar canlandı. Rebecca gözlerini bana dikti ve ben de camımın arkasına saklanmaya çalıştım.

Ama titreyen ellerimin başka fikirleri vardı. ayımı yere bıraktım ve elimi yanağıma bastırdım.

"Ve bana kendini savunmayı öğretiyor. Birkaç ay önce arkadaşı ldürldkten sonra-"

Masadaki kadınların nefesi kesildi. Marie'nin eli Rachelle'in kolunu tutmak için uzanırken, Rebecca ve Silvia birbirlerine uzandılar. Rachelle'in yüzü derin bir kaş çatmayla aşığıya çekildi, etrafındaki havada hüzün dalgalanıyordu.

"Anne, biliyor muydun? Neden bize söylemedin?" "Tanıdığımız biri mi?"

"Onu tanı mıyordum ama adını biliyordum," dedi Rachelle çenesini eğerek. "İyi şeyler yapan iyi bir adamdı. Onun kaybı pek çok kişiyi etkiledi."

Aramızda sessizlik uğulduyordu. Daha fazla bir şey söylemek istemiyordum, söyleyemiyordum. Ağızımı her ağıtımda yanlış şeyler çıkıyordu. Kafamı kuma gömmek ve bir daha asla ortaya çıkmamak istiyordum.

"Eliza?" Silvia aramızdaki karanlık an için fazla neşeli bir sesle konuştu. "Bir şeyler pişirmeyi öğrenmeye ne dersin? Belki eve, kardeşime gtrebilirsin."

"Bunu çok isterim." Jet'in kız kardeşı beni kendi kazdığım çukurdan çıkarabilecek bir zeytin dalı uzatırken içimi bir rahatlama kapladı. "Aklında ne var?"

"Belki tatlı bir şeyler? ikolatalı keklere karşı hep bir zaafı vardı."

"Ah! Biliyorum!" Silvia'nın yaptığı gibi ayağı kalktım, göğsümden umut fişkıırıyordu. "Tarçınlı şekerli kurabiyelere ne dersin? Tanıştığımızdan beri canının çektiğini söyledi."

Rebecca'nın ağızı bir karış açık kaldı ve göğsünden ancak kıkırdama olarak nitelendirilebilecek bir ses yükseldi. Kadının deli olduğundan emindim. Kadının yardıma ihtiyacı olduğundan emindim. Ama diğerleri kıkırdamaya başlayınca gerçek anlam ortaya çıktı. Ve yardıma ihtiyacı olanın o olmadığını anladım.

O bendim.

D'Angelo beni babam için çalışmaya gönderdiğinden beri ilk kez kendimi yarı yarıya normal hissediyordum. Eliza ailemin yanında güvende olacaktı, en azından kendime sürekli bunu söylüyordum. Ve öyle kalmasını sağlamak için bir şeyler yapıyordum.

Yine de bir parçam hâlâ eksikmiş gibi hissediyordum. Ekibimin büyük bir parçası. Santini hastanedeyken ve benim diğerlerine ulaşmam yasaklanmışken, Mateo'nun elinde ne varsa onun yeterli olacağını umabilirdim.

Zeno yapması gereken işler olduğunu söyleyerek bizden önce dairemnden ayrılmıştı. Sanırım en iyisi buydu. Paulo, örgütünden herhangi biriyle temas kurmamı yasakladığında, teğmeninin de bu listede olduğundan emindim.

Ben ve Mateo, Santini'nin arabasına ateş eden ve onu hastanelik eden lanet çetenin peşindeydik. Benim ve kız arkadaşımın peşine düşme cüretini gösteren çetenin. Her biri bedelini ödeyecekti. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, D'Angelo'nun örgütünde kimseye bulaşılmayacağını yakında anlayacaklardı.

Mateo, şehirdeki Medina güvenli evlerinden birinde buluşmak üzere bana mesaj atmış, arka tarafa park etmemi ve onunla üst katta buluşmamı söylemişti. Ama ben bunu silahım hazır bir şekilde yaptım. Kosta'dan sonra, "güvenli ev" bir zamanlar olduğu gibi bir anlam ifade etmiyordu.

Ve lanet olsun, eğer o dairede bulduğum her pisliğe bir kurşun sıkmak istemiyorsam.

"Burada ne haltlar dönüyor?" İçeri girdiğimde talep ettim.

Zeno, Mateo'nun yanında Benny Gallo, Nick Marconi, Mike Fontana ve Scotty Nazario ile birlikte oradaydı.

Benim ekibim.

"Bunu tek başına yapacağını düşünmedin, değil mi?" Zeno silahıma bakarak sordu.

"Evet, bunu tek başıma yapıyorum!" Öfkelendim. "Bunun bizim için ne anlama gelebileceğinin farkında mısın? D'Angelo onlarla temas kurmamı yasakladı. I

seninle konuşmamalıyım bile."

Mateo yüzünde alaycı bir sırıtışla, "Kimse senden konuşmanı istemiyor," dedi. "Orada oturup dinleyebilirsin. Aslında ben bunu öneriyorum."

"Sen ne-"

"Otur," diye uyardı Zeno, ses tonunda keskin bir ısırık vardı. Adamı tanıdığım süre boyunca nadiren sesini yükseltmişti.

Ancak, her şey göz önüne alındığında, örgütte benden daha yüksekti, gençken D'Angelo tarafından kişisel olarak seçilen bir teğmendi ve ben boğazımı sağlam tutmayı tercih ettim.

Oturdum ve yabancından çok yabancı olan adama baktım. Önümde volta atıyor, sanki D'Angelo'ya değil de ona karşı gelmişim gibi kaşlarını çatıyordu.

"Bugün hepinizi buraya *ben* çağırdım," dedi Zee, parmağıyla göğsünü göstererek. "Düzeltilmesi gereken yanlışlar var. Halkımıza zarar veren ve durdurulmazlarsa daha fazlasına neden olmaya niyetli olan adamlar. Bu adamlara bir ders vereceğiz. Ama başarısız olursak, suçu üstlenecek olan *benim*. Sorusu olan var mı?"

Yapabildiğim için, Mateo'nun etrafında çok fazla zaman geçirmek bana sorun yokmuş gibi hissettirdiği için elimi kaldırdım.

"Ne?"

"Peki, plan nedir? Bu ekibi nasıl alt edeceğiz?"

Zee bana kaşlarını çatı ve bir an için hata yaptığımdan korktum. Ben Mateo değildim. Paulo'nun kızının koruması beni güvende tutmuyordu. Ve hayatımda hiç kimseye, gücü olsun ya da olmasın, bu tür bir tavır takınmamıştım.

Ama sonra Zee'nin dudağı yukarı doğru seğirdi. "Benim planım mı? Planım burada oturmak ve bu işi para kazanmak için yapan adamı dinlemek. Çünkü D'Angelo'nun bana atacağı her şeyle başa çıkabilirim ama hayatıma da değer veriyorum."

Zeno benden yana döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak mutfak tezgahına yaslandı. Mateo hafifçe omuz silkti, sonra eliyle beni işaret etti. "Yer senin," der gibiydi ama dudaklarında yarım bir gülümsemeden başka bir şey yoktu.

"Peki." Başımı sertçe salladım ve sandalyemden kalktım. Mürettebatım beni izliyor, ne pahasına olursa olsun uyacaklarını bildiğim emirleri vermemi bekliyorlardı. "Eğer bu işi yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız. Ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksınız. Ne eksik ne fazla."

Mateo'nun gülümsemesi yüzüne yayılırken, adamlarım başlarıyla onayladılar. Tezgâha yaslanan Zeno ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Başka türlü olamazdı."

KARANLIK çöktü, güneş ufuktaki binaların yükselişinin arkasına yerleşirken garajdaki sesler de azaldı. Son işçiler de Alvarez Autobody'den ayrılmış, dükkânın başında sadece bir kişi kalmıştı. Kapıları kilitledi, bölmeleri emniyete aldı, sonra ışıkları kapattı ve arka tarafa doğru yöneldi.

Mateo ve Shaw'un yardımıyla, sesleri kulağında, yan kapıdan içeri süzüldüm, ikisine hayatım pahasına güvenmeme rağmen güvenlik sistemine karşı temkinliydim. Sonra beklemek için yerleştim ve adamın ofisinde radyoda çalan mariachi müziğinin sessiz sesini dinledim.

Güneş battıktan kısa bir süre sonra ön kapıya vurulmaya başlandı. Smokinli bir adam camdan içeri baktı, yüzü ellerinin arasında camı buğulandırıyordu.

"Açık değiliz!" diye bağırdı arkadaki adam, vücudu ofis kapısının sadece iki adım ötesinde hareket ediyordu.

"Lütfen!" diye seslendi smokinli adam. "Ölüm kalım meselesi!"

Çoktan ofisine dönmüş olan adam durakladı. Omzunun üzerinden smokinin çarptığı pencereye baktı.

"Lütfen! Yardımınıza ihtiyacım var!"

Adam çenesini kaldırdı, bakışlarının binanın önünden, ön tarafta açılı bir şekilde duran şık, sportif, siyah SUV'ye kaymasına izin verdi. Yaklaştı.

"Ne oldu? Bir saat önce kapattık."

"Dostum, bir dairem var. Kız arkadaşım ile buluşacağım." Smokinli adam omzunun üzerinden ön koltukta duran devasa çiçek buketini işaret etti. "Eğer geç kalırsam, beni taşaklarımdan asacak. Lütfen."

Smokinli cebini karıştırdı, cüzdanını çıkardı ve karıştırmaya başladı. Birkaç yüz dolarlık banknotu cama vurdu. "Lütfen dostum. Kız arkadaşımı üzmem."

Alvarez Autobody gibi yeni bir iş kuran bir adam için para dünyanın dönmesini sağlıyordu. Faturaları ödüyor, tekerlekleri yağlıyor, arabalarını süslemek için getiren yasal müşterilerle yasadışı parçalama atölyesini dengelemeye yardımcı oluyordu. Mateo ve Shaw bunu biliyorlardı, Hector Alvarez'in Miami'den yeni geldiğini biliyorlardı.

Patlak bir lastiği tamir etmek gibi basit bir şey için iyi parayı geri çevirmeyeceğini biliyorlardı.

"Dört yaparsan anlarız."

Smokinli adam bir banknot daha aldı ve Hector'un kendi başına sayabilmesi için banknotları dağıttı. Sonra Hector hareket etti. Kapının kilidini açıyordu. Parayı aldı. Işıkları açabilmek için içeri geri adım attı.

Ama o kadar ileri gitmedi.

Onun yerine, silahını boğazına doğrultulmuş olarak buldu.

"Siktir!" Hector döndü, dükkândan çıkıp dışarıdaki güvenli yere doğru koşmaya hazırdı. Ancak, o kadar uzağa da gidemedi.

"Hadi ama," dedi Mateo, kendi silahını Hector'un göğsüne doğrultarak. "Hemen gitmiyorsun, değil mi? Daha yeni geldim. Eğlence daha yeni başlıyor."

Bu sözlerle birlikte tepedeki ışıklardan biri yandı. Gölgelelerin içinden, silahlarını çıkarmış ve ateş etmeye hazır beş adam daha çıktı.

"Kahretsin, hayır." Hector döndü, kahverengi gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ellerini kaldırdı ve Mateo'nun silahına çarpmak için bir adım geri attı. "Lütfen dostum, beni hemen vur. O bıçaklı herifin beni yakalamasına izin verme."

"Hey!" Mateo silahının namlusuyla onu sırtından vurdu. "O herif benim müstakbel baldızım!"

"Sanırım kardeşinden bahsediyor," dedi Nazario, bir adım daha yaklaşp silahını indirerek.

"Evet, muhtemelen haklısın. Gerçi, kız da muhtemelen onun parasının hakkını verebilir."

"Muhtemelen," dedi Nazario bıçağını çıkararak. "O iyi bir öğretmen. Bu yaz bana birkaç şey öğretti."

"Hayır, lütfen." Hector başını sertçe salladı. "*Annem*, lütfen, cenazemde tabutu açık olsun."

Mateo, "Otursana Hector," dedi ve bir sandalyeyi onun arkasına itti. Bacaklar.

Hector yere düştü, elleri metal kolçakları kavrayarak dönene kadar Beyaz. Gözlerini Nazario'nun bıçağından zar zor ayırabiliyordu.

"Kim olduğumuzu biliyor musun, Hector?" Dikkatini çekmek için ayağımı bacaklarının arasındaki koltuğa doğru iterek sordum.

Adem elması iki kez sallandı ve başını salladı. "Sen D'Angelo Sendikası'ndansın."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Peki neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Yemin ederim, bilmiyordum. Seninle birlikte olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, adamlarımı onun peşinden asla göndermezdim. Elli bin böyle bir savaşıa girmek için yeterli bile değil. Ama yemin ederim, alabilirsin dostum. Son kuruşuna kadar. Kazanamayacağım bir savaş anlamına geliyorsa istemiyorum."

"Peki ya mürettebatınız?"

"Onları geri çağıracağım, yemin ederim. Onlara çoktan geri çekilmelerini söyledim. Dün geceden sonra-" Nazario bıçağını çevirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Bilmiyordum dostum, bilmiyordum! Bana inanmak zorundasın!"

"Bu elli bin-"

"Bu senin, dostum. Hepsini al. Ne istersen al!"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Mateo'ya baktım. Ellerini Hector'un omuzlarına vurarak adamın sıçramasına neden oldu.

"Bir şey var mı?" diye sordu arkadaşım, kendi gülümsemesini başarıyla gizleyerek. "Yemin ederim! Herhangi bir şey, sadece söyle!"

Yaklaştım ve adamlarım da benimle geldi, koltuğunda titreyen tamirciye baktılar. Sonra ihtiyacım olan tek şeyi istedim.

"Bir isim istiyorum."

ELIZA

Ertesi sabah Jet beni ailesinin evinden aldığıında, bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Beni evden olabildiğince sessizce çıkardı, babası sessiz bir şekilde beklerken annesine birkaç kelime söyledi. Adamın kendisi de beni eve bırakırken neredeyse tek kelime etmedi. Teninin yüzeyinin altında belli belirsiz bir öfke vardı ve bunu her dokunuşunda hissedebiliyordum. Elini sertçe kavrayışında, parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken sertçe sıkışında.

Dairesinin kapısını açarken beni acımasız bir öpücüğün içine çekti.

"Eliza," diye fısıldadı dudaklarıma, parmakları etime batarken beni olabildiğince kendine çekti ve kapıya doğru geri geri yürüdü. Bluzumu karıştırıp eteğimden çıkardı, eli göğsümü avuçlamak için yukarı kayd. "Seni özledim. Seni düşünmeden duramadım."

"Jet!" Ağzı boğazıma indiğinde nefesim kesildi, diliyle yatıştırmadan önce hızlı bir acı ısırtığı. "Aman Tanrım!"

Beni geriye doğru itti. Beni yukarı kaldırdı, elleri bacaklarımin üzerinde gezindi ve popomu avuçladı. "Seni hissetmem gerek, tatlı kız. Kendimi amının içine dökene kadar durmayacağım. Ama önce dilimle boşalmanı sağlayacağım ve seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Sanki yanaklarımin onun sözleriyle, kız kardeşlerine beni yemek istediğini söylediğimi hatırlatmasıyla yeterince yanmıyormuş gibi, duyduğum bir sonraki sözler başımı kuma gömüp bir daha yüzümü göstermeme neden oldu.

"Bu konuda beklemek isteyebilirsiniz."

O beceriksiz eller beceriksizliği bıraktı, biri arkasına uzanmak için kıcıımı bıraktı. Jet silahını mutfığa doğru doğrulturken beni kendine doğru çekti.

Orada durmuş, gözünü bile kırpmamış gibi görünen Mateo'ya doğru.

"Evimden defol," diye tısladı Jet, silahını arkadaşına doğrulturken hiç tereddüt etmemiştir. Ama Mateo kıpırdamadı. Mutfak tezgâhında duruyordu, saçları her yere yapışmıştı, kalın gözlükleri açık dizüstü bilgisayarının yanına atılmıştı.

Adam burnunu kıvırdı, dudaklarını büzerek tavana baktı. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Ne istiyorsun Medina?" Jet beni yere indirerek sordu. Bir eliyle bluzumu ve eteğimi düzeltti, diğer elindeki silahı hâlâ arkadaşına doğrultmuştu. Sonra beni arkasına iterek vücudunu Mateo'nun görüşünden korudu.

Ama önemli değildi, gerçekten değil. Mateo bakışlarını bilgisayarına çevirmiş, yazmaya devam ediyordu.

"Siz... her ne yapıyorsanız, Shaw ve ben Charlie'nin defterlerini inceliyorduk. Geçen hafta bazı tutarsızlıklar bulduk ve diğer işlerimiz arasında bunları inceliyorduk."

"Köpek bakıcılığı mı demek istiyorsun?" Jet silahını indirerek kuru bir sesle sordu.

"Oh! Şakaları var." Mateo bana bir bakış fırlattı. "Adam kendini komik sanıyor."

Jet beni elimden tutup kahvaltı barına doğru çekti ve sandalyelerden birine oturmama yardım etti.

"Biliyor musun, Shaw'ın bunu söylediğini duymasına izin verdin ve-"

"Ne? Toby Toby peşimden mi gelecek? O köpek karıncayı bile incitmez." Mateo omuz silkti. "Tess'e bulaşmadığın sürece olmaz."

Jet beni kendine çekti, öfkesi hâlâ içinde kaynıyordu ama gülümsemesiyle yatıştırdı. Kolunu belime doladı ve elini kalçamda sabitledi. Mateo'nun bilgisayarını işaret etti. "Ne buldun?"

"Charlie'nin yatırımlara bağlanmış iyi miktarda parası vardı. Yaptıkları düşünüldüğünde buna şaşırmamak gerekir. Bankanın aldığı hizmet ücretleri çok yüksek görünmüyordu, muhtemelen orada sahip olduğu para miktarı nedeniyle azaltılmıştı. Ama sonra," dedi Mateo, bilgisayarını çevirdi, böylece ekranında ne açtığını görebildik, "ölmeden bir gün önce otuz bin dolar çekildi ve hizmet ücreti arttı. Hâlâ önemsiz bir miktar ama para çekme işlemiyle birlikte düşünmemize neden oldu."

Mateo bilgisayarını tekrar döndürdü, sonra gözlüklerini yukarı iter gibi parmak eklemiyle burnunun köprüsünü dürttü. "Shaw dün gece bankanın sistemine girmiş ve hizmet ücretleriyle ilgili küçük bir araştırma yapmış."

Artışın kiralık kasa kiralamasından kaynaklandığı ortaya çıktı. Ve... Hala düşünüyorum."

Gözlüğünü aldı ve gözlerini ovuşturmadan önce taktı. Bize baktı ve yavaşça göz kırptı. "Eliza'nın dairesi darmadağın edilmişti. Charlie'nin kasası kırılmıştı. Ya aradıkları şey aslında bankada kilitliyse?"

"İçeri girmek için bir anahtarları olmalı. Muhtemelen isimlerini bile-"

Jet'in gömleğini kavrayıp yüzüne doğru döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çenesi sıkıştı ve o bir şey söyleyemeden ben bıraktım. "Smokinin nerede?"

Jet başını yana eğdi ve tepedeki lambaların ışığı o gümüş ayları parlattı. "Dolabımda asılı. Neden?"

Cevap vermeden sandalyeden kayarak indim ve odasına koştum. Paulo D'Angelo'nun galada bana verdiği krem rengi zarf Jet'in ceketinin cebindeydi, Paulo gittikten sonra zarfı oraya sıkıştırmıştı. Zarfı çıkardım, sonra da mutfığa koştum.

"Sorun nedir?" Ben yaklaşırken Jet sordu. Ellerim o kadar titriyordu ki onları çalıştıramıyordum. "Nedir bu?" Zarfı benden aldı, bir parmağını kapağın altından geçirdi ve yırtarak açtı.

"Paulo'nun galada bana verdiği mektup," diye hatırlattım ona, içindeki kâğıdı çıkarırken yere bir şey düştü. Metal, ahşap zemine çarparak çınladı ve ben de eğilip onu aldım.

"Dur bir dakika," dedi Mateo, tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma gelerek. "Paulo mu? Paulo D'Angelo gibi mi?"

"O ve ailem arkadaştı."

Adamın gözleri önündeki boşlukta ileri geri gidip geliyordu, sanki kafasının içinde bir şeyler okuyordu. Jet'e döndü. "O..." Önce beni, sonra arkadaşını işaret etti. "Ve sen..."

"Ve bu," dedi Jet, elimden metal parçasını alarak, "anahtar."

Mektubu Jet'in parmaklarından aldım ve bir kez daha okumadan önce kelimeleri hızla taradım.

Sevgili Eliza,

Eğer bunu okuyorsan, lütfen beni affet. Seni asla yalnız bırakmak istemedim.

Sen benim için her şeysin ve senin her zaman bildiğim güçlü, güzel bir kadın olarak büyümeni izleyemeyecek olmak kalbimi kırıyor. Düğününde seninle koridorda yürümek, torunlarımı kucağıma almak benim hayalimdi. Yapabileceğini bildiğim şekilde geliştiğini görmek.

Bu mektubu ve anahtarı en değerli ve güvenilir dostlarımdan birine emanet ettim. Ben yanınızda olamadığım zamanlarda yanınızda olacağına ve size kendisinden biriymişsiniz gibi bakacağına dair bana söz verdi. Ona ulaşmakta tereddüt etmeyin, çünkü sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.

Bir gün seni tekrar göreceğim. O zamana kadar, güvende kal. Güçlü kalın.

Seni sonsuza dek seviyorum.

Baba

"İKİ BİR BİR DÖRT." Sulu gözlerinin arasından Mateo'nun yüzünün kocaman bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Bu o olmalı. Bankadaki kutulardaki numaralarla eşleşiyor. Anahtar bu olmalı."

"Ve Paulo başından beri biliyordu." Mateo'nun mutluluğunun güneş ışığı gibi parladığı yerde, Jet'in yüzü en karanlık fırtına bulutlarının ardına gizlenmişti. Bir eliyle Mateo'nun omzuna vurdu. "Haydi, kardeşim. Yapacak işlerimiz var."

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" Jet bankanın yanındaki boş bir alana çekip bana dönerek sordu. Elleriyle yüzümü kavradı, alnını yüzüme yaklaştırdı.

Başımı sallayarak yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. "Sanırım öyle. Ben sadece..." Ellerinden birini kendi ellerimle kapattım ve yanağımı teninin sıcaklığına bastırdım. "Umut etmeye cesaret edebilir miyim? Annemin tüm mücevherlerini? Kaybettiğimi sandığım her şeyi? Ya... Ya babam onları başından beri burada saklıyorduydu?"

"O zaman kutuyu açtığımızda öğreneceğiz."

"Benimle gelecek misin?" Sesimi çaresizlik doldurmuştu ama umurumda değildi. Onun desteğine ihtiyacım vardı. Kutunun içindekiler ne olursa olsun, birinin arkamı kolladığını bilmeye ihtiyacım vardı. "Sence güvende miyiz?"

"Benimle güvendesin," dedi bana, sesi boğazını tırmalıyordu. Ağzı benimkinin üzerine indi, dudakları ıslak ve harikaydı.

benimkine doğru eğildi.

Hayal mi ettim? Beni öpmeden önce dilinin dışarı çıkıp ağzının kenarını dürtmesi?

Rahatsızlık yarası, bağırsaklarımı büküyor.

Dün gece ne olduğunu bana anlatmamıştı. Mateo'yla birlikte peşine düştükleri motosiklet çetesine ne olmuştu? Bir gece önce babasını dinlediğimden, asla konuşamayacağımız bazı şeyler olduğunu biliyordum. Ama bu?

Bu beni de etkiledi.

Arka koltuktan ağır bir iç çekiş sesi geldi ama ben daha dönmeden Jet mırıldandı: "Kapa çeneni Medina. Queenie eve geldiğinden beri seni ve Queenie'yi görmekten bıkmadığımı mı sanıyorsun?"

Mateo tekrar iç çekti. "Hayır, hayır. Bu senin küçük dil şenliğine ilgili değil. Dürüst olmak gerekirse, bunun her korkunç, berbat, rahatsız edici dakikasını hak ettiğimi biliyorum. Sadece..." Adam kulağını çekti. "Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Jet'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ahh, arkadaşın oynamak için çok mu meşgul?"

"Başka bir iş için çağırıldım. Ki bu tamamen saçmalık. Shaw ne cüretle beni böyle bir anda ortada bırakır? Tüm sıkı çalışmamızdan sonra, ve sadece *BOOM!* Dal ve kaç."

"Eminim daha sonra bir oyun randevusu ayarlayabilirsin," dedi Jet, boynumu kavrayıp şakağına ağzına doğru çekerek. "Gidelim mi?"

Ben de kendi küçük iç çekişimi yaptım. "Evet. Hadi şu işi bitirelim." Onun evinin güvenliğine geri dönmeye hazırdım. Onun kollarına.

Belki yatağında bile.

Göğsümdeki ve yanaklarımdaki ateş alevlendi ama inmek için kapılarını açtıklarında ikisi de bunu görmedi. Jet arabanın benim tarafıma doğru koştu, elimi tuttu ve camla kaplı çelik yapıya baktı. Güneş kulenin üzerinde parıltıyor, çevredeki binaların aynadaki görüntülerini aydınlatıyor ve havaya mavi gökkuşağı renkleri püskürtüyordu.

"Vasiyetin var mı?"

"Tam burada," dedi Mateo, dizüstü bilgisayar çantasını okşarken bir yandan da sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyordu.

Her bakışta dikkat.

Jet elimi sıkarak, "Hadi," diye mırıldandı. Beni kaldırımdan geçirip taş merdivenlerden yukarı çıkardı ve Mateo'yu önüme kattı.

Jet'in sırtındaki eli bana rehberlik ediyordu, gözlerim içerideki loş ışığa alışıyordu. Ama bu ışık onu da etkilemiş olmalı. Çünkü o da

Halı kaplı merdivenlere geldiğinde topuklarının üzerinde dönmüş olan ve kaçmak ister gibi görünen Mateo'ya çarpmaktan son anda kurtuldum.

"Mateo Medina." Bankanın sessizliğini keskin bir bıçak gibi keserken bile seslenen ses tatlı ve kadınsıydı.

Mateo irkildi, omuzları kalktı, boynu büküldü ve Jet beni yanına çekti. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Döndü, tüm o endişe yerini kaba bir normallik görüntüsüne bıraktı. "Queenie! Bebeğim! Seni buraya getiren nedir?"

Kadın soluk gri döşemeli sandalyelerden birine oturmuş, kollarını sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kolçaklara dayamıştı. Çilek sarısı saçları o kadar açıktı ki pembe görünüyordu ve kalp şeklindeki yüzünün etrafında spiraller çiziyordu. Otururken bile daha önce hiç görmediğim bir güç yayıyordu. Dudaklarındaki o güzel gülümsemeyle bile "Benimle uğraşma" diye bağıırıyordu.

Ama kalbimin sıkışmasına neden olan yanındaki kadındı. Mateo'nun pembe saçlı kadına *Queenie* dediğini, Jet'in arabada söylediği ismin aynısını söylediğini fark ettiğimde, bir kenara itmeye çalıştığım endişelerim bir tsunami dalgası gibi geri geldi.

Diğer kadın, onu daha önce iki kez görmüştüm.

Jet'in dairesindeki ilk gecem. Benim uyuduğumu düşünürken onu teselli eden kırmızı elbiseli kadın.

Ve galadan önceki gece, Jet elinde bir giysi torbasıyla dönmeden önce kapıdan sıvışan altın sarısı saçların parıltısını yakaladığım zaman.

Kız onun muydu? Merak ettim. Yoksa onun muydu?

Çok güzeldi, bunu saklamak mümkün değildi. İnce atletinin ve kısa şortunun çoğunu örten siyah kapüşonlu tişörtüyle bile tam bir baştan çıkarıcı gibi görünen bu küçük şey. Queenie'nin yanına oturdu, Mateo'nun daha önce takındığı aynı acı dolu bakış hâlâ yüzündeydi.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Sugar," dedi Queenie, dudaklarındaki o güzel gülümseme ve sözlerindeki tatlılık, sesinin keskinliğini gizlemeye yetmiyordu.

"Bilirsin işte," dedi Mateo omuz silkerek. "Sadece gezintiye çıkmıştım."

Queenie nazık bir zarafet ve ölümcül bir şiddetle oturduğu yerden kalktı. Jet'in parmakları kalçamda sıkıştı.

"Arkadaşımız Jet ile karşılaşmış olmanız ne kadar da komik."

Yanımda, Jet çenesini kaldırdı. Dudakları yüzünde ince bir çizgi halindeydi, gümüş gözleri güvensizliğe benzer bir şeyle kısılmıştı.

"Öyle mi?" Mateo arkasını dönerek ve şaşırmış gibi davranarak sordu. "Oh! Hey, dostum, seni görmedim-"

Queenie ona, "Rol yapmayı bırakabilirsin, Sugar," dedi ve yakasından tutup yüzüne doğru çekti. "Shaw beni bilgilendirdi."

"Beni buna zorladı," diye tükürdü kapüşonlu sarışın, koltuğunun ön kenarına doğru eğilirken ellerini önünde kaldırdı. "Ona asla yalan söylemeyeceğimize söz verdiğimizizi biliyorsun."

Mateo'nun elleri dışarı fırladı ve kadını kalçalarından kavradı. "Üzgün olduğumu söyledim bebeğim, ama değilim. Üzgün olduğum tek şey senin yanında olamadığım."

Queenie'nin elleri Mateo'nun göğsüne yayıldı ve bir anda dudaklarında birleştiler.

"Jet?" Yüzümü çiftten çevirerek mırıldandım, arabada Mateo'nun önünde öpüşmemizden utanmıştım. "Neler oluyor?"

O daha cevap veremedi, ağzını açmadan Queenie'nin eli havaya kalktı ve tek parmağıyla onu durdurdu. "Bana bir dakika ver," der gibiydi. "Bırak da şunu bitireyim."

Jet boğazını temizledi ve Queenie ile Mateo ayrıldılar, ikisi de dudaklarını silerken etrafa bakıyorlardı. Queenie muhteşem bir sırıtişla bana doğru döndü.

"Bunun için çok üzgünüm." Ellerini çiçekli sundress elbisesinin üzerinden kalçalarına doğru indirdi. "Baş belası erkek arkadaşımı neredeyse bir haftadır görmedim. Merhaba. Ben Queenie D'Angel. Ben Queenie D'Angelo. Sen de Eliza Westbrook olmalısın."

Uzattığı elini tutmadığımda - tutmadım, çünkü yerimden kıpırdıyamıyordum - kadın uzandı ve sanki ben uzatmışım gibi titreyerek elini tuttu.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Keşke daha erken olsaydı." Bakışlarını Jet'e doğru çevirdi. "Yardım edebilirdik, biliyorsun."

Jet başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Paulo dedi ki-"

"Babamın ne dediğini biliyorum. Ama bazen onun iradesine karşı gelmek doğru olanı yapmaktır. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" Kadın dikkatini hâlâ sandalyede oturan sarışına çevirdi. "Zoë?"

Ayağa kalktı ve Queenie ile Mateo'nun arasında durdu. Mateo nefesinin altında "Hain," diye mırıldanarak kalçasını onunkine çarptı. Queenie ona ters baktı.

ve onu kolundan dürttü. "Pislik."

"Eliza, bu Zoë Shaw."

Shaw.

İçimde bir rahatlama hissettim. Jet bana yaklaştı, kalçamı sıkıca kavrayan eli kalbimdeki acıyı dindirdi. Bu Shaw'dı. Mateo'nun kulağındaki ses, o adam...

Gözlerimi kırpıttım. Shaw'ın erkek olduğunu söylememişler miydi?

Sarışın bana sıkı bir gülümseme verdi ve elini uzattı, ben de uyuşuk bir şekilde sıktım. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Şahsen çok daha güzelsiniz." O sabah Jet'in dairesinde Mateo'nun yaptığı gibi parmak eklemiyle burnunun köprüsünü dürttü.

"Burada ne yapıyorsun Queenie?" Jet, garip tanışma faslını ve sarmal halindeki düşüncelerimi bölerek sordu.

"Yardım etmek için buradayım kardeşim. Tabiri caizse tekerlekleri yağlamak için." Elinin tersiyle Mateo'nun karnına vurdu. "Bana irade ver."

Çantasını karıştırdı ve bir paket kâğıt çıkarıp uzattı. Queenie kâğıdı aldı, sonra da topuklarının üzerinde dönerek bankanın derinliklerine doğru ilerledi.

"Bay Rothschild? Bu Eliza Westbrook, Charlie'nin kızı," dedi takım elbiseli yaşlı bir adama ulaştığımızda. "Babasının kiralık kasasına erişmek istiyor."

"Anahtar onda mı?" diye sordu babamın vasiyetini Queenie'nin elinden alırken.

"Var," dedim ve anahtarı ona uzattım.

"Bu sende kalsın canım." Vasiyetnameyi hızlıca gözden geçirdi, parmakları her satırın altında gezindi. Sonra başını sallayarak vasiyetnameyi Queenie'ye geri verdi. "Bu taraftan."

"Bu sensin tatlım," dedi Queenie beni hafifçe dürterek. "Hadi git. Biz burada olacağız."

Bay Rothschild'in ardından iki adım attım, sonra durdum. "Jet mi?"

"Buradayım, tatlı kız." Jet elimi tuttu ve birlikte bankacının peşinden gittik. Uzun bir koridordan geçip bizi iki kat aşağı indiren şık, gümüş bir asansöre bindik. Rothschild bizi labirent gibi koridorlardan geçirerek küçük metal kapılarla dolu bir odaya soktu. İçeri girdiğimizde, parmaklarının arasında gümüş bir anahtar tutan elini kaldırdı.

"Kutu numarası?"

"İki bir bir dört," dedim anahtarımı göstererek.

Adam bir kez daha başını sallayarak döndü. Anahtarını kutunun üzerinde benim numaramın yazılı olduğu yuvalardan birine soktu. Ben de kendi anahtarımı soktum ve aynı anda çevirdik. Kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve adam bir adım geri çekilerek anahtarını çıkardı.

"İsterseniz bu masayı kullanabilirsiniz. İstedığınız kadar zaman ayırın ve işiniz bittiğinde kapının yanındaki düğmeye basın, ben geri geleceğim." Adam bu sözlerle odadan çıktı ve arkasından metal bir kapıyı kapattı.

Jet kutuyu yuvasından çıkardı ve Rothschild'in uzak duvarın karşısında gösterdiği uzun metal masanın üzerine koydu. Bakışlarını bana doğru çevirdi ve elimi tutmak için elini uzattı. "Hazır mısın?"

Başımı sallayarak masaya yaklaştım. Ama ben kutuya uzanamadan Jet eliyle yanağımı kavradı.

"Ne olursa olsun, orada ne varsa, senin için burada olduğumu bil. Neye ihtiyacın olursa bana söyle, her şeyi yoluna koymak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve ayak parmaklarımın üzerine kalkarak ona bir öpücük kondurdum.

Dudaklar.

Kutunun kapağına uzandığımda ellerim titriyordu, metal tıngırdıyordu. masanın üzerine koydum. Tuttuğum nefes beni aceleyle terk etti ve elimi içeri uzatıp plastik bir torba çıkardım. "İşte burada."

Annemin mücevherleri, fermuarlı bir çantanın içinde saklanıyordu. Tüm kolyeleri, küpeleri, babamın yıllar boyunca ona aldığı güzel yüzükler. Bakışlarım her bir parçanın üzerinde kayıyor, kafamda her birini sayarken gözyaşlarım birikiyordu.

Ölümünden bu yana babamla sık sık dolabının zeminine oturup her bir güzel parçayı saymıştık. Ve her biri buradaydı, güvende ve sağlamdı, onları hayatımdan aldığından emin olduğum hırsıza kaptırmamıştı.

Gözyaşlarımı kırıştırarak dikkatimi kutuya geri verdim. Başka bir plastik torbada iki deste yüz dolarlık banknot vardı.

"Ölmeden bir gün önce çektiği para," dedi Jet sırtıma nazık bir el koyarak. "Saymamız gerekecek ama hepsi orada gibi görünüyor."

Kutunun içine uzanıp yığınları kaldırdım. Altında krem rengi bir zarf duruyordu. Üstüne isminin karalandığını görünce ellerim ağzıma gitti.

Jet zarfı kaldırıp bana uzattı.

"Açacak mısın?"

"Elbette." Parmağını kapağın altından geçirdi ve Paulo'nun bana verdiği gibi keserek açtı. Ama bu kez kâğıdı çekip çıkardığında, içinden düşen küçük plastik parçası metal masaya sessizce çarptı.

"Nedir bu?" Ellerim titreyerek aldım ve sordum.

Jet bakışlarını mektuptan kaldırdı. Parmak belleği parmaklarımın arasından aldı, sanki paha biçilmez bir mücevhermiş gibi tutuyordu. O gümüş gözlerini bana çevirdi, benimkiler babamın el yazısıyla yazılmış mektuptan bana bir not daha çıkardı.

Jet'in dili dudaklarında gezinerek ağzının köşesini yokladı. Şimdiye kadar hissettiğim tüm acılar, tüm kalp kırıklıkları ve acılar beni öyle sıkı sardı ki nasıl nefes alacağımı bilemedim.

Kaybettik.

İhanet.

Hepsi bu kağıdın üzerine sert bir yazıyla karalanmış.

Ve daha o bir şey söylemeden hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. "Eliza." Jet başını salladı, dişleri dudağına batıyordu.

"Yapmamız gereken konuş."

ELIZA

Ağır kutuyu kalçama kaldırarak kapının yanındaki düğmeye bastım. Dairenin içinden sessiz bir vızıltı geldi ve birkaç dakika sonra kilit tıklandı ve kapı açıldı.

"Eliza? Burada ne işin var?"

Yer değiştirdim. Boğazımdaki sert yumruya karşı yutkundum. "Merhaba, Niles Amca. Sana babamın albümlerinden getirdim."

Kutuya uzanarak ağırlığını üzerimden aldı. "Bunu yapmana gerek yoktu, Eliza. Gidip onları almaktan mutluluk duyarım."

Niles dairesine döndü, ben de arkasından gittim, elim boynumdaki kolyeyi karıştırıyordu. Kutuyu mutfak masasının üzerine koydu ve açtı.

"Sorun yok," dedim ona, sesim boğazımda düğümlenerek. "Son birkaç gündür oradaydım, her şeyi gözden geçirmeye çalışıyordum. Bir molaya ihtiyacım vardı, ben de seni görmeye geleyim dedim. Ve, şey, onları sana bıraktı. Ve Thunderbird'ü gerçekten alamayacağına göre..."

Babamın Thunderbird'ü. Plak koleksiyonuyla birlikte hayatında en çok sevdiği şeylerden biriydi. Vasiyetinde ikisini de Niles'a bırakmıştı. Ama babam Thunderbird'ü kullanırken kaza yapmış, araba hurdaya dönmüş ve ona sadece plaklar kalmıştı.

Diğer her şey bana bırakıldığından beri.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Ne oldu?"

"Kayıtlar," dedim ona, gözyaşlarımı daha fazla kırıştırarak. "Biri evine zorla girmiş. Plakların bulunduğu raflardan birini devirmişler ve bazı plaklar mahvolmuş."

Kollarımı kendime doladım ve Niles beni garip bir şekilde kucakladı.

"Sorun yok," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Geriye kalan her şeyin iyi olduğuna eminim. Ama dinlenmen gerekiyor. Şu anda babanın eşyalarını karıştırmaya gerek yok."

"Ama buna ihtiyacım var, Niles Amca. İhtiyacım var." Geri çekildim ve onun tanıdık mavi gözlerine baktım. "O öleli bir ay oldu. Yapamam... Bunu yapmadan hayatıma devam edemem. Ve hayatıma devam etmem gerek!"

Niles sesimdeki çatlaktan, biraz fazla keskin olan tondan irkildi. Yorgundum, acıdan çok yorulmuştum.

"Acıyor," diye ağladım, elimi kalbime götürdüm. "Herkes gitti ve ben nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

Çok fazla duygu gösterdiğimde hiçbir zaman rahat olmamış, sanki kendisine bulaşabilecek bir hastalıkmiş gibi benden kaçmıştı. Yüzünü buruşturdu. "Peki ya o adam? Neydi o? Jim mi, yoksa Jake mi?"

"Jet," dedim, neredeyse fısıltıyla. Başımı salladım ve kendime daha sıkı sarıldım. "O düşündüğüm kişi değilmiş."

İçini çekti ve başını salladı. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Geriye bir tek sen kaldın, Niles Amca. Diğer herkes beni terk etti. Beni kullandılar. Beni incittiler. Bana *ihamet ettiler*. Hâlâ burada olan tek kişi sensin."

Yüzünü buruşturdu, dudaklarını titrek bir gülümseme gerdi. "Senin için burada olduğumu biliyorsun, Eliza. Tıpkı her zaman olduğum gibi. ğimdi," döndü, masanın etrafından dolanıp mutfığa doğru yürüdü, "neden oturmuyorsun? Sana içecek bir Çeyler getirebilirim."

"Kalamam," dedim ona, yanağımdaki bir damla yaşı silerken. "Arabamda senin için birkaç kutu daha var. Sonra geri dönmek zorundayım. Babamın dairesini satmaya hazır hale getirmeye çalışıyorum."

Niles arabayı durdurdu, gözleri ocakla buzdolabının arasındaki dolaptan başka bir yere kaymıştı. "Nereye park ettin?"

"Garajın aşağısında."

Başını salladı, gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Neden ben de seninle gelmiyorum? O kutuları tek başına taşımana gerek yok."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

"Ayakkabılarımı alayım, sonra gidebiliriz." O arka odada kayboldu, ben de ayaklarımın üzerinde kaydım, sonra bir saç telini kulağımın üzerinden geçirdim. Ayağında bot ayakkabıları ve yüzünde bir gülümsemeyle geri döndüğünde daireden çıkıp aşağıya indik.

Arabam beşinci katın ortasına doğru park edilmişti. Normalde gün boyunca buraya çok fazla araba park edilmese de, etraftaki boşluklar

çoğunlukla doluydu. Bagajı açtım, sonra Niles'in içini görebilmesi için geride durdum.

"Bu gerçekten çok kötü," dedim ona, sandığımın içinde kalan iki küçük kutuya bakarken. "Sen ve babam uzun yıllar boyunca çok iyi arkadaşınız. Sana her konuda güvenirdi. Ailesi konusunda. İşini. Ve geriye kalan tek şey bu."

Uzandım ve sadece birkaç kilo ağırlığındaki kutulardan birini kaldırdım. Soğuk çelik başımın yan tarafına bastırdı ve ellerimi iki yanına kaldırarak yavaşça ayağa kalktım.

"Haklısın," diye tısladı Niles arkamdan. "O adam için kışımı yırttım, ona zamanımı, şirket için adımları verdim. Bu iş karımı aldı, Eliza'yı. Onunla her türlü şansımı elimden aldı, böylece gidip cebi para dolu başka bir adam bulabilecekti. Ve benim elime geçen tek şey birkaç değersiz kayıt. Söylesene, bu nasıl adil olur?"

Başımı sallayarak, "Değil" diye mırıldandım. "Arkanı dön."

Bana söyleneni yaptım, yavaşça döndüm, ellerim havada titriyordu. Avuçlarım nemliydi ve onları silebilmeyi diledim ama hareket edemeyecek kadar korkuyordum.

"Baban her şeyimi elimden almaya çalıştı."

"Hayır," diye sızlandım, başımı sallayarak. "O bunu asla yapmaz."

"Oh, ama o yaptı. Defterlerimizdeki tutarsızlıkları buldu. Ve beni polise ihbar etmeye hazırdı. Vazgeçtiğim onca şeyden sonra bunu yapmasına izin veremezdim. Bunca yıllık dostluğumuz varken müşterilerimizden çalınan küçük bir paranın ne önemi var?"

"Yani, onu sen mi öldürdün?"

"O para benimdi," diye tükürdü. "Hapse girmeyecektim ki o yüksek atının üzerinde oturup bana tepeden bakabilsin. Bana *borçluydu*. Parayı bana vermeyince de canını aldım."

"Ve sonra sen benimkini almaya çalıştın." Niles'in başı geriye gitti ve konuşmasına izin vermek için durmadım. "Onu zehirledikten sonra beni o çorbayla öldürmeye çalıştın ve sonunda kedimi öldürdün. Sonra babamın kiralık kasasının anahtarını aramak için daireme girdin, değil mi? Kasasında bulamadığın için mi?"

Niles gözlerini bana dikti, sonra çenesini kaldırdı. "Ne kadar akıllı bir kızsın, Eliza. Tıpkı baban gibisin. Ama tıpkı onun gibi, tüm bu zekân sana ölümden başka bir şey getirmeyecek."

"Hiç sanmıyorum." O tepki veremedi ellerimi havaya kaldırdım ve eğilirken silahı engelledim. Ancak, Jet'le yaptığım eğitimin aksine, silah patlamadı.

Onu şaşırtmıştım.

Niles'in silahı tutuşu tutmadı. Silah havada uçarak beton zemine büyük bir gürültüyle düştü. Yine de bunun onu caydırmasına izin vermedi. Yumruğunu sıkı ve tıpkı Nathan'ın yaptığı gibi bana doğru savurdu.

Ona doğru adım attım, bir elimle engel olurken avucumun topuğunu burnuna vurdum. Kafası yukarı fırladı ve yüzüne kan damlayarak geriye doğru tökezledi.

"Seni aptal sürük."

Bana doğru koştu, adam beklediğimden daha hızlıydı, beni tam ortamdan yakaladı ve arabamın arka köşesine çarptı. Acı kalçamdan sekti ama durmak yerine devam ettim. Ellerimi kavradım ve sırtının üstüne indirdim.

Niles yere düştü, tekrar hareket etmeden önce bir an inledi. Beton boyunca sürünerek silaha doğru koşuyordu.

Silaha doğru atılarak üzerine düştüm, dizim yere çarptı, elim silahın namlusuna değdi ve onu fırçaladım. Niles yuvarlanarak dengemi bozdu.

Beni yere serdi.

Bir anda üzerime atladı, elleri boğazımdaydı ve beni bacaklarıyla sıkıştırdı.

"Neden ölmüyorsun?" diye bağırdı, beni sıkıca kavradı. Bileklerini kavradım, kalçalarım yukarı kalkarken onu aşağı çektim. Uçmaya başladı ama ben hâlâ kollarını tutuyordum. Onu durduracak hiçbir şey yoktu ve yüzü yere çarptı.

Kollarımı beline doladım, sıkıca tuttum, göğsüne kilitlenene kadar yukarı doğru kıpırdandım. Bana karşı mücadele ederken yüzünden kan damlıyordu, damlalar alnıma düşüyor ve saçlarıma karışıyordu.

Dizimi yukarı kaldırıp bacaklarının arasına sıkıştırdım. Bir çığlık attı, kasları şiddetli acıya tepki veriyordu. Çaresizdi, koridorun ortasında yan yatmıştı ve ben altından çıkmak için ittim ve tekmeledim, silaha doğru koştum.

Bana doğru uzandı ve ben daha fazla uzaklaşmadan bir bileğimi yakaladı. Beni geri çekti ama korunmuyordu, bir eli hâlâ bacaklarının arasındaki ağrıyan yeri kavramaya devam ediyordu. Ona tekme attım, eline, koluna, sonunda

Yüzüne iyi bir tane indirdim. Bıraktı ve ben ona döndüğümde hem taşaklarını hem de burnunu tutuyordu.

"Kimsin sen?" diye inledi ve ben ayağa kalktım, sakinleştirici bir ses kafamın içinde dolaşırken silahımı ona doğrulttum.

Sen güçlüsün. Sen değerlisin. Asla yalnız olmayacaksın.

"Ben Charlie ve Caroline Westbrook'un kızıyım," dedim keskin bir nefes alarak. "Ailem benden çok erken alındı ve onların katilinin kaçmasına seyirci kalmayacağım."

Garajda motor sesleri yankılanıyor, çimento duvarlara çarpıp seken gürültü kulakları sağır ediyordu. Motosiklet sesleri. Niles'in dudakları seğirdi. Dizlerinin üzerine çökerek kendini toparladı.

New York sokaklarında bizi kovalayan o motosikletler. Oradaydılar, iki taraftan da üzerimize geliyorlardı. Biri önümüzde durdu, adam ise 30 metre kadar uzağımızdaydı.

Silah elimde titriyordu ama onu bırakmadım.

"Alvarez," diye bağırdı Niles, yere bir damla kan tükürerek. "Bunu halletmen için sana para ödedim."

Motosikletli adam sadece omuz silkti. "Sanırım ıskaladık."

"Iskalaman için sana para vermedim."

"Bana yeterince ödeme yapmadınız, nokta."

"Bunun icabına bak!" Niles parmağıyla beni göstererek talep etti.

Alvarez bacağını bisikletinden aşağı salladı. Diğer motorcular da onu takip etti ve hepsi silahlarını çıkarıp namlularını yere doğrulttu.

Niles duraksadı, kaşları çatılırken gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun, seni aptal?"

"Bana aptal mı diyorsun?" Alvarez alay etti. Bakışlarını otoparka dikti, elleri iki yanında, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Bu adama inanıyor musun? Benden bu kızın peşinden gitmemi istiyor, onu dışarı çıkarmam için bana elli bin dolar ödüyor ve kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Ve bana aptal mı diyor?"

Bir mırıltı yükseldi, adamlar silahlarını kılıflarına sokarken başlarını salladılar.

"Görüyorsunuz ya," dedi Alvarez, Niles'a dönerek, "bu kız mı? O dokunulmaz. Ve eğer herhangi bir konuda en ufak bir ipucunuz olsaydı, bunu bilirdiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Niles tükürdü, kan damlıyordu.

Dud

akla Alvarez'in cevap vermesine gerek yoktu. Sadece kollarını kavuşturdu.

r.

ve hınzırca bir gülümseme verdi. Açılan araba kapılarının sesi yeterli bir cevaptı.

Jet arkamdaki arabadan çıkarken Mateo, Zee, Queenie ve Jet'in ekibinden daha o sabah tanıştığım dört adam da kendi arabalarından çıktılar. Saklandıkları yerden çıkıp bizi çoktan kafeslemiş olan motorcu çemberine katıldılar. İşte o zaman, Niles Jet'i yanımda gördüğünde, sonunda anlamış gibiydi.

Adam başını salladı, yalvaran gözleri bana dönerken kaşları çatılmıştı.

"Eliza, bunu yapamazsın," dedi, sesinde pek yalvarma yoktu. Bu daha çok bir emirdi, sanki hâlâ bana patronluk taslayabileceğini, ne yapacağımı söyleyebileceğini hissediyordu. Ayağa kalkarken titriyordu. Bakışları etrafta duran motorcuların ve Jet'in ekibinin üzerinde gezindi. "Beni öldüremezsiniz."

"Kim demiş?" Jet elleriyle gömleğinin kollarını sıvayarak sordu.

Niles başını salladı, yüzünde saf bir kibir dans ediyordu. "Kendin söyledin. Herkes seni terk ediyor. Ailen kalmadı. Sahip olduğun tek şey benim. Bunun vicdanını sıplatmasını mı istiyorsun?"

Cevabım kısaydı. Silahımı ve çenemi kaldırdım. "Babamı öldürdün ve beni öldürmeye çalıştın."

"Eliza." Niles ellerini kaldırdı, o kibir yerini korkuya bırakmıştı.

"Ama haklısın, Niles. Çok fazla ölüm oldu. Ve senin yaptığın şey için ölüm çok kolay olurdu." Silahımı yanıma indirdim. "Seni öldürmeyeceğim. Seni öldürmelerine de izin vermeyeceğim. Çünkü sen hapiste çürümeyi hak ediyorsun, uzak durmak için babamı öldürdüğün yerde."

Niles'ın yüzündeki renk soldu, cezası daha yargılanmadan yüzüne çarpmıştı. Jet'e döndüm, sırtım Niles'a dönüktü ve silahı ona uzattım.

"Memur Rinaldi'yi arayın."

Jet bana sıkı bir gülümseme verip başını salladıktan sonra telefonunu cebinden çıkardı.

"Kanıtınız yok!" Niles sokaktaki gürültüye karşı sesini yükselterek denedi.

Mateo arabanın bagajından sırtarak, "İşte burada yanılıyorsun," dedi. Bilgisayarı kucağındaydı ve Niles'ın ekranı görebilmesi için onu çevirdi. Adamın sesi hoparlörlerden tiz bir şekilde geliyordu, ama o olduğundan hiç şüphe yoktu. "Eliza'nın güzel yeni kolyesi ve

Şuraya, şuraya ve şuraya yerleştirdiğim kameralar sayesinde her şeyi videoya aldık. Yani, bilirsiniz, bir nevi boku yediniz."

"Cinayet," dedi Queenie, parmaklarıyla işaretleyerek. "Cinayete teşebbüs. Cinayet için birini kiraladığını itiraf etmek. Zimmete para geçirme. Daha fazlasını bulabileceğimize eminim."

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Niles başını salladı ve bir daire çizdikten sonra dönüp bana baktı. "Sana izin vermeyeceğim."

Bununla birlikte adam kaçtı. Kimse silahını çekmeden koştu, durdurulamadan duvara tırmandı. Zıpladı, vücudu beş kat aşağıya düşmeden önce havada asılı kaldı.

Onu görmek istemedim. Neye benzediğini, nasıl düştüğünü bilmek istemedim. O görüntünün kafamda yer etmesini istemiyordum. Yüzümü Jet'in göğsüne bastırdım, adam sanki tek başına tutuşu tüm acımı dindirebilecekmiş gibi beni sıkıca tutuyordu.

Ama yapamadı.

Annemi kaybetmiştim. Babamı.

Ve şimdi, aileme en yakın şeyi kaybetmiştim.

Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

ELIZA

"BİR SANİYE BEKLE." Kutumu kalçamın üzerine kaldırdım ve telefonumu boynumun kıvrımında tuttum, kapının kilidini açmaya çalışırken her şeyle hokkabazlık yaptım. Yorulmuştum. Terlemiştim.

İyi bir banyo yapabilirim.

Ama sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Kutuyu girişin kenarına ittim, sonra dönüp kapıyı kilitledim.

"İyi misin?" Brooke ben nefesimi verdikten sonra sordu.

"Evet, sadece... her şeyi halletmeye çalışıyorum."

"Toplantılar nasıl geçti?"

Tereddüt ederek bakışlarımı pencerelerin ötesindeki şehir silüetine çevirdim. "İyi gittiler. Stresliydi ama sanırım arkama yaslanıp onların çalışmasına izin vermem gerekecek."

Niles'in cesedi apartmanın önündeki kaldırımdan alınıp morga götürüldüğü andan itibaren FBI ile her gün toplantılar yaptım. Rinaldi'nin onları çağırması için ısrar ettim ve babamın hayatına mal olan USB belleği teslim ettim.

Ellerinden geldiğince hızlı çalışıyor, Niles'in suçlarını kanıtlayan tüm verileri bir araya getiriyorlardı.

"Westbrook ve Murphy'yi kapatıyorum," dedim arkadaşşıma boğazım düğümlenerek. Sertçe yutkunarak devam ettim: "Niles'in parmağı olmaması gereken pek çok yerdeydi. O ceplerini doldurabilsin diye pek çok insan para kaybetti. Ve şimdi onlarla yüzleşmek için burada bile değil."

"Ah, Eliza," diye başladı Brooke ama her şeyi içimden atmam gerekiyordu.

"Babam da beni istedi, Brooke. Bana FBI'ı getirmem ve her şeyi kapatmam için talimatlar bıraktı. Eğer yaşasaydı bunu kendisi yapardı."

Arkadaşım sessizdi ve ben de bir an için buna izin verdim. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak pencerelere, daha iyi bir manzaraya doğru ilerledim.

hayat.

"Niles'in tüm mal varlığına el koydular ve Niles'in çaldıklarını geri ödemek için yeterli fonları olduğundan emin olana kadar babamın ve benim hesaplarım. Ama şirketi ve babamın dairesini sattıktan sonra yeterli para olacağını ve belki biraz daha kalacağını düşünüyorlar."

"Peki ya sen?" Brooke endişeli bir ses tonuyla sordu. "Sen nasıl yaşayacaksın? Onlarla o kadar meşgulsün ki işe bile gelemiyorsun."

Dudaklarım gülümsedi. Babamın kiralık kasasına da el koymuşlardı. Ama oradan bir şey almak için çok geç kalmışlardı. Annemin mücevherleri ve babamın orada bıraktığı otuz bin dolar başka bir yerde güvendeydi ve soruşturma bitene kadar idare etmem için bana hem rahatlık hem de güvenlik sağlıyordu. "İyi olacağım," diye söz verdim.

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordu, sesi sessiz ve endişeliydi.

Pencereden dönerek çıplak ayaklarımı ahşap zemin üzerinde kaydurdum ve halının ortasında durdum. "Ne yapıyorsun?"

"Benimle kalabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Brooke-"

"Ciddiyim, Eliza. Eric ve benim odamız var."

"Birkaç ay içinde evleniyorsun. İhtiyacın olan son şey benim yoluna çıkmam. Ayrıca, bu tam da benim istediğim şey."

"Ama onu çok az tanıyorsun."

Odanın kenarındaki hareket dikkatimi çekti. Döndüm ve Jet'i odanın eşiğinde durmuş, elleriyle kapının iki yanındaki duvarı kavramış halde buldum. Vücudu terden parlıyordu, küçük damlacıklar göğsünden aşağıya ve karnının çıkıntılarına damlıyordu. Karnım gerildi, sanki adam benden birkaç santim uzaktaymış ve ateşi körüklüyormuş gibi içimde bir istek oluştu.

Niles'in ölümünden sonra, hayatıma yönelik tehdit ortadan kalkmış olsa bile, hemen eve geri dönmemiştim. Ama döndüğümde bunu dayanılmaz buldum.

Jet de öyle.

O ilk gece gizlice daireme girmiş, yanımdaki yatağa sürünerek girmişti. Beni yanına yatırmadan önce benimle tatlı tatlı sevişti ve ikimiz de derin bir uykuya daldık.

Bu, ayrı geçirdiğimiz zamanın sonuydu. Yanımda bu adam olmadan geçen yarım gece. Hayatımda eksik olan parçaların o kadar bariz bir şekilde ortaya çıktığı yarım bir gece ki neredeyse uyuyana kadar ağlayacaktım.

O benim kurtarıcımdı. Hiç beklemediğim bir anda hayatıma giren adam. Beni inşa etti, bütünleştirdi. Beni doldurdu, zihnimi, bedenimi ve ruhumu.

Jet koridordan ilerledi, vücudu zarif ve zayıftı, avının peşindeki bir kedi gibi bana doğru ilerlerken kasları derisinin altında dalgalanıyordu.

Ve tanrım, eğer vücudum titrerken dizlerimin titremesine neden olmasaydı, adam çok fazla.

"Benim için endişelenme, Brooke," dedim ona, Jet etrafımda dönerken yavaşça dönerek. "Tüm bu olanlardan sonra, hiç bu kadar emin olmamıştım. Burası tam olarak olmam gereken yer."

"Eğer eminseniz..."

"Emin olmaktan çok daha fazlasıyım." Jet'in elleri kalçalarımda geziniyor, ağzı boynumun derisini emiyordu.

"O zaman... Sanırım onunla bir ara buluşmalıyız. Belki dışarı çıkarız?"

"Çifte randevu gibi mi?" "Olur mu?"

Sesindeki belirsizlikten nefret ediyordum. Onu kendimden uzaklaştırma korkusundan. Bunu daha önce de yapmıştım çünkü Nathan beni tecrit etmek ve onun dışında bir hayatım olmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bu korkuyu silmeye fırsat bulamadan Jet bunu benim için yaptı. "Bunu çok isterim," diye mırıldandı kulağımın dibinde, hışırtılı sesi telefon hattından arkadaşşıma ulaşıyordu.

"Oh." Brooke durakladı ve Jet dilini kulağımın kenarında gezdirirken gülümsedim. "Tam orada, değil mi?"

"Umm hmm," diye mırıldandım, sonra Jet kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çekerken kıkırdadım.

"Ve sen..."

"Evet," diye fısıldadım elleri önümde aşağıya doğru gezinirken.

"Hoşça kal de Eliza," diye mırıldandı Jet kulağıma. "Arkadaşına onu yakında göreceğimizi söyle."

Boğazımdan bir inilti çıktı, ellerim aşağıya, daha aşağıya, şortumdaki banda doğru ilerliyordu. "Brooke-"

"Gitmene izin vereceğim, tatlım. Siz ikinize iyi eğlenceler."

"Güle güle."

Jet telefonumu aldı ve kanepeye fırlatmadan önce sonuna bastı. Beni yerden kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. "Kapıyı kilitledin mi?"

"Kilitli, sürgülü ve zincirli," dedim ona, muhteşem yüzüne gülümseyerek.

"Aferin kızıma."

Ağzını ağzıma bastırdı ve hareket etti, elleri kavırıyor, dili dolaşıyor, ayakları odasındaki yatağa doğru koşuyordu. Beni her zaman yaptığı gibi öptü, sanki bunu yapmamak acı vericiymiş gibi. Ben de onu öpücükten öpücüğe karşıladım, geçmişin acısını kalplerimizde oluşan aşkla yıkadım.

Jet beni yatağına yatırırken şortumu çıkardı, sonra ben gömleğimi yırtarken kendi şortunu indirdi. Adam orada durmuş bana bakıyordu, gözleri eller gibi geziniyordu. Tenimin her çıplak santimini okşuyordu.

"Bacaklarını benim için aç Eliza," dedi, talebi sert ve kötüydü ve tenimi yakıyordu. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin ver."

"Jet." Bir fısıltı, bir yakarış gibi çıktı, çünkü içimdeki boşluk doldurulmak için can atıyordu. Bacaklarım açıldı, bedenim onun her isteğine teslim oldu çünkü bunu ben istedim.

"Şimdi seni yiyeceğim," dedi ve ben başımı salladım. "Hayır, Jet, çok terliyim," dedim bacaklarımı kapatmaya çalışarak.

Ama o çoktan aralarına girmiş, ağzını indirmeye başlamıştı. "Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun, tatlı kız? Senden mahrum kaldım. Senin tatlılığından mahrum kaldım ve dilimde senin tadına ihtiyacım var."

Yoksun bırakılmış.

Sanki birkaç saat önce benimle sevişmemiş gibi.

Ama onu durdurmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Ve dili yarığımın üzerinde gezindiğinde, vücudumda hiçbir itiraz kalmamıştı.

Ben onundum. Kullanmak onun, sevmek onun. Ne isterse onu yapacaktım. Çünkü onun istediği bendim, ayaklarının dibinde bir lapa birikintisi, hınzır dilini yalayıp yutarken, içime bastırırken ve dişleriyle ısırırken. Bana ondan önce hiç bilmediğim türden bir ilgi gösteriyordu. Asla doyamayacağımdan emin olduğum türden.

Eli popomun etrafında kıvrılırken saçlarını kavradım. Beni bir kadeh gibi kendisine doğru kaldırdı, sanki en değerli hediyeymişim gibi benden içti. Nefes almayı unuttuğumda dünyam dönüyor, aklım başımdan gidiyordu. Nefesi sıcak, dili çılgıncaydı. İçimdeki ihtiyaç ateş gibi yükseliyordu.

Günün ortasında yıldızlar parlıyor, onun tatlı ay ışığı beni aydınlatırken gözlerimde dans ediyordu. Sonra oradaydı, üzerimde sürünüyordu, ağzı aşağı iniyordu, ereksiyonunun başını yaptığımız kaygan karmaşaya bastırırken kokumu ve tadımı ağızıma bastırıyordu.

"Sana ihtiyacım var, Eliza," diye yalvardı beni iyice açıp, derimi yüzerken. "Seni hissetmeye ihtiyacım var. Sana sarılmaya ihtiyacım var. Gitmene asla izin vermek istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim ona, nefesim kesik kesik geliyor, bedenim her hamlesinde daha da yükseliyordu. "Beni tut."

"Sonsuza kadar, tatlı kız. Artık benimsin." "Ve seni asla terk etmeyeceğim."

Jet bana sarılırken kulağıma tatlı sözler fısıldadı. İçime tekrar tekrar bastırırken tenimi emdi, onun içimdeki tatlı sürüklenişi en lezzetli işkenceydi. Acı her santimetrekareme yayılırken o kadar mükemmeldi ki. O her yönüyle çok güzeldi. Beni bir arada tutan tutkal, içimi dolduran ve beni güçlü kılan harç.

O benim kayıp yapboz parçamdı, hayatımda eksik olan şeydi. Onunla her zaman güvende olacağımı biliyordum.

ÜÇ AY ÖNCE DEĞİL, aynı yerde, Paulo D'Angelo'nun evinin ön merdivenlerinde duruyordum. Dünyam paramparça olmuştu, halı altımdan çekilmişti. Uğruna yaşadığım her şey elimden alınmıştı.

Tekrar eşikte durduğumda, olaya farklı bir gözle bakabiliyordum. Çünkü uzakta geçirdiğim zaman acı verici olsa da Eliza'yı bana getirmişti.

Kız yanımda duruyordu, muhteşem vücudu bir kot pantolon ve altın renginde bir kazakla örtülüydü. Kulaklarında annesinin küpeleri asılıydı, küçük elmaslar güneş ışığında parlıyor ve gözlerindeki altın benekleri parlatıyordu. Onu kendime çektim, dudaklarına bir öpücük kondurdum ve bundan daha iyisinin olamayacağını düşündüm.

"Yine iş başındalar!" Mateo ağır kapıyı çekip açarken kahkahası havada cınladı. Eliza başını eğerek bana yaslandı, sonra da arkadaşşıma baktı. "Siz ikiniz hiç durmuyorsunuz, değil mi?"

Queenie arkasından, "Sanki şikâyet edecek bir yerin var da," dedi. Kadın onun yanına gelirken bir kolunu ona doladı. "Jet, Eliza, gelebilmenize çok sevindim. İçeri gelsene."

Bizi Paulo'nun evinin arka bahçesine götürürlerken arkalarından, "Epey kalabalıksınız," dedim.

Mateo omzunun üzerinden baktı, ağzının kenarından bir sırıtma geçti. "Hiçbir fikrin yok."

Ve görmedim. Ön tarafa park etmiş arabalar vardı, beklediğimden daha fazlaydı. Özellikle de Paulo'nun birkaç ay önce hepimizden saklanmamızı istemesinden sonra. Ama verandaya çıktığımızda toplanan kalabalık tahmin ettiğimden daha büyüktü. Arazinin en ucundaki ağaçların dibinde arabalar sıralanmıştı ve arka bahçedeki tüm açık alanları bir insan denizi kaplamıştı.

Zeno'yu atadığından beri Paulo'nun evinde bu kadar büyük bir kalabalık görmemişim.

Fierro yıllar önce teğmenlerinden biriydi.

Bakışlarım yüzleri tarıyor, yanımdan geçen her konuğu katalogluyordu. Paulo'nun teğmenleri ve aileleri. Bazı alt düzey kadın ve erkekler de oradaydı, patronlarının dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Annem, babam, teyzem ve eniştem, kardeşlerim ve kuzenlerim, onların eşleri ve çocukları. Havuzun yanında, Queenie'nin hayatını emanet ettiği adamlar. Eve daha yakın olan Medinalıların çoğu sohbet ediyordu.

Ama beni en çok şaşırtan ve hazırlıksız yakalayan şey, avlunun diğer tarafında Paulo ve Zeno ile konuşan adamlardı.

Santini. Fontana. Marconi. Gallo. Nazario.

Ve onların yanında, Hector Alvarez.

"Burada neler oluyor?" Mateo'nun kolundan tuttum ve onu durdurdum. Koyu renk gözleri, gözlüklerinin kalın siyah çerçevelerinin ardında kendine özgü bir muziplikle parlıyordu.

"Sadece küçük bir parti veriyoruz," diye karşılık verdi Queenie, sanki çok iyi arkadaşarmış gibi kolunu Eliza'nın koluna dolayarak. "Gel tatlım. Gel de aileyle tanış."

Kızım bana baktı, utangaç, tatlı ve bir midye kadar mutluydu. "İyi misin?"

"Elbette." Burnunun ucunu öptüm ama başka bir şey yapamadan Queenie onu geri çekti. Mateo'ya döndüm. "*Küçük* bir parti mi?"

Omuz silkti, ikimiz de Queenie'nin Eliza'yı Mateo'nun annesi Mariana, erkek kardeşleri Yanny ve G ile kız arkadaşları Lia ve Tessa'yla tanıştırtmasını izliyorduk. "Büyüklik görecelidir. Biz kimiz ki neyin büyük ya da küçük olduğuna karar veriyoruz?"

"Kendi *küçük* sorunuyla başa çıkmaya çalışan bir adam gibi konuştun," diye bir ses geldi arkamızdan. Rolly Giordano kapı aralığında duruyordu, geniş sırtışı yüzünün keskin hatlarını yumuşatıyordu. Mateo'nun çenesi düşerken içimden kahkahalar yükseldi.

"Gerçekten mi, dostum?" Göğsünü tuttu. "Ben de yaralanmalarımızın bizi yakınlaştırdığını düşünüyordum."

"Hayır, dostum," dedi Rolly göz kırparak. "Çocukluğumdan beri senden uzak durmam konusunda uyarılıyorum. Natalia'nın uyarılarını unutmam için ölümle burun buruna gelmemden daha fazlası gerekecek."

"Oh, böyle mi oynayacaksın?" Mateo yumruklarını kaldırdı ve sanki kız kardeşinin en yakın arkadaşıyla dövüşecekmiş gibi önünde havada salladı. Daha tek bir yumruk savuramadan Queenie yanından geçip kafasının arkasına bir tokat attı.

"Kavga etmek yok. Doktorun emri." "Hey!"

"Kuzenim Medina'yı dinlesen iyi edersin," dedi Rolly gülerek. Omzuma vurdu. "Duyduğuma göre dünyanın en iyi ekibi onun yanındaymış."

Rolly'nin elini sıkarken Mateo, "Hain," diye mırıldandı. "Seni görmek güzel kardeşim."

"Sen de öyle. İyi geçiniyor musun?"

Rolly omuz silkti, bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. "Rıhtımdaki işime geri döndüm ama henüz tam gücümde değilim. Hâlâ yapmam gereken işler var."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Olur. Hey," dedi, omzuma tekrar vurarak, "G i t m e l i y i m .
Sonra görüşür müyüz?"

"Tabii ki."

Rolly kalabalığın arasından koşarak geçti, güneş yanığı omuzları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Az ilerisinde koyu kahverengi saçlarının bir tarafı kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmiş, geri kalanı ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmış bir baş sallanıyordu.

Jael David.

İkisi bir zamanlar çok iyi arkadaşlardı. Sonra sevgili olmuşlar, Jael'in on sekizinci yaş gününe kadar birlikte bir hayat sürmüşlerdi. Gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuş, IDF'ye katılmak için kaçmış ve giderken adamın kalbini parçalamıştı.

Ancak geçtiğimiz yaz geri dönmüştü; Paulo'nun en değerli varlıklarını korumak için bir araya getirdiğim ekibin bir parçası olan bu kadın artık evine dönmüştü.

"Jet!" Küçük bir enerji topu bana çarptı, kolları beni sıkıca sardı. Aşağı baktım ve Tessa Silva'nın bana gülümsediğini gördüm. "Seni özledim! Nasılsın?"

"Ben iyiyim, Tessa. Sen nasılsın?"

Geri çekildi, elleriyle karnını kavradı. "Ben harikayım." Daha büyük bir çift el onunkilerin üzerinde kayıyordu, bu küçük kadını kendisininmiş gibi sahiplenmiş adam.

"G, seni tekrar görmek güzel."

Adam sadece başını sallayarak cevap verdi. Kardeşi Yanny yanına geldi ve Lia Silva bana da sarılmak için uzanmadan önce el sıkıştık. Kalabalığın içinde itişip kakışıyor, Paulo'nun misafirlerini selamlıyor ve

Eliza, buraya son gelişimde yapamadığım bir şekilde arayı kapatıyordu. Eliza yanımdayken omuzlarımdaki yük kalkmış, onun mutluluğu ve güvenliği artık benim en büyük endişem olmuştu.

Ve mutlu görünüyordu, yüzündeki gülümseme ısıltı ışıltı, o lanet gamzesi yanağını çukurlaştırıyordu. Her gülümsediğinde ağzına kendi ağzıyla saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Lorenzo ve Carmen Giordano önümde durdular, ikisi de hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyorlardı.

"Sen Eliza Westbrook'sun," dedi Carmen, ellerini kızıma doğru uzatarak. Eliza'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve ona bir annenin kızına baktığı gibi baktı. "Tıpkı annene benziyorsun."

Eliza'nın nefesi kesildi. "Onu tanıyor muydun?"

"Çalıştım. Rolly doğmadan önce Hope'ta onunla birlikte çalışıyordum. O zamanlar çok küçüktün. Annen de çok sevimli bir insandı. Tanrı onu eve çağırdığında dünya bir meleğini kaybetti. Şu haline bak." Carmen gülümsemesini bana çevirdi. "İkiniz de. Çok güzel bir çift oldunuz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Eliza, yanaklarına doğru ilerleyen bir kızarıklıkla.

"Oğluma nasıl sakın olunacağını öğretebileceğini düşünüyor musun?" Lorenzo sordu, sesinde bir kıkırdama vardı. "Bu yılın başlarında bize neredeyse kalp krizi geçirtecekti."

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum." Carmen kolumu tuttu. Sonra nefesinin altından, "Ona birini ayarlayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Kahkahalar göğsümde sekti ve bir elimi çeneme silerek o koyu renk atkuyruğunun Rolly'nin peşinden evin köşesinde kayboluşunu izledim. "Bu genelde tamir ettiğim türden bir şey değil. Ama senin için bir deneyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi bana, gümüşün cam üzerinde şingirdama sesi duyulurken.

Dışarı.

"Lütfen beni dinler misiniz?" Paulo bir telefona konuşarak sordu mikrofonu Mateo ona uzattı. Kalabalık sessizleşerek bir mırıltıya dönüştü, en uzaktakiler duyabilmek için daha yakına itildiler. Evin etrafını çevreleyen yeşil çimenlik alanda koşuşturan yeğenlerim ve diğer çocuklar bile koşarak eve doğru geldiler.

Paulo D'Angelo'nun özelliği buydu. Halkından saygı bekler, ama karşılığında onlara saygı gösterirdi. Ve bu saygı

En üst düzeydeki teğmenlerinden en küçük çocuklarına kadar teşkilatındaki herkeste bulunabilecek derin bir sadakat kazandı.

"Zio Jet!" Rebecca'nın kızı Piper elimi tuttu ve çekmeye başladı. "Hadi ama! Yaklaşmalıyız ki görebilelim!"

Piper'ın kardeşi Logan, Eliza'nın elini tuttu. "Wiza, gel qwick!"

Kızım bana gülümsedi ve elimi bıraktı, böylece çocuklar bizi kalabalığın içinden çekip çıkarabildi. Piper beni doğruca ailemin bir grup halinde toplandığı eve doğru çekti. Kız beni bıraktı ve anneme uzattı, o da beni kucakladı.

Paulo havuza çıkan taş basamakların tepesine tırmandı ve toplanan kalabalığa baktı. Mikrofonu ağzına götürdü, sonra durakladı ve yana doğru bir bakış fırlattı. Queenie, Mateo'nun kuyruğunda basamakları hızla çıktı. Mateo kulağını çekiştirdi, sonra Paulo'ya başparmağıyla onay verdi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Paulo bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Bu kutlamayı uzun zamandır bekliyordum ve bunu sizinle paylaşabildiğim için çok heyecanlıyım. Buradaki hepiniz, bu aileyi bir arada tutan kayalarınız ve siz olmadan yaptığım şeyi yapamazdım.

"Bu yıl bize gücümüzü sınavan ve bizi parçalamaya çalışan zorluklar getirdi. Bu aile içinde bize karşı aktif olarak çalışan, en büyük düşmanlarımızdan birine bilgi veren insanlar oldu. Ama bu yıl aynı zamanda bizi daha da yakınlaştırdı. Bana kızımı geri verdi. Ailemizi genişletti," dedi Mariana ve Yanny Medina'yı işaret ederek, "ve bize desteklerini ve güçlerini bizimkini desteklemek için taahhüt eden yeni müttefikler getirdi."

Bunun üzerine Paulo bakışlarını, benim ekibim ve Queenie'nin adamlarıyla çevrili duran Hector Alvarez'e çevirdi. Merdivenlerin dibindeki sandalyelerde oturan Cosimo Provenza sinirlenmiş, kısıp gözlerini karısına ve kendi adamlarına çevirmişti.

"Bir savaş verdik ve başardık," diye devam etti Paulo. "Bizi yıkmaya çalışan hainleri temizledik. Ve gerçekte kim olduğumuzu öğrendik."

Queenie babasına bir kadeh şampanya uzattı ve babası da ona doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. Yanımda, Piper kolumu çekiştiriyordu.

"Senin için, Zio Jet." Bana dibinden köpüklü sıvı damlayan yarım bardak şampanya uzattı.

"Teşekkür ederim Piper," diye fısıldadım annemin yanına koşmadan önce. Rebecca yanıma sokuldu ve bana bir peçete uzattı.

"Bugün aramızda dikkat çekmek istediğim biri var," dedi Paulo, önündeki kadehi kaldırarak. "Bu adam genç yaşından itibaren büyük bir potansiyele sahip olduğunu gösterdi. İyi günde kötü günde yanımda durdu, beni ve tüm bu organizasyonu korumak için hayatını ve güvenliğini verdi. İhtiyaçlarımı çoğu zaman ben daha anlamadan öngördü."

Paulo içinden bir kıkırdama geçerken gülümsedi. Başını iki yana salladı. "Bu adam bu yaz ortalıkta görünmeme emirlerime karşı geldi."

Etrafımda huzursuz kahkahalar yuvarlanıyordu. Eliza kolumu kavradı, sonra omzunu omzuma yasladı. Kız bana gülümsüyordu ama benim ağzım kurumuştı.

"Ama," diye devam etti Paulo kahkahalar dindiğinde, "bir ihtiyaç gördü ve yapılması gerekeni yaptı. Bir katili sessizce alaşağı etti. Yakın arkadaşımın kızını kurtardı. Ve devam etseydi, yüzlerce masum insanın mali açıdan mahvolmasına neden olabilecek bir planın durdurulmasına yardım etti."

Paulo'nun kara gözleri bana doğru döndü. Donup kalmıştım. Nutkum tutulmuştu. Göğsüm sıkışıyor ve midem yere iniyordu.

"Jet Pasternelo, buraya gel."

Hareket edemiyordum, kaslarım Paulo'nun isteğine kendi başlarına cevap vermek istemiyordu. Öne doğru itildim, Paulo'nun yanında durana kadar merdivenlerden yukarı yönlendirildim. Mateo takım elbisemin arkasından tutarak beni kalabalığa bakacak şekilde döndürdü. Eliza yanıma sıkışana kadar beni tuttu, sıcak vücudu ve muhteşem gülümsemesi yere düşmemem için bana gereken gücü ve desteği verdi.

"Jet, seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. İşini sessizce ve etkili bir şekilde hallettin. Yapacağından haberim olsaydı senden isteyeceğim her şeyi yaptın."

Daha fazla kahkaha atıldı ve ben iki kez yutkundum, dudaklarımı yaladım, ağzıma biraz nem almaya çalıştım.

"İşte bu yüzden," diye devam etti Paulo bir kez daha, "seni yeni teğmenim olarak atıyorum."

Kalabalıktan alkış ve tezahürat sesleri yükselirken dünyam başıma yıkıldı. Paulo elimi tuttu ve kafamı dağıtmak için hiçbir işe yaramayan sert bir sarsıntı yaptı.

Her şey bulanıktı. Her el sıkışma, her *tebrik* beynimde zar zor kaydedilirken geldi ve gitti. Kalabalığın arasından geçirildim, birinden diğerine teslim edildim, asla ama asla içinde olacağımı düşünmediğim bir pozisyonda karşılandım.

Bunalmıştım, etrafımdakilere karşı hissizleşmişim ve baş etmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tokalaşmalar durulduğunda topuklarımın üzerinde döndüm ve evin içine girdim.

Sadece yerimde durmak için.

"Jet." Babam önümde durdu ve dudaklarından dökülen ismim sonunda beni aklımdan çıkardı. Ben onun için hep Giraldo'yum, asla Jet değil.

"Babbo?" Zorla söyledim, kelime bir törpüden başka bir şey değildi.

Yüzünün her sert çizgisi yumuşadı, kara gözleri duyguyla doldu. Kollarını açtı ve on iki yaşında hayatımın rotasından çıkmasından bu yana ilk kez babam beni kucakladı.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum." Beni kollarımın dışından tutarak geri çekti. "Bu onurun senin olacağından bir an bile şüphe etmedim. Sen bunun için yaratılmışsın."

Kaşlarım çatıldı, yılların acısı ve reddedilmişliği boğazıma tırmandı.

"Anlamıyorum. Beni sen gönderdin-" Sözlerimi bitiremedim ama için.

"Seni baban göndermedi Jet," dedi Paulo arkamdan. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, babamın ellerini çözdüm. Sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi beni yavaşça bıraktı.

"Olanlardan sonra acı çektiğini biliyorduk. Bana gelip yardım için yalvardı. Senin için en iyisinden başka bir şey istemedik."

"Ve bu sen miydin?" Kalbim bana susmamı söylese de suçladım. Yukarı.

"Öyle olduğuna inandım. Artık aynı kişi değildin. Ve ben Sana her zaman istediğin tek şeyi vererek, seni geri kazanabileceğimizi umduk."

"Gitmene izin vermek beni öldürdü, oğlum," dedi babam, eli bir kez daha kolumda. "Ama bunu yapmazsam seni sonsuza dek kaybedeceğimizden korkuyordum. Annen ve ben, bunun olmasına izin veremezdik."

"Sana verebileceğim her şeyi verdim," dedi Paulo bana. "Eğitimi, yaşayabileceğin bir evi, senin kadar acı çeken bir çocuğa verebileceğim en fazla sevgiyi."

"Peki ya bu pozisyon? Beni teğmenin mi yapıyorsun? Bunu da mı bana veriyorsun? Benim için üzöldüğün için mi?"

Paulo kara bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun? Değersiz bir adamın yanında durmasına izin vereceğimi mi?" Başını iki yana salladı. "O... o cadı sana ulaşana kadar bu pozisyonu hak ettin Jet. Neredeyse başıma gelen en güzel şeylerden birini elimden alıyordu. Daha bezini çıkarmadan seni oğlum gibi sevdim ve en başından beri seni burada istediğimi biliyordum. Yanımda, masamda, bu organizasyonu olması gerektiği gibi yönetmeme yardım etmeni."

Paulo elini çenesinde gezdirdi. "Fahrid öldüröldükten ve Halil alaşağı edildikten sonra, Silva'nın örgütüne son vermek için yaptığın onca şeyden sonra, gidip Niles Murphy'nin ihanetini öyle sessizce hallettin ki, bitene kadar haberim bile olmadı. İşte tam burada," dedi parmağını göğsüme, kalbimin üzerine sokarak, "seni bu yüzden teğmen olarak atadım. Çünkü senden istediğim şeyi ben daha istediğimi bilmeden yapıyorsun."

Paulo döndü, arkamızdaki kapıyı işaret etti. Eliza orada durmuş, elleriyle kazağının yakasını tutuyordu. Ona işaret etti ve Eliza hızla odaya girdi.

Yanıma koştu.

Beni tutarken tatlı vücudunu etrafımda kıvırdı.

"Charlie Westbrook karısı öldükten sonra bana söz verdirdi, eğer ona bir şey olursa kızına göz kulak olacaktım. Ne yaptığını görüyor musun, Jet? Bir kez daha öne çıkıp benim için yapılması gereken bir şeyi hallettiğinin farkında mısın? Eliza'ya bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Ve işte buradasın, ona hak ettiğı tüm güvenliğı ve sevgiyi veriyorsun."

Çikolata rengi gözleri bana bakıyordu, kapıdan giren öğleden sonra güneşinde altın rengi parlıyordu. O lanet çiller her yerdeydi, şimdi ilk tanıştığımız zamankinden daha koyuydular, azalan yaz, güneşin yaprakların rengini değıştirdiğı gibi yüzündeki renkleri ortaya çıkarıyordu.

O anda Paulo'nun sözleri kulaklarımda cınlarken beni vurdu. Aşk.

Eliza'yı yaklaşık iki aydır tanıyordum ve şimdiden içimde bir şeylerin filizlendiğini hissedebiliyordum. Bu muhteşem kadın hayatıma girmiş ve beni merkezden uzaklaştırmış, ait olduğum yere geri döndürmüştü. Ait olduğum yere.

İçimde yaşayan boşluk beni terk etmişti, onun varlığı kalbimin her çatlağını ve açık kanyonunu taşana kadar dolduruyordu.

Sevgiler.

İçimde atıyordu. Tıpkı kalbimin

onun için attığı gibi.

"Bunun için seni seçtim Jet," dedi Paulo bana, "çünkü yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok."

Eliza beni sıktı, sonra tek kelime etmeden ne yapmam gerektiğini söyleyerek beni ileri itti.

Paulo beni kucaklamak için kendine çekip her zamanki sevgisini gösterirken, kalbim bu duyguyla şarkı söylüyor, ruhum doğru ve bütün hissediyordu. Ama bu kez gözlerim açılmıştı ve bunun acıma duygusundan, savunma ve koruma görevinden kaynaklanmadığını biliyordum.

Çünkü biz bir aileydik. Dünyanın dört bir yanından gelen parçalarla örülmüş olsak da bu aile sevgi doluydu.

JET

"PIPER! LOGAN! BURAYA GEL!" diye seslendi annem. "Babbo Natale'den gelen hediyeleri açma sırası sende. Portakallarınızı sonra yiyebilirsiniz."

"Evet, Nonna!" Kardeşi annemin elinden bir hediye kaparak odaya koşarken Piper seslendi.

"Büyük bir pwane alacağım!" diye bağırdı çocuk, kare şeklindeki paketi sanki alacağından emin olduğu bir uçakmış gibi başının üzerinde zumlayarak. Eliza'nın yanındaki kanepeye çöktü ve hediyesini ona uzattı. "Kâğıdı taşımama yardım eder misin, Ewiza?"

"Elbette tatlım," dedi ve çocuğu kucağına alıp oturttu. İkisi birlikte hediye paketini yırttılar, Logan'dan kopan parçalar yüzüne çarptı. Kutunun içindeki uzay gemisine hayran hayran baktılar.

"Sıra sende Jet," diye seslendi kız kardeşim Rebecca. Kadın, oğlunun kutusunun yan tarafıyla kafama vurmasını görmezden gelirken Cheshire sırtıyordu.

"Pew, pew!" Çocuk tıpkı annesi gibi çılgınca ve gürültülü bir şekilde güldü, sonra ağacın yanındaki kuzenlerine katılmak için koşarak uzaklaştı.

"Bizimkini aç, Zio!" Rosalee ve Julia ellerinde birer hediyeyle önüne çıktılar. "Biri senin için, biri de Eliza için."

"Teşekkür ederim." Eliza onlara o muhteşem gülümsemelerinden birini sunarak üzerinde adının yazılı olduğu paketi aldı. Sevgilim eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Deniyordum. Olmam gereken evlat olmaya çalışıyordum. Yıllar önce onlardan çalınan ağabey ve kuzen olmaya çalışıyordum. Bir zamanlar Kosta'nın bana söylediği gibi deniyordum. Paulo'nun beni yanına alması beni kurtarmış olabilirdi ama aynı zamanda ailemden de uzaklaştırmıştı. Uzun süre beni istemediklerine inanmıştım. Bana her baktıklarında beni yargıladıklarını düşünmüştüm. Bo ne derse desin, ailemi utancımdan korumak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, adlarını lekelediğim için beni suçluyorlardı.

Artık biliyordum; beni özlemişlerdi. Arkama bakmadan çekip gittiğimde, yanlış inançlarım yüzünden iletişimi kestiğimde, kendimi incittiğimden daha çok onları incitmiştim.

Bunu anlamama yardım eden Eliza oldu. Benim ailemden pek çok kişi şehrin öbür ucundayken o tüm ailesini kaybetmişti. Bunca yıldır sakladığım şeyi o da istiyordu ve onu mutlu etmek hayattaki yeni görevimdi.

Sorun şuydu ki, burada çok uzun süre kalmıştık. Şehrin hemen karşısında oturmamıza rağmen, annem ilk iş olarak aileyle birlikte hediyeleri açmak için burada olmamızı istemişti. Ve kızım, ailem çocukluk odamda seviştığımızı duyarsa kendisine nasıl bakacaklarını düşününce kırmızının en parlak tonuna bürünmüştü.

Kızıl saçları ve dizlerinin üzerine kadar indirdiği yeşil elbisesiyle güzel bir pakete sarılmış bir günaha dönüşmüştü. Bana hediye ettiği her öpücük, kendi Noel dileğini görmezden gelmemi daha da zorlaştırdı: onu açmak.

"Rebecca," diye gürledi babamın sesi, yüksek ve keskin, yanımdaki kız oturduğu yerde sıçradı. Kolumu bacaklarının arkasına sokup onları kendime doğru kıvırdım, sonra elim pürüzsüz, pürüzsüz teninin üzerinde kayarken bir iniltiyi daha bastırmak zorunda kaldım.

"Evet, Babbo?" Kadın masum olup olmadığını anlamaya çalıştı ama bulamadı.

"Siz üçünüz orada ne fısıldaşıyorsunuz?" "Hiçbir şey," diye acele etti ama kimseyi kandıramadı.

Babam başını salladı. "Noel'de bana yalan söyleme."

Silvia başını sallayarak "Önemli bir şey değildi," derken Emilia ciyaklayarak "Jet hakkında konuşuyorduk!" dedi.

Bütün gözler o tarafa döndü ve beni yerden kalkıp odadan çıkmaktan alıkoyan tek şey Eliza'nın göğsümdeki eliydi. Elini kendime doğru çektim, boğazım o kadar sıkıydı ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Ne diyordun sen?" Annem elini omzuma uzatarak sordu. Sanki o da kaçmak üzere olduğumu anlamıştı.

Silvia ve Emilia bakışlarını indirdiler ama Rebecca çenesini kaldırıp sırtını dikleştirdi. "Jet'in Noel'de Eliza'ya bir nişan yüzüğü verme olasılığını tartışıyorduk. Ya da size başka bir torun haberi vermelerini. Tanrı biliyor ya ellerini ondan uzak tutamıyor."

Boğazımdaki gerginlik gevşedi ve Eliza'nın eli boynumun arkasına gitti. Parmakları sıkılaştı, kız bana nasıl verileceğini bildiği tüm rahatlığı veriyordu.

"Kardeşiniz bize böyle kutlu bir haber verirse ya da verdiğinde," dedi annem odadakilere, eliyle omzumu sıkarak, "size söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. O zamana kadar dedikodularınızı kendinize saklayabilirsiniz."

"Evet, anne."

Eliza'ya bakarken, içten içe *bunun bir "eğer"* değil, *"ne zaman"* sorusu olduğunu biliyordum. Onunla tanışalı dört ay olmuştu ama kendimi başka biriyle göremiyor ya da onsuz bir hayat hayal edemiyordum. Yüzüğü çoktan satın almıştım; sadece doğru zamanı bekliyordum.

Eliza beni bir kez daha öpmek için eğildi, yanağıma koyduğu eli hayatıma girmeden önce hiç olmadığı kadar sakinleştiriciydi. Ve zamanın geldiğini biliyordum. Onu benim yapmak için daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değildim.

"Hediyeni aç," diye ısrar etti Eliza.

Başımı salladım. "Henüz değil," dedim ona, yerdeki koltuğumdan kalkarak. "Önce senin için bir tane var."

Odadan koşarak çıkarken kız kardeşlerim kıs kıs gülüyordu ama artık umursama noktasını geçmiştim. Eğer ilgilendikleri benim aşk hayatımsa, bırak istedikleri kadar konuşsunlar. Eliza bana defalarca benim olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti. Ve ben de onun gitmesine izin verecek değildim.

Annemin seçmeme yardım ettiği kutuyu kapattığım gibi Eliza'nın hediyesini hazırladım, paketin kapağını kapatmadan önce bir fiyonk bağladım ve diğer odaya döndüm. Eliza'nın önüne eğilip küçük kırmızı kutuyu ona uzattığımda kız kardeşlerim sustu.

"Jet," dedi bana, sesi korkuyla karışık bir fısıltıyla, "bunu yapmak zorunda değildin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama istedim. Sen benim için herkesten daha değerlisin, Eliza. Seni seviyorum."

Kız bana o muhteşem gülümsemesini verirken yanakları o güzel şeftali rengine kızardı. "Ben de seni seviyorum." Kutuyu uzattığım ellerimden aldı ve yavaşça kapağını kaldırdı. Ve kutuyu açıp içine baktığında tam da umduğum şeyi gördüm.

Nefes nefese. Ağzının açık kalması. Gözlerinde dans eden yaşlar. "Aman Tanrım!" Ellerini içeri uzatıp küçük bir

Yavru kediye göğsüne yasladı ve çikolata rengi bakışlarını bana çevirdi. "Bana yavru kedi mi aldın?"

"Geçen gün onu kaldırımda satılık olarak buldum ve eve gelmesi gerektiğini biliyordum." Küçük adamı sevmek için uzandım ve yakasındaki küçük zilin çalmasını sağladım. "Ona bir isim verebileceğimizi düşündüm-"

"Bay Jingles?"

Gülümsemem arttı ve doğru seçimi yaptığımı anladım. "Bay Üçüncü Jingles." "Teşekkür ederim." Bir kolunu boynuma doladı, diğer koluyla da

o yavru kediye sıkıca. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Dudakları dudaklarımı ezdi ve öpüşürken almak için can attığım tat dilimi ıslattı.

"Bu kadar yeter," dedi annem, elinin tersiyle omzuma vurarak. "Burada çocuklar var."

Eliza elimden kurtulup Bay Jingles'ı kucakladı, yanaklarına o muhteşem allık yayıldı. Çocuklar koşarak geldiler, her biri yavru kediye sevmek için yalvarıyor, kızımın yanına oturmak için yaygara koparıyorlardı. Elijah çiğnemenin önce hediye yerden aldım, sonra odanın ortasında dururken kâğıdı yırttım.

"Nedir bu?" Büyük bir Noel kutusunu açarken sordum. Rebecca durmam için bana bağırması sırada kapağı kaldırdım.

Yuvarlak kutunun içinde tarçınlı şekerle kaplanmış küçük yuvarlak kurabiyeler vardı ve görünce ağzım sulandı. Annem yanımda durmuş, kız kardeşlerimin saçmalıklarına karşı beni korumaya hazır bekliyordu. Ama kucağında iki yeğenim ve kız kardeşleri tarafından kaçırılmış yavru kedisi olan kızıma baktığımda, artık kimin ne dediği umurumda değildi.

Kurabiye dolu kutuyu anneme uzattım. Kızımı elinden tutup kanepeden çektim. Sonra onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde odadan çıkarıp merdivenlerden eski yatak odama götürdüm.

Noel'di. Aileyi kutlama zamanıydı. Vermek, sevmek ve hayatınızı çevreleyen mutluluk içinde yaşamak için bir zaman.

Hediyelerimi vermiştim.

Artık istediğim tek Noel hediyesinin paketini açma vakti gelmişti.

Tamirci'yi okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Umarım Jet ve Eliza'nın hikâyesini benim yazmayı sevdiğim kadar siz de sevmişsinizdir! Eğer sevdiyseniz, lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

Hayatınızda daha fazla mafya mı istiyorsunuz? Medina Suç Ailesi serisinin tamamı Şimdi satıŐta! Serinin 1. kitabı olan Tetikçi'nin tanıtım yazısına bir sonraki sayfadan göz atın.

THE HITMAN

O benim en büyük düşmanımın kızıydı. Onu öldürmek için tutulmuş bir tetikçiydim.

Kontrat telefonuma düştüğünde, bunun kader olduğunu düşündüm. Kaçan kırık, korkmuş kız. Kim olduğu hakkında yalan söyleyen ve iz bırakmadan ortadan kaybolan.

Şimdi ikinci bir şansım vardı. Onu hem ailemden hem de onun hayatını isteyen adamdan korumak için her şeyi yapacağıma hiç şüphe yoktu.

Sırlar açığa çıktıkça, hayatlar tehlikeye giriyordu. Ama hayat bana ölümden kaçılmayacağını öğretmişti.

Bizi bir araya getiren kader olabilirdi, ama bizi ayıracak olan onun geçmişi idi.

AYRICA ELLIE ISAACSON TARAFINDAN

Medina Suç Ailesi serisi

Tetikçi

Patron

Kraliçe

Hayalet

Playing with Hearts serisi

Playing with Fire

Playing Hard to Get

Playing for Keeps

TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkürü çocuklarıma ediyorum. Siz olmasaydınız burada olamazdım. Sizi seviyorum bundles.

Ashleigh'e. Sen gerçek bir arkadaşsın ve bana katlandığın, beni hatırladığın ve benim için mücadele ettiğin için çok mutluyum. Seni seviyorum!

Jenika'ya, bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim.

Zainab'a, cesaretlendirici sözlerin ve hikâyelerimi mükemmel hale getirmemdeki yardımın için.

Shelley'e, kartal gözün için. Hikayelerimi tekrar tekrar parlattığın için teşekkür ederim!

Kelly'ye, bunun için benim betam olduğu ve kendi hikayem söz konusu olduğunda hafıza eksikliğime katlandığı için. Sen en iyisisin!

Kabileme: Kelly, Daphne, Kenna ve Cadence. Beni kaçırdığınız ve grubunuzda olmaya zorladığınız için teşekkür ederim. Ortadan kaybolduğumda ya da günlerce yanıt vermediğimde bile siz hanımlar günlerimi atlatmama yardımcı oluyorsunuz. Hepinizi çok seviyorum!

Ve okuyucularıma. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Yorum bıraktığınız için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Ellie Isaacson hayatı boyunca hevesli bir okuyucu oldu, ancak birkaç yıl önce unutamadığı bir rüya gördü.

Bu rüyayı geliştirdi ve yazmaya başladı, bu da farklı türden bir rüya haline geldi. Ellie, tutkusunu okuyucularıyla paylaşabildiği için çok heyecanlı. Bir muhasebeci ve yazar olarak gündüzleri rakamlarla, geceleri ise kelimelerle uğraşıyor. Aynı zamanda bir eş ve iki harika erkek çocuk ve bir çılgın küçük cehennem yavrusu annesi.

Ellie Isaacson ile Bağlantı Kurun Online

Web Sitesi: www.ellieisaacson.com

Bülten: <https://bit.ly/37uVe7o>

Facebook: <https://bit.ly/3ccXHmD>

Ellie's Queens: <https://bit.ly/2VpoC8c>

Instagram: <https://bit.ly/3bgp1k9>

Amazon: <https://amzn.to/3cn6CC4>

Goodreads: <https://bit.ly/2JYFygu>

Bookbub: <https://bit.ly/3cj85cL>

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Tetikçi](#)

[Ayrıca Ellie Isaacson](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

